STATUILE BUCUREŞTIULUI

—Romulus ODOBEŞTEANU—

In asfixia generală în care trăieşte în prezent poporul român, asfixie fizică şi spirituală, sub norii de praf şi de moloz al demolărilor şi buldozerelor, când turlele bisericilor sunt trase jos cu cablu şi tractor, iar altarele dinamitate, trece neobservat, mai ales pentru tânăra generaţie că Bucureştiul a rămas un oraş fără statui reprezentative, o capitală a unei ţări fără istorie.

Cu excepţia grupului statuar dela Universitate, târnăcopul comunist a demolat măreaţa statuie a Regelui Carol I, din faţa Palatului, regele fondator al statului român modern şi făuritorul Independenţei Naţionale, operă a marelui sculptor sârb Mestrovici.

S'a dat jos, imens sacrilegiu, statuia Regelui Ferdinand, armonios încadrată în sculpturi de mare valoare artistică, a regelui numit cel Loial, datorită desăvârşitei lui fuziuni cu destinul neamului românesc, cu marile lui aspiraţii de întregire naţională, îndurând cu credinţă şi bărbăţie tragicii ani 1916-1918, neavând altă preocupare decât a servi poporul a cărui coroană o purta.

S'a demolat statuia lui Ion C. Brătianu depe bulevardul cu acelaşi nume, din faţa Universităţii, bărbatul politic care a contribuit atât de mult la realizarea Independenţei Naţionale din 1877 şi la modernizarea statului român.

S'a demolat statuia lui Take Ionescu, statuie pe al cărei soclu scria: "Cred în victoria aliaţilor cum cred în lumina soarelui". Evident, este vorba de primul război mondial, dar ea are semnificaţie şi pentru cel de al doilea război mondial, când s'au regrupat aceleaşi alianţe (cu excepţia Italiei). Atunci, ce imbecil a dispus demolarea ei?

Unde se află măreţele statui ale Regilor Carol I şi Ferdinand I? Dacă ele mai există, de ce nu sunt puse la locul lor, tocmai pentru a se face dovada continuităţii noastre istorice sub raportul de a ne apăra fiinţa noastră naţională, de a ne câştiga Independenţa, de a ne strânge toţi Românii în acelaşi stat unitar, suveran şi independent.

Care sunt etapele care marchează acest glorios drum? Care au fost bărbaţii politici, care au condus această luptă naţională? Unde le găsim scris numele, unde le găsim imortalizate în bronz figurile lor dârze, robite unui ideal?

S'a dărâmat statuia Regelui Carol I şi a apărut statuia lui I.V.Stalin. Aşa a judecat Gheorghiu-Dej şi aghiotanţii lui pecerişti. Ulterior, imensa statuie în bronz aurit a lui I.V. Stalin, din Piaţa Aviatorilor, care a costat milioane de lei, a fost îmbrăcată în panouri de pânză şi într'o noapte demolată, bineînţeles după moartea "părintelui popoarelor". Când a judecat drept conducerea pecere, când a ridicat-o sau când a demolat-o? Nici un fel de explicaţii, nu s'au dat niciodată.

S'a deshumat mormântul Eroului Necunoscut şi demolat Muzeul Militar din Parcul Carol, iar în locul lui (ce imensă şi neruşinată impietate) s'a ridicat misticul cavou, de granit suedez, al aşa zişilor "eroi ai socialismului". Care eroi? Care socialism?

Mormântul Eroului Necunoscut era un simbol al jertfei anonime şi cu atât mai înălţătoare moral, al celor care şi-au dat sângele şi viaţa pe câmpurile de luptă contra cotropitorilor străini. Era un loc de pioasă reculegere şi orice oaspete străin, se simţea dator sufleteşte să depună o coroană de flori lângă flacăra care evoca eternitatea sufletului nepieritor al eroilor.

Unde este astăzi mormântul Eroului Necunoscut din primul şi cel de al doilea război mondial? Ce s'a făcut cu osemintele strânse depe locurile celor mai crâncene bătălii?

S'a demolat statuia Regelui Ferdinand, figura sublimă a războiului nostru de întregire naţioanlă, şi în locul ei (în apropiere) a apărut statuia soldatului sovietic.

Aceasta-i cea mai tipică, simbolică şi caracterizantă schimbare făcută de regimul actual, instaurat de Andrei Vâşinski la 6 Martie 1945.

S'au demolat statuile lui Ion. C. Brătianu şi Take Ionescu, şi în locul lor a apărut statuia lui Petru Groza. Adică, în locul statuilor unor străluciţi patrioţi, s'a aşezat statuia unui trădător, instrument docil al Sovieticilor. Aceasta-i ţara de azi.

Continuare în pag.3

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprimé au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 10 Nr. 114 -OCTOMBRIE 1985- PUBLICAŢIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

SUFLETUL OMULUI DE SUB COMUNISM

Eugen BÂRSAN

Este destul de cunoscut că s'a scris enorm de mult asupra comunismului. Insă în timp ce au fost abordate aspecte politice, economice şi sociologice, ca tragisme generate de o operă de-a lui Belzebut, capitolul sufletul omului de sub comunism nu este pus pe primul plan aşa cum s'ar cuveni.

Numai în ce zace într'un asemenea suflet, se poate descoperi ce înseamnă pe deplin şi cu adevărat viaţa omului dintr'o ţară comunistă. Voalerea opresiunei şi crimei contra sufletului, cu tot felul de minciuni sau desinformări, e foarte mult la lucru şi deci mare. După cum la fel din motive de constrângere, e tot mare şi adâncă şi tăcerea celor de sub comunism. Dar cu toate acestea, cine încearcă a străbate această voalare, care ar vrea să fie un fel de zid chinezesc în contra adevărului, ajunge la realitatea crudă a sufletului omului de sub comunism. Din păcate, în lumea comunistă, adevărul nu se poate difuza. El e în chip sinistru, ascuns.

Sufletul omului de sub comunism, e victima bătăilor de joc şi a cruzimii celor mai detestabili indivizi. Dela începutul lui şi până acuma, la fel ca în Rusia şi celelalte ţări de tovărăşie marxistă, regimul comunist stabilit de Moscova în România, a căutat fundament de cadre şi de ajutor în cele mai rele trăsături ale poporului român. Pe acestea a construit. Iar drept consecinţă pentru Românul comunist deformat, care este expresia unui atare caracter, sufletul Românului de trăsături mai bune a fost şi este pur şi simplu material de zdrobit. Fie prin ucidere, fie prin supunere la tot felul de supliciuri. Cei care în chip direct sau indirect au fost ucişi, s'au liberat. Insă cei care au fost lăsaţi să trăiască, vieţuiesc cu sufletele pe muche de cuţit. Se poate închipui o viaţă mai năprasnică?

Continuare în pag.3

NICOLAE PETRA

—Horia STAMATU—

Moartea unui prieten este pentru oricine şi moartea unei părţi din sine însuşi. Pentrucă "eul" nostru este o sinteză între ce avem noi din naştere şi ce adunăm cu prietenii noştri. De când "suntem un dialog", spune un geniu al poeziei, constituim neîncetat lumea umană. De aceea plecarea unui prieten este în primul rând o pierdere personală, oricât de mare ar fi aceea de folos public.

Aşa a fost despărţirea de Mircea Popescu, aşa a fost cu pierderea lui Ioan Cuşa acum câtiva ani, aşa este azi cu plecarea lui Nicolae Petra. Nu mai puţin toate acestea, lovesc în sâmbure consistenţa exilului nostru in ce are în el creator. Toţi aceşti trei oameni deşi deosebiţi au avut comună o calitate de mare importanţă: depăşirea parţialităţilor tinereţii, ceea ce i-a ridicat peste sectarismul ce anulează acest exil prin sălbăticie şi voracitate. O voracitate pentru neant, pentrucă acesta e viciul sprijinirii propriei existenţe exclusiv pe negarea celuilalt.

Cu mult deasupra parţialităţii şi a negaţiei vicioase, Nicolae Petra rămâne ca exemplu al unei personalităţi excepţionale din acest exil atâta de greu hipotecat prin tot felul de anti-sentimente ale atâtor firi zăcaşe.

Acum 16 ani, în 1969, apărea în Noembrie, primul număr din revista redactată de el şi Virgil Ierunca. Pe prima pagină, unul lângă altul erau editorialele celor doi redactori, pe cât de diferiţi în originile orientărilor personale, pe atâta uniţi în orientarea spre viitor, deci orientarea românească nu a vreunei părţi din ea. Articolul lui Petra se intitulează "Intr'o zi". Acea zi va urma să fie ziua trezirii din visul rău prin care trec azi Românii. Tot ce spune Petra gândind la viitorul de trezire al neamului său, este negarea răului ca forţă de sine însăşi. "Răul" trece ca visul rău. De aceea orice "răzbunare" este de fapt o întoarcere la el. Neamul drept este ca dumnezeirea: nu se răzbună, pentrucă dreptatea însăşi nu este răzbunarea şi e străină de firea neamului, "...neamul nu e răzbunător fiind prea sigur de puterea lui de trăire dincolo de asupriri, de nedreptăţi, de vremelnicele năvăliri de venetici, ce n'au putut prinde rădăcini în propriile lor ţarine şi încearcă imposibilul de a se statornici în ţarinile lucrate de alţii. Amintirea păstrează încă visul cu apăsarea întunecată a coşmarului, dar e destul o privire spre sus pentru a vedea soarele adevărat acolo şi albastrul ce nu cuprinde nicio ameninţare. Câmpul e proaspăt de mângâiere de rouă a dimineţii şi din toate părţile se ridică semne de viaţă nouă, aceeaşi din veacuri fără semn de început" ("Limite", nr.1, Noembrie 1969).

Neobosit iniţiator de întreprinderi ale spiritului creativ românesc, Nicolae Petra a fost fulgerat pe neaşteptate, tocmai în pragul unei călătorii pregătită în vederea unor noi lucrări. Acţiunea de interes public al culturii româneşti libere, pierde cu Nicolae Petra o mare experienţă, capacitate şi inteligenţă organizatoare. Dar toate acestea erau în primul rând rezultatul unei călduri şi lumini interioare, care ne rămân în scrisul şi opera lui de pictor, în care e un mare poet al lucrurilor. Rareori s'au întâlnit aşa de armonios simţirea, inteligenţa şi bunul gust românesc din arta milenară a poporului nostru.

Plecarea acestui om dintre noi lasă o rană a cărei singură alinare este amintirea ce nu se poate şterge a seninătăţii lui de-o excepţională iradiere umană, creştină şi românească în felul în care se întâlneau în el profund "româneşte" şi "omenia" şi "umanitatea".

editorial

LIGA MONDIALĂ ANTI-COMUNISTĂ

Liga mondială anti-comunistă își va ține cea de-a 18-a Conferință Internațională la Dallas, în Texas, între 9-13 Septembrie. Tema acestei conferințe anuale este "Contra ofensiva pentru libertatea lumii".

Aceasta înseamnă o formă dinamică de dezbatere a problemelor lumii de azi, și un pas avansat pentru a trece direct la măsuri concrete, în lupta pentru eliberarea lumii de comunism, oriunde s'a instalat acesta, sau se străduieşte să cucerească puterea.

Delegați din peste 30 de țări se întâlnesc să-și împărtășească nu numai îngrijorările, dar mai ales să închege o unitate de vederi și acțiuni practice de combatere a comunismului.

Se trece adică, la contra ofensivă, de proporții mondiale, din partea celor ce cunosc structura, acțiunile și obiectivele comunismului, și care știu să descifreze componentele propagandei comuniste, în orice parte a pământului se desfășoară aceasta.

Este un semn îmbucurător că această organizație mondială își găsește resursele necesare și mereu crescânde, să continue lupta anti-comunistă, până la biruința finală, adică până la restabilirea libertăților individuale și naționale, ale țărilor de sub dominația și sclavia comunistă. Până la restaurarea suveranității naționale a popoarelor, care trăiesc sub puterea cizmei sovietice.

Noi, Românii din exil, care ne-am dedicat aceleiași lupte anti-comuniste, privim cu bucurie activitățile Ligii mondiale anti-comuniste al cărei prestigiu a crescut substanțial în ultimii ani.

In cadrul lucrărilor acestei Ligi, problemele românești sunt studiate și analizate cu o deosebită considerație din partea tuturor membrilor, care sunt legați de aceleași obiective de luptă, ca și exilații români, care nu au odihnă, până când nu vor vedea România liberă.

Un fapt deosebit se adaugă anul acesta la Conferința anuală din Texas, prin participarea - ca președinte al conferinței - a generalului John Singlaub, care s'a distins în ultimii ani ca o personalitate de elită a lumii americane, fiind angajat în acțiuni temeinice pentru salvarea lumii de urgia comunistă.

In momentul unei pregătiri de proporții a contra ofensivei pentru libertatea lumii, prezența generalului Singlaub este semnul luminos al unor șanse de victorie decisivă.

George BĂLAȘU

POLITICĂ ȘI MORALĂ

——Nicolae PETRA——

Ne poticnim la fiecare pas, și tot mai mult, de activități politice în exil, de grupări politice, de comitete, care să studieze problemele de organizare a țării viitoare, economice, sociale, agricole și multe altele.

Se spune tot mai tare, că singura salvare a țării, a situației în care se află, este prin organizarea de acțiuni politice, adică de a strânge oamenii la un loc, să discute cum s'ar putea face mai bine acțiunea de liberarea țării de Ruși și odată făcută, cum să punem lucrurile la cale ca să avem o țară bine organizată, după teorii economice-sociale moderne și care să aducă soluții salvatoare.

In tot acest timp, în toată lumea românească aflată în exil, e greu să nu găsim un loc unde locuiesc Români, ca să nu existe neînțelegeri, să nu fie invidie, acuzații drepte sau nedrepte, și enorme greutăți în a porni la treabă pentru a face o treabă românească.

Cum știm, în toată această situație, singura salvare este apariția unor persoane, care, din propria lor inițiativă și fără ajutor dela alții, fac lucruri de mare folos pentru exilul românesc.

Dar dacă am putea să alungăm dela noi invidia și răutatea, să înțelegem că trebue să facem un efort, că trebue să facem un sacrificiu și să ne strângem împreună, nu în acțiuni politice de partid politic ci de lucru românesc, ce mult s'ar putea face.

Dar tocmai această pacoste a principiului politic, e cea care ne împiedică să facem ceva; unii nu vor să știe nimic de politică și au dreptate și cei ce vor să facă ceva, cred că unica soluție este partidul politic.

In locul principiilor de activitate politică, să căutăm să urmărim și să respectăm principii morale de bază, de dragoste pentru cel de aproape și de sacrificiu pentru neam.

Ne-am putea astfel uita de egoism, de invidie, de ură, de căutare de glorie și de laudă și-am găsi mulțumire în a face ceva, în a da, în loc de a aduna îmbuibări și lingușiri.

Exilul nu are nevoie de președinți, de șefi, de persoane importante și lăudate ci de muncitori mărunți și umili, care să facă ceea ce știu prea bine că trebue făcut și care nu caută laudă și glorie ci mulțumirea lăuntrică de a fi putut face ceva pentru țară.

Morala e semnul pe care să-l urmăm, nu politica. □

CĂTRE REDACȚIE

* STATELE UNITE - Sunt profesor de limba română, născut în România, Jud. Alba, în vârstă de 56 de ani, și stabilit definitiv în Statele Unite. Doresc să-mi publicați această scrisoare în speranța că apelul meu va avea răsunet în sufletul unor Români care să mă ajute în rezolvarea situației personale în care mă găsesc.

M'am căsătorit în 1973 dintr'o dragoste fulminantă; familia ni s'a mărit cu Cristina și Mihăiță. In Mai 1978, fulgerător, soția s'a îmbolnăvit grav, iar în 1982 a murit. Diagnosticul doctorilor români a fost de epilepsie, iar la autopsie s'a găsit o tumoare la creier de 9cm. Cu 12 zile înainte de moartea soției, doctorii au descoperit că Mihăiță este bolnav de leucemie. In acele zile teribile de Octombrie, anul 1982, mi-am dat seama că nu am dreptul nici să înnebunesc, pentrucă trebue să rămân lângă copiii noștri. Deși pentru soția mea, obținerea pașapoartelor de plecare în USA a venit prea târziu, pentru Mihaiță a fost la timp, pentrucă a fost tratat de doctorii americani și deocamdată în afară de orice pericol. Incredibil, însă, în Iulie 1983, când Mihăiță împlinise 5 ani, el a avut prima criză din seria de crize ce au fost definite de curând ca de epilepsie.

Aș vrea - în fond aceste 3 dorințe fiind și rațiunea pentru care vă scriu prezenta scrisoare - ca împreună cu cei doi copii ai mei să plecăm din orașul în care locuim în USA, fiindcă în perspectiva unui serviciu pe care mi l-aș dori ca și a posibilității de a găsi pe cineva ca să mă căsătoresc, locul acesta mi se pare foarte "secetos". Am nimerit, se pare, din acest punct de vedere, în una din zonele mai puțin favorabile și mie și copiilor mei. Suntem aici, foarte singuri, eu și copiii. Trăim aproape de oameni, mai vechi ori mai de curând sosiți în America, și care - destui dintre ei - nu ne cunosc și nici nu ne înțeleg. Navigăm în viață ca un vas avariat într'o latură a acestuia pe apele unui ocean fără sgârșit și aflat în furtună. Si cel mai mult resimt această călătorie în derivă cei doi coechipieri ai mei - Mihai și Cristina, din ochii cărora înțeleg că au nevoie de un braț cald și blând care să le înlănțuie umerii. Cel mai trist lucru din lume e singurătatea unor copii orfani, iar situația cea mai dureroasă e atunci când acestora le lipsește mama. Mâncare avem; hrana sufletească ne lipsește. Poate că totul ar fi fost mai suportabil dacă el s'ar fi derulat în condițiile de acum doi ani și jumătate, când am părăsit țara. Cu toate că nu-mi pare rău și nici nu cred că am greșit părăsind România, chiar că am pierdut o carieră onorabilă, pentru alternativa de aici, unde nu reprezint nimic, unde trăiesc din welfare, acomodarea la viața din America este destul de grea. Nouă, Românilor din America ne lipsește o prietenie de altădată, iar nouă "celor trei" ne lipsește o mămică.

Hotărîrea de a pleca fiind luată, rămâne acuma - în numele lui Dumnezeu dar spre beneficiul copiilor mei așa de mici totuși și în egală măsură de neajutorați să vă solicit serviciul posibil al gazetei Dvs. pentruca finalmente mutarea aceasta să poată deveni o certitudine. Mărturisesc că drumul redacției Dvs. e o cale pe care nu mi-aș fi dorit-o, că aș fi vrut să-mi rezolv singur propria situație. Dar constat că ea pare a fi unica soluție. Cred că cel mai bun serviciu pentru mine ar fi ca administrator al unei clădiri, în care aș putea ocupa un apartament și care să fie aproape de o școală. Aș prefera să rămân în America, deoarece copiii vorbesc acum bine engleza, dar în cazul unei oferte convenabile, desigur ne-am putea muta. Ofertele se pot trimite la redacția ziarului, pentru "Mihai și Cristina", sau la telefon direct, nr. (216)-961-1703.

A.B.

* SPEYER, GERMANIA DE VEST - Aș dori să fac câteva precizări cu privire la articolul "Românii descetățeniți expediați în Vest" publicat în nr.112 al C.R.

Intr'adevăr Dl. Funderburk a făcut presiuni mari asupra guvernului comunist dela București pentru aprobarea emigrării oamenilor de pe listele dela consulatul american, dar numai pentru aceștia. Aceste liste au fost deschise oricui, dar s'au sistat brusc în Iulie 1982.; în acest moment s'a introdus o cotă fixă de cca. 2000 vize anual, precum și o serie de condiții care pentru cei ce nu au rude în USA sunt de-a dreptul imposibli de realizat; ca de ex. certificat de drept de muncă dela Departamentul muncii al USA, care se obține numai pe baza unei oferte de lucru pentru străini și cu condiția ca pentru postul solicitat să nu existe în USA muncitori capabili pentru acest post. La această dată de 1 Iulie 1982 existau mulți cetățeni români cu dosarele depuse de 1-2 ani pentru pașaport, dar netrecuți pe listele dela consulatul american. Aceștia au rămas fără vize. O altă categorie de cetățeni printre care mă număr și eu, urmând sfaturile autorităților americane transmise prin postul Europa Liberă, s'au prezentat în prealabil la consulatul american după 1 Iunie 1983, unde au primit noile instructiuni și au completat niște chestionare preliminare, la care, pe baza calificării profesionale, au primit avizul următor: "Dv. păreți îndreptățit a vă califica pentru obținerea vizei de intrare în USA". De asemenea, funcționarii consulatului informau pe cei ce primiseră acest aviz, că "oferta de lucru pentru străini" și "certificatul de drept de muncă" pot fi obținute. Pe baza acestor asigurări, cei în cauză au făcut cereri de pașapoarte. Ulterior, aceștia au constatat că obținerea acestor acte este imposibil de realizat. In doi ani doar trei certificate au fost eliberate. In primăvara lui 1985, cca. 2000 de oameni aveau pașapoarte cu sau fără cetățenie, își pierduseră casa și serviciul și speranța de emigrare în USA. In disperare, ei au încercat la celelalte ambasade, dar răspunsul a fost că pe astfel de pașaport nu se poate da viză de intrare în nici o țară. Atunci au luat cu asalt Serviciul de Pașapoarte unde au primit un răspuns simplu: "Noi v'am dat pașapoarte. Cu noi nu mai aveți nimic. Duceți-vă la Americani să vă dea viză". In mod spontan s'au adunat 40 de persoane la Consulatul american, unde au prezentat un memoriu și o listă. Li s'a promis rezolvarea în 3 săptămâni. Ulterior aflând că au plecat în Berlinul de Vest 4 persoane, acest grup a făcut presiuni la autoritățile române și serviciul de pașapoarte pentru a obține taloanele de ieșire din țară pe o viză de tranzit prin RDG. Acești oameni nu au fost trimiși "gratuit" pe avioanele TAROM; acești Români necăjiți și-au cumpărat cu ultimii bani bilete de avion (751 lei) și bilete de tren pentru Suedia (1000 lei). De asemenea, acești descetățeniți au plătit 3.000 lei pentru această descetățenire. Acești Români au dorit cu toată ființa lor să fie liberi și nu au absolut nici o legătură cu stratagemele "șmecherești" ale regimului comunist dela București.

Dan-Alexandru GALITA

* LOS ANGELES, CALIFORNIA, USA - Vă mulțumesc din suflet pentru expedierea ziarului cu regularitate. Il aștept cu sufletul la gură, îl citesc dela un cap la altul și îl recitesc adesea. Constat mereu cu vie satisfacție TALENTUL și PRICEPEREA, COMPETENTA și EXACTITATEA FAPTELOR descrise în articolele gazetei, VASTA CULTURA și DOCUMENTARE de care dau dovadă absolut TOTI colaboratorii, în frunte cu colectivul de conducere. Deseori, fiecare dintre noi învățăm câte ceva din acest ziar și mai ales ne ajută să rămânem ROMANI ADEVARATI și participanți activi la LUPTA de ELIBERARE din SCLAVIE a POPORULUI NOSTRU.

Cele mai bune urări pentru toți colaboratorii și succese mai departe până la izbânda finală care se apropie.

Dan CRISTU

P.S. Felicitări celor ce au organizat și condus marea demonstrație de protest din Canada de Sfintele Paști, contra lui Nicolae C., inclusiv demonstranților.

Second Class Mail Registration Number 4133

HELSINKI

—Marin NEAGU—

Frumoasa capitală a unei țări de vis, a fost la finele lunii Iulie în centrul presei internaționale. Motivul: a găzduit sărbătorirea aniversară a zece ani dela un "acord", pact, înțelegere, chartă sau cum vrem să-l mai numim, care s'a născut tot în ea.

Aceste denumiri ne pot frustra o justă înțelegere. Căci termenul mai exact ar fi "un alt act de trădare al Estului Europei", cum zic foarte mulți.

Să privim realistic. Prin acordul dela Helsinki, de acum zece ani, Americanii au voit să înceapă o reparare a greșelilor istorice făcute cu zeci de ani în urmă, la Teheran, Casablanca, Yalta și Potsdam. Numai că în această direcție, Americanii s'au apucat să meargă cu "pași mici", după doctrina lui Kissinger, ce conducea politica externă a Statelor Unite, pe când Rușii merg cu pași mari, cum au învățat din istoria lor, știind dela început că orice acord semnat, ei nu-l vor respecta decât în funcție de interesele lor comuniste și imperialiste. Si cu această strategie, Rușii au avut câștig de cauză 99.99%. Problema libertăților naționale și individuale, adică 0.1%, o privesc după, cu ce fel de dispoziție se scoală dimineața sau nu au altceva de făcut, însă principial, negativ.

Din această cauză acordul dela Helsinki de acum zece ani, a făcut tot atâtea victime în regimurile comuniste ca și cele anterioare, ce se vroiau îmblânzite cât de cât.

La baza ei, toată înțelegerea dela Helsinki a fost pusă în trei coșuri separate.

In primul coș s'a pus problema intangibilității granițelor trasate după cel de al doilea război mondial, desigur în Europa, fapt care era în favoarea Rusiei, care după câțiva ani a ocupat fără să întrebe pe nimeni "manu militari" Afganistanul, dar vezi Doamne, acesta era în Asia. S'au mai întins între timp și în Africa și doresc și America Centrală. Deci coșul prim, s'a soldat prin câștigul total al Rusiei.

In coșul doi, au pus schimburi științifice și tehnologice, unde Rusia era cam oloagă și prin epuizarea lui, a devenit mai puternică decât s'ar putea crede.

In al treilea coș, la dorința expresă a țărilor occidentale, s'a pus o problemă minoră, garantată de Constituția comunistă dela Moscova și de toate țările satelite: libertatea de circulație a oricărui individ. Acest drept îl au și animalele din junglă. In acest corb, Rușii au refuzat să privească până azi și vor continua să facă așa la infinit, deși au semnat că vor respecta și acest coș. Rusia stăpânește azi în mod absolut nu numai cele 270 milioane din imperiul ei, ci și cele 130 de milioane de **oameni din țările satelite**, Deci 400 de milioane de robi. Faptul că în zece ani, ea n'a avut timp să pună în aplicare, sau mai bine zis să rezolve probleme total umane, i-a adus și aici un total câștig de cauză, dar i-a dezvăluit și adevărata ei față.

In zece ani de existență, înțelegerea dela Helsinki a avut două întâlniri internaționale: la Belgrad și la Madrid. Ce s'a întâmplat la aceste întâlniri, a dovedit în chip clar că Rușii sunt preocupați să umple numai primele două coșuri, iar de al treilea nu vor să știe.

Aniversarea a zece ani a acordului dela Helsinki, a început cu acuzații rusești că Rusia vrea dezarmarea, iar America nu. In fond această întâlnire aniversară a fost concentrată la pregătirea întâlnirii din luna Noembrie dintre Reagan și Gorbaciov. Așa că mai trebuesc făcute câteva coșuri, coșul trei rămânând neatins.

Ca să fim sinceri, suntem cam plictisiți de atâtea conferințe și aniversări, exploatate din plin de Sovietici în favoarea lor.

Noi Românii, nu dăm doi bani pe Teheran, Yalta, Potsdam (cu Casablanca trebue să se răfuiască nemții), căci istoria noastră de 2000 de ani ne-a învățat că toate sunt efemere în fața ei. Am rezistat ca națiune în contra tuturor năvălitorilor și vom rezista și pe mai departe, supraviețuind mereu stăpânitorilor. Sub acest aspect istoric, privim la festivitatea aniversară dela Helsinki. □

SUFLETUL OMULUI DE SUB COMUNISM

Urmare din pag. 1

Mai mult decât după o bucată de pâine, sufletul omului de sub regim comunist sau cel al Românului de pe muche de cuțit geme de povara tuturor fărădelegilor de care are parte și de cea a exasperării că nu întrevede un sfârșit apropiat al acestora, sfârșitul dictaturii oligarhice comuniste. Strigătele lui mute și obosite, cer neîncetat o schimbare salvatoare.

Sufletul omului de sub dominație comunistă, e plin de jalnică singurătate. In afară de năpastele pe care le înfruntă și îndură, de straturi suprapuse de deznădejdi și așteptări și de o legătură de gând cu Dumnezeu, nu mai are nimic. Acest suflet constituie lumea celor mulți față de cealaltă a celor puțini din structură și aparatură, care pretind în chip gălăgios și mincinos că ei ar fi țara și poporul. Privind la cei mulți și la cei puțini nu putem decât să vedem, că un guvern comunist este de fapt un guvern fără națiune. Un lucru la care putem aplica justificabila reflecție, că un guvern fără națiune este asemenea unei biserici fără Dumnezeu.

Cu toate câte îndură, sufletul Românului de sub comunism nu este un suflet demisionar dela linia istorică, care peste toate vitregiile ne-a ținut neamul în picioare. Până una alta, el a luat răbdarea ca o cale de viață ce trebue să ducă la schimbarea mult așteptată.

Oare cine nu știe că cei mai impilați în lumea comunistă, sunt cei care prin ținuta lor patriotică, educația, munca și purtarea lor, au constituit ce a avut țara mai ales în timpul de dinainte.

Referindu-ne la oameni și la timp, ajungem în chip natural și la întrebarea: care este sufletul tineretului școlar dintr'o țară de regim comunist? Aplicând această întrebare la România, nu putem să fim decât satisfacuți de ceea ce se aude și vede. Elevii și studenții români, resping cu hotărîre marxismul, partidul și pe Ceaușescu. Intr'un cuvânt pe toată clica de vânduți care au sechestrat puterea împotriva voinței națiunii române, cu ajutorul tancurilor sovietice; pe aceia care le-au asasinat bunici, părinți frați și surori. Iată ce ne-a scris în această privință un tânăr din țară: "Mamele noastre ne-au transmis cu ochi plini de lacrimi ura contra călăilor neamului nostru. Noi, cei tineri, îi urîm din tot sufletul și suntem profund concentrați la eliberarea din lanțurile robiei marxiste. Acesta este sensul vieții noastre".

Omul poate fi distrus, dar nu învins. Neînvingerea este reprezentată de suflet, iar în chip obișnuit prin suflet lucrează Dumnezeu și forța din adâncuri a neamului.

Atitudinea de neabdicare a sufletului românesc bătrân și tânăr de sub despotismul regimului comunist din țară, ar trebui să ne fie un îndreptar. Să nu abdicăm nici o clipă dela datoriile pe care le avem față de țara de acasă și față de noi înșine ca Români.

Eugen BÂRSAN

M.O.-ul Tovarășului Nicolae:

DESPRE O ȚARĂ TERORIZATĂ ȘI-O "NAȚIUNE FAVORIZATĂ!"

In limbajul detectivilor M.O. înseamnă "Modul de Operație" al criminalilor. Tov. Niculae are și el M.O-ul lui: promite, minte, dezminte și face stânga 'mprejur pentru a-și reînnoi Statutul de Națiune Favorizată.

Avantajul economic acordat RSR-ului a fost o încurajare și răsplată ca România să respecte Tratatul dela Helsinki și să se apropie de Apus.

Dar liderii reseriști, ca să nu se poticnească în legea care acordă drepturile umane--publicată în Decretul 212-- au făcut un hocus-pocus-ceaușescus: Tratatul dela Helsinki este, dar s'a evaporat!

Nu dai de coada Decretului prin colecțiile de ziare, de reviste, prin biblioteci, prin rafturile cu legi ale tribunalelor: a dispărut și volumul anual cu "Culegeri de Legi și Decrete". Nu întâlnești buche scrisă despre art. 13 care se referă la dreptul de emigrare.

Dacă insiști să-l cauți, devii suspect.

Avocații, chiar dacă au legea, n'o citează, iar judecătorii, tot de frică, nu aplică legea!

Când reamintești securiștilor că există un tratat cu libertățile umane pe care l-a semnat la Helsinki Fiul-Liberator, Iubitul tov. Ceaușescu, ei îți răspund cu o lecție pugilistică de geografie: Helsinki e capitala Finlandei.

A spune ce gândești, înseamnă a fi contra-revoluționar; a fi creștin, înseamnă a fi dușmanul ascuns al statului; iar dacă dai bună ziua unui vizitator străin, ești trădător.

Despre drepturile umane, tov. Niculae își amintește odată pe an, când cere prelungirea Statutului de Națiune Favorizată. Atunci e 'n toane bune și promite totul. Printre promisiuni a fost și aceea că va distribui credincioșilor maghiari 20.000 de biblii donate de "World Reform Alliance".

A promis dar bibliile au fost transformate în hârtie de toaletă!

"Nici Hitler nu s'a putut gândi la un lucru mai murdar" a declarat public deputatul american Bob Borman. (R.-Cal.)

Pe meridianele externe, tov. Adolf Ceaușescu (ori Niculae Hitler) împrumută metodele Brigăzilor Roșii și ale teroriștilor arabi: ia ostatici și șantajează.

Acum câțiva ani, prin introducerea "Taxelor Scolare", guvernul a luat ostatici pe toți cei care aveau dreptul să emigreze.

Statele Unite, cu duhul naivității, a răsplătit pe șantagiști: RSR-ul a obținut prelungirea avantajului economic pentrucă tov. Niculae a făcut stânga'mprejur și a renunțat la taxele impuse ilegal.

E la fel ca un hoț care, după ce-a fost prins c'a jefuit banca, se oferă să dea banii înapoi dacă primește o recompensă.

Anul acesta respectarea drepturilor umane este o farsă tragi-comică.

RSR-ul a emis două pașapoarte: părintelui Gheorghe Calciu, schingiuit pentru credința lui în Dumnezeu, precum și scriitorului Dorin Tudoran care a preferat să moară de foame decât să spună întotdeauna "DA".

Intre timp situația din țară a rămas neschimbată: teroare, mizerie și zeificarea analfabetismului.

In prezent, ca o garanție de prelungire a Statutului de Națiune Favorizată pentru perioada 1986-87, tov. Niculae Ceaușescu a planificat ca producția netă a democrației-progresiste să fie ridicată cu 50%.

Se vor emite trei pașapoarte!

Stroe MOLDOVANU

STATUILE BUCUREȘTIULUI

Urmare din pag. 1

Numai ultimile exemple dacă le-am reține, avem întreg tabloul tragediei românești actuale, care durează cu pasivitatea și complicitatea lumii civilizate de 40 de ani.

Tragedia românească întrece în amploare și acuitate, tragedia țărilor satelite surori.

Pecere nefiind un partid politic de proporții rezonabile, în 1944, cadrele lui de conducere au fost fie de filiație străină, fie de o insuficiență intelectuală totală, și astfel au supralicitat umilința în fața "Marelui Frate" (U.R.S.S.).

Precizarea apare necesară, pentrucă Rușii bolșevici n'au dat jos statuia lui Petru cel Mare dela Leningrad, precum Bulgarii n'au dat jos statuia Tarului Nicolae I al Rusiei, dela Sofia.

Toți au dreptul să-și păstreze semne și amintiri ale trecutului lor istoric, numai Românii, nu. Așa au gândit cei din conducerea pecere, sub rânjetul batjocoritor **al marelui frate, care el însuși se miră de** prostia neofitului.

Vai, popor român, unde ai ajuns și cât de jos ai decăzut. N'ai fost scutit de nici o umilință, de nici un abuz, de nici o trădare, de nici o încălcare disprețuitoare a legii și a moralei.

Ești azi o țară plină de blocuri, dar secată sufletește prin oprobiul moral și afectiv care ți-l provoacă cei ce te conduc, incompetenți, fanfaroni și mincinoși.

Iată, și în această toamnă, îți putrezesc din nou poamele pe ogoare, o cană de lapte a devenit o amintire, ești flămând și înghețat și la trup și la suflet, pentrucă ți-a murit orice speranță.

Statuile Bucureștiului, mărturii în bronz ale strălucitului nostru trecut, au fost date jos cele dintâi. S'a stins flacăra eroului necunoscut, ni s'au dărâmat altarele și orbecăim într'o istorie nefastă.

Romulus ODOBEȘTEANU

NICOLAE PETRA

Virgil IERUNCA

Când moare un om de bine din exil, exilul ni se impune ca o posteritate mai greu de îndurat. Suntem din ce în ce mai singuri. Suntem altfel singuri. Deja comunitatea noastră, a celor care îşi fac din exil un spaţiu de existenţă-în-limită, este restrânsă, puţin încăpătoare: deoarece nu toţi care ne-am părăsit ţara ne aflăm în exil. Exilul e o aşezare iniţiatică, aş putea spune chiar secretă. Secretul e deschis dar nu-l asumă decât puţini: cei care-l trăiesc ca o agonie până la sfârşitul sfârşitului. O agonie activă între a fi şi a face, fără a trece prin instanţa mediatoare a lui a avea: suntem în măsura în care facem ceva pentru a reda fiinţei româneşti identitatea ei inaugurală. Şi ardem etapa de mijloc a lui a avea. Cine are nu e în exil, ci în lumea largă, nediferenţiată, anonimă ca o geografie pustie. Nu suntem - mai e nevoie de explicaţie? - împotriva celor avuţi, dar dacă ei nu-şi risipesc norocul acestui accident de existenţă în existenţa de deplinătate tragică a exilului, rămân nişte încurcă-lume, nişte căpătuiţi acefali şi apatrizi. Exilul e patria fiilor risipitori. Cine nu se risipeşte zi de zi, clipă de clipă, fiind şi făcând întru re-naşterea noastră ca oameni şi ca Români (cu un singur r), nu e în exil, ci peste graniţă. Iar graniţa - adevărata - trece prin conştiinţa neferecirii noastre fără isprăvire.

Nicolae Petra a fost unul dintre aceşti fii risipitori ai exilului nostru. L-am întâlnit târziu şi într'o tăcere. O tăcere cât un legământ. Venise la Paris: să ne cunoaştem. Ne-am aşezat la terasa unei cafenele şi N. Petra a început să tacă. Am crezut că e un timid dar nu era; mi-am dat seama că interlocutorul meu avea o bărbăţie interioară ce nu acorda cuvintelor rolul unei efuziuni, chiar reţinute. Până la urmă, am început să vorbim. Despre ce? Despre...exil. De fapt, totul a pornit dela o nelinişte. A lui şi a mea: "nu facem destul". Din acel moment ne-şi împrietenisem. Am început chiar să slobozim şi vorbe mari. Una, mai ales, pe care o îngâna şi el (eu pierdusem de mult complexul ipocrito-retoric al "vorbelor mari"!): datorie. Mi-a pomenit de o enciclopedie cu toate înfăptuirile exilului (oameni şi opere) pe care plănuia s'o pună pe şantier împreună cu fostul meu coleg de facultate, Horia Tănăsescu, ale cărui entuziasme înfrângeau orice scepticism circumstanţial. N. Petra nu suferea de asemenea aprinderi, dar le cinstea cu înţelegere. Tot astfel s'au născut şi "Limitele", de data aceasta, din obsesiile mele. Din păcate enciclopedia n'a putut fi întocmită din cauza morţii fulgerătoare a lui Horia Tănăsescu. (Nu credeam că se poate muri din entuziasm.) "Limitele" au rezistat. Aici trebuie să deschid o paranteză şi să subliniez comportamentele coredactorului. Nu şi-a impus niciodată vreun punct de vedere partizan. (Era dealtfel incapabil de aşa ceva deoarece pentru el exilul era un fel de vrednică frăţietate. Ar fi putut schiţa vreo nemulţumire asupra felului meu de a concepe o revistă de cultură: mă gândesc, de pildă, la puntea dintre exilul nostru (din afară) şi "exilul interior" al unor scriitori din ţară care, prin demnitatea lor, îşi au locul - imaginar- printre noi. N. Petra nu numai că nu a protestat, dar a înţeles şi apreciat această deschidere (spre deosebire de mulţi care - dintr'un fel de trufie opacă- omologhează regimul cu ţara şi îşi închipuie că toţi cei care publică în ţară sunt purtători de cuvânt ai regimului comunist şi că doar literatura din exil merită acest nume). Ar fi putut să ia distanţe faţă de ceea ce, cu un termen impropriu, se numeşte "disidenţă" şi n'a luat. (Tot felul de veleitari politici din exil ponegresc "disidenţa" românească, dar se prosternă în faţa disidenţei când ea apare pe alte meleaguri: cazul Soljeniţin, părintele disidenţilor, de exemplu.) N. Petra, om de măsură, a măsurat - cu luciditatea lui sănătoasă - implicarea noastră morală şi politică, într'o vreme în care "politicul" e adesea compromis de tot felul de pescuitori în ape tulburi care, fie din puţinătate intelectuală, fie din manevre egotiste, ca să nu mai pomenim de împresurătorii manevraţi, pătează spaţiul exilului şi abat exilul dela una din menirile lui primordiale: războiul - ultimul război religios - împotriva comunismului. Singura "politică" pe care am putut-o desluşi în convorbirile mele cu N. Petra a fost aceea de a nu "face politică" (de partid, de clasă sau de rasă) ci de a potenţa - în exil - un rost şi o rostire ale spiritualităţii româneşti.

Nu pot închide această paranteză a vecinătăţii noastre dela "Limite" fără să amintesc şi de modestia sa. Imensă. Ca şi tăcerile lui. Se gândea că trebue cedat locul celuilalt (ceilalţi fiind, după părerea lui, mai înzestraţi decât el), să nu cumva să nedreptăţim vreun talent, vreo conştiinţă, vreun moment. Renunţând la ceea ce renunţă mai greu un intelectual - la preferinţele impulsive - N. Petra mi-a lăsat totdeauna impresia unui spirit cumpănit, ispitit de un fel de obiectivitate ce iradiază, ce înseninează, temeinic, buna credinţă. Dacă încercam să-i vorbesc despre pictura lui (interesantă în măsura în care căuta să împreune geometria cu visarea barocă), îşi întorcea capul şi lăsa ochii în jos - semne vădit diacritice - ale pudoarei care respinge fala autică pentru a privilegia un fel de seninătate impersonală. N. Petra n'avea niciodată pretenţii, ci numai intenţii: să nu primejduiască, în niciun fel, ierarhia adevărurilor. Iar în această ierarhie el se rânduia cel din urmă, dând celuilalt o prioritate dezinteresată. Aceasta nu vrea să spună că avea conştiinţa împăcată sau semi-împăcată. Dimpotrivă: şi poemele, şi scrierile (sau "predicile" sale "în pustiu", cum şi le numea) şi pictura lui sunt străbătute de întrebare. Dincoace şi dincolo de emfaza interogativă - proprie mai ales creaţiei "scandaloase" - întrebarea căpăta la el un fel de nelinişte molcomă; o nelinişte de atelier (în pictură), o nelinişte de şoapte poate prea spuse (în poezie), dar şi o nelinişte etică (în "predici") unde "pustiul ameninţă cu un scepticism apăsat - există aici semne şi semnale ale figuraţiei neantului - dar care, până la urmă, e pulverizat de credinţă. Dumnezeu s'a născut, pare-se, şi El în exil! N. Petra nu se desparte de Dumnezeu dar, ca cei mai mulţi dintre noi, nu poate să nu-şi problematizeze, uneori, nenădejdile.

Dar N. Petra a fost, în primul rând şi mai cu osebire, un om de omenie. Conceptul de "omenie" - se ştie - e original şi mulţi dintre gânditorii noştri văd în el un fel de cifru al fiinţei noastre. "Podoabele" omeniei înglobează - mai e nevoie s'o spunem? - multe valori etice şi religioase. Pe câteva dintre ele, N. Petra le-a întruchipat exemplar. Am vorbit despre modestie. Pot continua cu alte componente, dar mă opresc deocamdată la ospitalitate pentrucă ea a şi devenit proverbială. Cine a trecut prin Mexic se credea la Sibiel. Şi când nu se iveau călători în Mexic, N. Petra pornea el însuşi la drum întru întâmpinarea lor. Călătorea mereu. Nu din turism, ci din...omenie. Avea nevoe să-şi revadă prieteni şi neprieteni, să mai tacă puţin lângă ei, tăcerea slujindu-i şi ea dialog de dragoste. Cred însă că dintre toate virtuţile ce-i chezăşuiau omenia, cea mai ieşită la lumină a fost mărinimia, generozitatea. Nicolae Petra face parte dintre rarii exilaţi care s'au îmbogăţit la modul paradoxal: dăruind celorlalţi.

Omenia - poate că nu s'a subliniat destul acest lucru - este strâns legată de locuire. Spre deosebire de mulţi care şi-au căutat în exil un adăpost (diferenţa heideggeriană între "locuire" şi "adăpostire" ne ajută mult la conturarea omeniei româneşti), N. Petra şi-a căutat un loc. Pe care - după înţelepciunea de acasă - l-a sfinţit. Sfinţirea locului este încununarea "locuirii" prin transgresiunea transcendentală pe care o presupune şi propune omenia. Om "la locul său", chiar şi în exil, N. Petra poate împăca pe oricine dintre noi cu suferinţa ruperii de ţară; exilul nu e un "refugiu", ci ţară regăsită, dacă izbutim această convertire esenţială - a absenţei în prezenţă. Dacă învăţăm să "locuim" în omenia noastră sfinţindu-i virtuţile care o alcătuiesc, ţara devine un peisaj de conştiinţă.

Conştiinţa rămâne totuşi nefericită, fiindcă suntem condamnaţi să nu uităm: dorul - acest chin metafizic al Românului - ne obligă să privim, orfic, înapoi. Paradoxal, locul "sfinţit" din exil nu ne împacă definitiv cu noi înşine; stăruie undeva, în fiinţa noastră, dorul de locul "profan", unde am văzut lumina zilei; copilul din noi îşi chiamă inocenţa şi jocul, perimetrii neuitaţi ai bătăturii, jalea blândă a timpului dintâi. Nicio fenomenologie nu poate "reduce" "amintirile din copilărie". Maturitatea noastră e o amăgire de calendar; dorul sporeşte profanul din noi şi - cu timpul - ne prăbuşeşte în "pitoresc". Fiecare purtăm cu noi o "Românie pitorească", un blazon rătăcitor, o icoană de pământ.

"România pitorească" a lui Nicolae Petra a fost una tragică. Mi-am dat seama de aceasta atunci când, în inima fierbinte a Mexicului, la marginea oraşului Puebla, m'a invitat în realitate (mai bine zis în irealitate), în casa pe care şi-o clădise acolo. O casă românească, cum cred că puţine se mai găsesc chiar în Muzeul Satului din Bucureşti. Dela ulucile gardului, până la hornul (inutil, pentrucă anotimpurile s'au unificat în Mexic - o vară neterminată), până la războiul de ţesut, ştergarele şi lingurile de lemn, totul fusese făcut pentru a transplanta Sibiel-ul în geografia magică a Mexicului. Până şi cărţile din bibliotecă veneau direct din casa copilăriei, alese cu tâlc. Niciun album de lux, nici măcar unul cu mânăstirile noastre (asta fiindcă Voroneţul nu se învecinează cu Sibiel-ul!). Ci numai cărţuliile sărace şi pitice din "Biblioteca pentru toţi", "Semănătorul" sau "Minerva", cu care se instruise micul Petra, în casa bunicilor, după povaţa învăţătorului. La început, m'a apucat o bucurie (pitorească) şi m'am năpustit asupra cărţilor. Sovăiam între viaţa lui Ion Burduf de Volbură Poiană şi piesa de teatru "Păr de lup" de C. Rădulescu-Motru. M'am decis pentru aceasta din urmă, nu fiindcă era mai "filozofică" ci pentrucă o citisem şi eu cândva lângă un horn şi câteva uluci. Mă înfruptam din situaţie felicitându-mă - dintr'un snobism interior -că preferam "drama puternică" a lui Motru unei lecturi mai adecvate din Octavio Paz - să zicem ! - în ţara căruia mă aflam. Voioşia nu m'a ţinut mult.

M'am uitat la prietenul meu. Era, mi s'a părut, mai trist ca niciodată. Contagiune secretă: mi-a trecut şi mie tristeţea. De data aceasta tăceam împreună. Ne gândeam oare la acelaşi lucru? N'am îndrăznit să-l întreb.

Trezit din hipnoza paseistă, am înţeles că mă aflam în cea mai absurdă şi mai frumoasă dintre utopii: să construieşti o casă românească în ţara piramidelor aztece! să sfidezi memoria olmecă printr'un vătrai ardelean! Casa ţărănească a lui Nicolae Petra din Puebla mărturiseşte cum nu se poate mai tragic situaţia în care ne aflăm. Şi ca Români şi ca exilaţi. Figură a destinului, casa din Puebla ne semnează singurătatea specifică în lume.

În această casă nu mai poate tăcea acum nici măcar Nicolae Petra. Simbolul s'a desăvârşit; iar sub simbol, noi, fantomele active ale exilului nostru. □

Bun venit Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Pr. George D. GAGE

Cu mare bucurie şi mulţumire am aflat Vineri 9 August că în urma presiunilor guvernului american, guvernul dela Bucureşti a permis Părintelui Gheorghe Calciu să părăsească România.

Părintele Calciu a petrecut 21 de ani în temniţele comuniste, pentru motivul de fi iubit adevărul, cinstea şi credinţa. În ultimii ani, Părintele Calciu a fost întemniţat în special pentru curajul de a înfrunta o ideologie totalitară care urmăreşte uciderea a mii de suflete tinere, prin metoda atee de îndoctrinare şi spălare a creierului.

Din amvonul bisericii din Bucureşti, Părintele Calciu a chemat tinerii la Biserica lui Hristos, arătându-le binefacerile spirituale pe care le-ar putea găsi în acest locaş sfânt şi dumnezelesc.

Desigur intenţia părintelui nu era pe placul regimului şi a patriarhului, devenit o marionetă a regimului, sau altfel spus "un atlet al lui Satan".

Biserica părintelui Calciu era plină până la refuz de însetaţi după adevăr, studenţi, profesori universitari şi oameni simpli veniţi să guste din predicile simple dar de o sublimitate înălţătoare. Această publicitate şi simpatie contravenea "fiului celui mai iubit al poporului", care se vedea pus într'o lumină proastă, fiindu-i afectat cultul personalităţii.

A venit ideea celor din conducerea bisericii ca părintele să fie îndepărtat şi "livrat" organelor de securitate, care îl vor "cuminţi".

Dar, înşelarea le-a fost amarnică. Au uitat de călirea părintelui în închisorile comuniste, sau de episodul cu Piteştiul. În ciuda metodelor tactice profesionale de schingiuire şi distrugere morală, părintele Calciu a ştiut că nu este singur şi că nu trebue să se teamă de cei ce distrug trupul. În acei ani, mai mulţi preoţi s'au ridicat pentru continuarea ideilor profesate de părintele Calciu; unii au fost depuşi, alţii caterisiţi.

Chiar dacă părintele Calciu a părăsit România, ideile şi spiritul luptei Sfinţiei Sale vor rămâne peste ani şi ani, fiind un exemplu de preoţie şi martiraj al credinţei. Cineva îmi spunea nu de mult: "clericii din ţară nu sunt vinovaţi, căci sunt sub opresiune comunistă şi îşi apără pâinea". E adevărat, îşi apără pâinea vânzând şi prostituind "Mireasa lui Hristos" pentru a-şi menţine posturile importante acceptă orice compromis, chiar şi pe acela de a caterisi preoţi, de a alunga preoţi din ţară sau de a semna acte şi documente de stat care sunt îndreptate împotriva Bisericii lui Hristos.

Atât tovarăşul Patriarh cât şi ceilalţi acoliţi dela Patriarhie sau mitropolii ar trebui să-şi amintească, că într'o bună zi se vor duce la Înfricoşata Judecată, unde vor da socoteală individual pentru păcatele şi fărădelegile comise aici.

Mă refer apoi, la unii din preoţii exilului celor din episcopia cu sediul la Vatra, care odată strecuraţi în Episcopie comit anumite fapte complet străine de unitatea şi securitatea noastră. Comportarea lor îi trădează şi ar fi mai indicat să se sustragă dela aceste acte respingătoare care au miros de agent comunist. Dacă aţi fost numiţi la noi în Episcopie, faceţi treabă bună şi preoţie cinstită, şi mai lăsaţi laudele la adresa cutărui ierarh din ţară. Suntem informaţi că preoţii ai episcopiei noastre au găzduit ierarhi din ţară la casele parohiale.

În situaţia ca venirea Părintelui Calciu, unii preoţi din Episcopie au găsit scuzele de rigoare spre a se eschiva dela prezentarea la aeroport. Ruşine! Venirea Părintelui Calciu la noi ne oferă un mare prestigiu dar totodată şi mari responsabilităţi, care se cer venite din partea Episcopiei, a preoţilor noştri cât şi a mirenilor. Trebue acceptată ideea că Părintele Calciu a venit la noi, şi nu la "alţii". Venirea Părintelui Calciu va fi "spre urcarea multora şi spre căderea unora". Cei ce sunt "curaţi la inimă", adevăraţi Români vor fi în jurul Părintelui Calciu şi al familiei sale, iar ceilalţi...vor fi cernuţi ca neghina de grâu.

Părintele Calciu nu trebue lăsat să treacă prin penibile greutăţi ale începutului, care dezamăgesc multe suflete mari.

Bine aţi venit iubite Părinte Profesor Calciu între noi, este o cinste a Episcopiei cât şi a noastră a tuturor. □

CINE CONDUCE ȚARA ROMÂNEASCĂ?

—Traian FAGURE—

La această întrebare, am răspuns: "Personajele lui Caragiale." Pentru documentarea acestei afirmații, este absolut necesară o incursiune scurtă în opera sa, care reclamă, să nu ne depărtăm de linia trasată de Caragiale, deoarece arta lui constă în a privi din cealaltă parte strucutra societății noastre, văzută de obicei numai pe față. Caragiale, rămâne singurul nostru dramaturg, care a dat eroilor actele stării civile. Tot teatrul de dinainte și după el-afară de foarte puține excepții-e un teatru de iluzii scenice, de ficțiuni dramatice. Nimeni n'a creat viața, nimeni n'a aruncat în circulație realități. Caragiale ne-a înmulțit populația cu un număr de cetățeni, expresie a mentalității unei pături sociale într'o anumită epocă. Pentru a da viață acestor "tipuri", el a trebuit să-i facă să vorbească în felul lor, potrivind forma, fondul, plăsmuind pe de-a'ntregul o linie specială, inestetică și trivială, dar plină de realitate trăită, o limbă necunoscută literar până la el. Acest teatru nu este teatrul oamenilor lipsiți cu desăvârșire de cultură, al oamenilor lăsați numai în voia instinctelor, nu e nici teatrul sufletelor simple și susceptibile totuși de poezie; eroii săi plutesc între două lumi, între două epoci, lipsiți și de poezia simplității dar și de intelectualitatea oamenilor civilizați-adevărata lume de bărbieri, de "Mițe Baston ploieștence", de "Didine Mazu" de "Catindați", de "Bibici", de "Vete", de "Pristanda" și de "Rică Venturianu", lumea dela periferiile orașelor mari, irozi de mahala în mintea cărora totul se pervertește și se deformează. Oricare ar fi valoarea lor estetică de realizare, omenește, toate aceste rămășițe ale societății sunt puțin interesante, prin lipsa de conținut sufletesc, iar, judecate sub raport etic, nu scapă învinuirii de imoralitate: Imoral e, de pildă, Tipătescu în viața publică și aprivată; imorali: Zoe, Veta, Dandanache, Chiriac; imoral: Cațavencu, "Plastograful", imorali și interlopi, toți eroii din D'ale Carnavalului, când nu sunt cu totul imorali, sunt inconștienți ca Trahanache, Jupân Dumitrache. Unul singur e cinstit și acela e un vițios și bețiv: Cetățeanul turmentat-un adevărat simbol. In tot teatrul lui Caragiale nu găsim, nu un erou, ci un om cinstit sau un om moral. Lipsit de ideal, teatrul lui Caragiale e o satiră fără altă finalitate, o colecție de imbecili, de imorali, de automați ai unei singure formule; oricât de spiritual ar fi în forma lui scânteietoare, e întristător ca un spital de infirmități morale și intelectuale. Cu excepția cetățeanului turmentat, nu găsești în el un singur om, căruia să-i poți întinde mâna fără să te simți pătat. La Caragiale, morala e studiată și prezentată în sine; nici o adiere nu-i risipește miasmele; nici un fel de milă n'o îndulcește, nici o generozitate n'o tempereazâ. Eroinele sale n'au feminitate, nici duioșie; pretutindeni-chipuri deformate și grotești, dragoste văzută prin prisma mahalalei.

La 23 August 1944, partidul comunist a deschis lacul plin de miasme, în care s'au aruncat aceste broaște, această lume întreagă, împreună cu rudele și prietenii ei. A format guvernul, care ne conduce și astăzi. Această lume este de asemenea caracterizată prin lașitate și necinste. Aici găsim coaliția proștilor, a mulțimii nerecunoscătoare și a șireților. Cu o astfel de guvernare, nu se putea, să i se creeze întregului popor, o altă situație decât cea existentă în prezent; în viitor poate fi și mai proastă, pentrucă din zi în zi se înrăutățește sub opresiunea sângeroasă ce se exercită asupra lui.

Ca orice cetățean necăjit, am simțit nevoia, de a mă duce la Consiliul Popular Județean, spre a solicita cu modestie satisfacerea unor urgente doleanțe. Stiam că prim secretar de județ, era o femeie. Am bătut la ușă și-am intrat. Am rămas stupefiat. Doamne!... ce mult seamănă cu "Veta" din "O noapte furtunoasă". Oarecum încurcat, învârteam pălăria în mână, fiindcă îmi pierise graiul și nu știam, cum să încep.

Din această stare de prostrație am fost trezit și adus la realitate de deschiderea bruscă și cu zgomot a ușei, prin care a intrat o "damă" bine. Din nou m'am dezechilibrat și mi-am spus ca pentru mine: e "Zița"! S'a aruncat cu brațele deschise în brațele Vetei și-am auzit țoc, țoc, țoc, țoc. Se sărutau. "Tațo, ce faci, tațo? Doamne, de când nu te-am mai văzut!...Dar știi, că arăți foarte bine?" "Te cred, Zițo, fiindcă așa zice toată lumea. "Dar, tu Zițo, ce frumoasă și cochetă ești!" "Ca întotdeauna, tațo, dar spune-mi că ard de nerăbdare, să știu, cum s'a făcut că nenea Dumitrache, care avea ambiț și ținea atât de mult la onoarea sa de "familist", a catadicsit, să te lase singură aici și el să facă servici de "ghinerar" la București?" "O, Zițo, tu doar ești fată deșteaptă, că doar ai și trei ani de "pansion". Cum poți crede că "Jupânul" m'a lăsat singură aici? N'a primit să fie "ghinerar" la București până când "guvernu" nu l-a numit aici în "foncție" de "colinel" și comandant al județului pe Chiriac, paznicul credincios al onoarei lui de familist." "Tațo, și te mai întâlnești așa de-un "panplezir" cu Chiriac?" "In fiecare zi, Zițo, fiindcă amândoi ducem frânele județului, iar "Jupânul" vine numai Sâmbăta și pleacă Lunea. Dar, Zițo, să lăsăm astea și spune-mi repede că mor. Ce mai știi de cunoștințele noastre, fiindcă tu, care ești în CC, le știi pe toate". "Tațo", toate cunoștințele noastre sunt bine aranjate, care în CC, care în minister, care "dipotati". De ex., Mița Baston, a ajuns ministru." "Care Mița? Aia de se certa cu Didina Mazu pe chestia lui Bibicu' (Nae Girimea) frizerul?" "Da, tațo, aia! Merita tațo, fiindcă era electrica...ploieșteancă!" "Si Didina?" "O, tațo, Didina a ajuns mare, mare de tot. A învățat de-a rupt pământul; și-acum este cea mai mare chimistă din lume. E cea mai "distinsă" din lume și este foarte energică. Când vorbește, dacă cineva zice ceva, îi spune: "Ieși afară!" Nu umblă cu mănuși ca Trahanache, care spune: "Stimabile, dă-l afară pe onorabilul." "Si cum spui, c'o cheamă, fiindcă n'am auzit de ea?" "N'ai de unde să auzi, tațo, pentrucă prin căsătorie și-a schimbat numele." "Dar "catindatul", ce știi de el?" "I s'a luat în considerație "catindatura" de doi ani dela precepție și l-a pus ministru de finanțe. Si ca să nu mă mai întrebi, îți spun și de Telemac Mache (Crăcănel sau Mangafaua). Este ambasador în Bulgaria. Rică Venturianu, care a fost "colaborator" la ziarul "Vocea Patriotului Național", publicist, poet și studinte în drept, a fost în CC și de data aceasta eram hotărîtă, să mă mărit cu el, dar l-am refuzat, fiindcă ce-a făcut, ce-a dres, nu știu, că "Seful" l-a dat afară din CC; însă, cum știi, că era foarte deștept și capabil, s'a dat pe lângă Nicușor, Nicușor, viitor conducător, pe care-l tămâiază bine de tot. Si dacă se va întâmpla, ca Nicușor să devină conducător, este și el alături. Acum, regret, îmi pare rău că l-am refuzat, dar e târziu, el s'a supărat.

Acum să-ți spun și de Agamiță Dandanache. Stii că el era luptător vechi revoluționer dela patrușopt. Ei, în Răsărit, n'a vrut să lupte, fiindcă era împotriva concepțiilor sale. Nu s'a dus însă nici spre Apus, fiindcă nu-i așa ușor, să stai în șanțuri sau în zăpezi până la brâu și să lupți cu arma în mână. Gloanțele șuieră pe la urechile tale și nu știi când te lovește. Așa că, -îmi spunea el- "Am stat mai bine acasă; adică, când la Ploiești, când la București, în foncție de dezertor și am așteptat până când Moscova, s'a orientat asupra mea. Aici era mai bine; dă-i cu bere, dă-i cu vin, dă-i cu vin, dă-i cu bere și timpul a trecut; și m'am văzut 'Neicusorule' deodată în vârful piramidei. Te ziți de asta? Moscova s'a orientat bine, când s'a gândit la mine." - "Insă ce să-ți spun tațo, e un om deștept. A și studiat mult. Este doctor în economie și are și foarte multe cărți științifice. Ce-i a lui, e a lui. Noi toți îl respectăm și-l iubim. Să-l auzi tațo, când vorbește, te zăpăcește, de-aia bate lumea așa din palme. E în această privință tipic: "Vreau respectul poporului,-strigă el-cu condiția de a schimba totul. Vreau libertate absolută! Să nu mai atârne servitorii de stăpân, copiii de părinți, soldații de șefi. Vreau egalitate perfectă, să nu mai fie săraci și bogați, mici și mari, slabi și grași, proști și cu cap, oameni și vite... Vreau să înviez toate fazele revoluțiunii rusești, căci numai prin tulburare o națiune se cilivizează; vreau libertate, egalitate, dreptate, fraternitate, inviolabilitate, inamovibilitate, autonomic, drepturile naționale, armata, partidul comunist și celelalte. Ceasul politic e amenințat: să priveghem cu atențiune după altarul patriei, să avem ochii deschiși spre frontiere, să ne ferim mai cu seamă, a depărta dela cârma statului pe unii oameni capabili...Timpurile sunt grele; politica Europei și a lumii așa și-a așa. Poporul rabdă, dar trebue să fie fericit."

"Frumos mi-ai mai spus Zițo, se cunoaște că ești în CC. Dar spune-mi te rog, cu alimentația cum te descurci?" "Foarte bine, tațo. Dau telefon și până în jumătate de ceas am la picere, tot ce-mi trebue. -"Dar tu?"Foarte bine, Zițo, dau telefon și imediat mi se umple frigiderele, cu tot ce vreau. De aceea, nu știu, de ce stau ăștia pe la cozi!..." "Ei, tațo, n'au ce face. Sporovăiesc toată ziua și toată noaptea și înjură, în loc să pună mâna pe telefon și să facă comenzi..."

De mine, nu s'a mai sinchisit nimeni. Auzind toată bălăceala asta de discuție, am ieșit ușor pe ușa ce dădea în biroul vecin, care era deschisă și am plecat mai necăjit și mai nervos decât înainte. N'aveam, nici ce mai cere și nici dela cine. Amețit, amărît și înfometat, nu știam nici pe ce drum merg. Desigur, că dela așa oameni la conducere, nu puteam avea și nici nu vom putea să avem, o altă viață mai bună, decât una tot mai rea. In neștire, am mers, până când am dat de un cimitir. Nu știu, de ce am intrat în el, și-am început să citesc inscripțiile de pe cruci. Una din ele mi-a atras în mod deosebit atenția. Pe ea era scris: "Cititorule, tu citești și eu mă odihnesc. Mai bine te-ai odihni tu și aș citi eu." Cu un zâmbet amar, fiindcă era loc, am scris alături: "Ieșiți voi din mormânt, să intrăm noi în pământ, să citiți voi și să ne odihnim noi". □

CATERISIȚI PE PATRIARH ȘI SPÂNZURAȚI PE NEBUNI

-Buldozerul se apropie de Patriarhie-

—Ing.Ion(Bebe) COSMA—

Cum poate un patriarh să binecuvinteze pe credincioși când cu aceeași mână semnează aprobarea distrugerii Bisericii? Cum nu se teme de Sfântul Potir cel care s'a întovărășit cu prigonitorii lui Iisus Hristos? Nu se cutremură că va veni vremea să dea seama de sufletul lui și de Biserica pe care o păstorește? Ce va răspunde Judecătorului?

Pe vremea lui Dej, ierarhii care colaborau cu regimul ateu răspândiseră mitul că rezultatul acestei colaborări ar fi că bisericile nu au fost închise. Se datora aceasta dibăciilor lor, sau adevărul este că regimul comunist și ateu nu a putut să le închidă din cauza credincioșilor? Cazul e ilustrat și mai clar de Polonia unde e tot un regim comunist, dar ierarhii își cer din Constituție dreptul religios în numele poporului păstorit.

Ce răspund ierarhii de azi la mitul de pe vremea lui Dej? După ce gogoriță se mai ascund? Acum bisericile nu numai că sunt închise, dar sunt dărâmate de buldozer, hâite, sucite, mutate, sparte, zvârlite în aer cu explozibil, sau pur și simplu rase complet de pe pământ.

Este una să nu poți face nimic, pentru a opri această nenorocire barbarică, și e cu totul altceva când ești complice, și cei ce o fac au aprobarea ta. Patriarhul Bisericii Mame s'a fotografiat în frunte cu "științificii" veniți să ne dărâme și să ne "mute" bisericile, "piatră cu piatră și ornament cu ornament" cum se exprima "Tribuna României"? Nu-i asta o vânzare a bisericii?

Din punct de vedere istoric, un monument nu poate fi "mutat" tocmai pentrucă este "istoric", iar istoria nu se face "de-a coviltirul" pe care să-l mutăm după ordinul lui bulibașa. Chiar "mutat", așa cum ni se precizează, "piatră cu piatră și ornament cu ornament", el este distrus.

Din punct de vedere canonic și dogmatic "teologia pe roate" dela București, oricât de "științifică" pare patriarhului, nu este decât o erezie. Nu ai dreptul să te joci cu bisericile de-a "victoria socialismului", mutându-le după bunul plac al "șefului". Ele nu sunt numai clădiri, pur și simplu, cum le văd materialiștii. Dacă pentru ridicarea unui cămin cultural e suficientă aprobarea "masselor", pentru ridicarea unei biserici se cere și invocarea Sfântului Duh. Ea este legată de un ANUMIT LOC. Orice seminarist știe că în cărțile de slujbă există rugăciuni speciale la săpatul temeliei unei biserici. (Vezi, "Molifteinic", tipărit de Justinian, 1971, pg. 441-454).E ca un fel de nuntă în care "ceea ce Dumnezeu a legat, omul să nu dezlege". A rupe o biserică de temeliile ei, care sunt sfințite, și a o purta după voia decretelor este o pângărire a ei. Dacă ar fi altfel, ce rost ar mai avea aceste rugăciuni?

Dacă pângărirea celor sfinte, nerespectul față de locașurile Domnului și sfidarea celor rânduite de Biserică par a nu fi suficient motiv de caterisire, și sunt, atunci dărâmarea, sau scoaterea din uz, a multor biserici strigă "piatră cu piatră și ornament cu ornament": CATERISITI PE PATRIARH!

Nebunii care au turbat în București împotriva lui Hristos, împotriva sfintelor Lui locașuri, împotriva monumentelor istorice, împotriva neamului nostru și împotriva civilizației Europei creștine nu au întâmpinat absolut nici un protest din partea Patriarhului. Iuda nu a răstignit pe Hristos. El numai s'a supus "stăpânirilor" pătimașe, ba mai mult chiar l-a și sărutat pe Hristos. Nu?

Buldozerul bolșevic se va îndrepta și spre Patriarhie. Opriți-l cât mai este timp. Protestați la toate guvernele statelor civilizate să oprească imediat această crimă monstruoasă împotriva neamului, istoriei și civilizației. Caterisiți pe Patriarh și spânzurați pe nebuni! □

- Bogdaproste !'.

GLOSE CONTEMPORANE

REVIVAL

M.F.ENESCU

Locuţiile anglo-saxone au meritul, ca şi cele latine, de a fi compacte şi percutante. Limbile popoarelor de pretutindeni sunt pline de anglo-americanisme aşa cum vocabularul elitelor de altă dată abunda în franţuzisme. Una dintre aceste locuţii este "revival". Ea circulă mai ales în lumea spectacolelor, la Hollywood şi în Broadway. Ea se transpune în alte limbi prin mai multe cuvinte. "Revival" însemnează grosso modo în româneşte "readucerea la viaţă", în sens de recuperare a noutăţii, de evocare a ce a fost nou şi a rămas nou şi astăzi.

Acest neologism îşi are loc şi în politică. De curând am regăsit printre hârtii vechi un exemplar din "Patria", oficiosul Ligii Românilor Liberi din Germania, editat de Generalul Ion Gheorghe. Liga Românilor Liberi şi "Patria" au dispărut de mult. Dar în anii 50 Liga, "Patria" şi Generalul Ion Gheorghe, aveau greutate în exilul românesc. Numărul 12, Anul V, din "Patria" pe Noembrie-Decembrie 1953, reia sub semnătura Generalului Ion Gheorghe ideea lansată de Revista "Libertatea Românească", cuprinsă într'un articol în care editorul ei încerca să definească "O nouă poziţie românească". In primul lustru din anii 50 am editat împreună cu Horia Stamatu şi cu sprijinul Principelui Nicolae, revista de gândire şi acţiune "libertatea" la care am adăugat apoi adjectivul "românească", spre a o deosebi de o altă publicaţie tot din Madrid şi intitulată tot "Libertatea". Iată ce scria Generalul Ion Gheorghe acum 32 de ani, în articolul cu acelaşi nume "O nouă poziţie românească". Revista de gândire şi acţiune românească "Libertatea", care apare la Madrid (a nu se confunda cu foaia ocazională cu acelaşi nume), pune în discuţiune o idee deosebit de interesantă. Mai bine spus formularea fericită a unei idei destul de des enunţată în diferite publicaţii, printre care şi ziarul nostru "Patria". Ideea este crearea unei baze politice sociale-morale, pe care să fie reclădită ţara, după eliberarea de sub tirania bolşevistă. (...) Această bază politică socială-morală, imperios necesitată pentru reclădirea viitoare a ţării, trebue să conţină în ea ideea de libertate, dreptate socială, egală îndreptăţire pentru toţi cetăţenii ţării, creştinătate, românitate, europenitate, umanitate. Acestei baze şi acestei idei de conţinut, revista Libertatea i-a găsit formularea cea mai potrivită: "O nouă poziţie Românească". Nu voi disputa post-mortem "Patriei" şi altor publicaţii de atunci încercări de a enunţa opinii asemănătoare. Publicaţii din acel timp îndepărtat se preocupau, desigur, de ce înfăţişare va avea ţara după eliberare. In primul deceniu al exilului se discuta refacerea României mult mai des decât astăzi. Dar concepţiile de bază ale unei noi poziţii româneşti au ieşit din dezbaterea diferitelor probleme la Madrid, împreună cu Paul Costin Deleanu şi Horia Stamatu.

Si acum, după peste trei decenii, "O nouă poziţie Românească" îşi păstrează toată vigoarea. Cele patru puncte arhimedice, libertate, creştinătate, românitate, europenitate, constituie esenţele renaşterii româneşti în lumea viitoare. "Revival" devine deci o metodă de recunoaştere a gândirii politice din prima fază a exilului, valabilă ca permanenţă românească. Acest momento este inventarul câtorva străduinţe din trecutul exilului în căutarea de drum nou spre viitor.

Dar "revival" dă satisfacţii numai în artă şi reproduceri de opere măiastre pe scenă şi pe ecran. In politică aduce o confruntare dureroasă cu speranţe înşelate, ba chiar o mustrare faţă de sforţări insuficiente, deci fără efecte mai însemnate. Tot aşa însă "revival" poate îndemna la perseverare în timp, până ce ţelurile urmărite se vor împlini. □

GORBACIOV ORDONĂ REPRESIUNEA ÎN POLONIA

Petre NICULESCU

In Polonia bate un vânt aspru dinspre Rusia. La Varşovia, represiunea a fost reînnoită datorită lui Mihail Gorbaciov care, conform unor surse diplomatice informate, l-a forţat pe Wojcieh Jaruzelski, dictatorul Poloniei, să impună cele mai drastice măsuri represive, de când Solidaritatea a fost pusă în afara legii în 1982 şi de când legea marţială a fost ridicată în 1983.

Dela luarea puterii de Gorbaciov, deţinuţii politici polonezi au sporit la 360 faţă de vreo 15, câţi erau atunci în Martie. De asemenea sfera celor urmăriţi de regim, s'a extins dela dizidenţii politici şi intelectuali ai Solidarităţii şi ai Academiei, la clerul Bisericii Catolice.

Această represiune, legată de venirea lui Gorbaciov, însă antedatată faţă de luna Martie, a început iarna trecută, pe vremea când Constantin Cernenko era grav bolnav. La 5 Ianuarie, Victor Grişin, membru marcant al Biroului Politic Sovietic, a fost trimis la Varşovia cu un mesaj confidenţial sever adresat conducătorilor comunişti polonezi. Grişin şi-a exprimat încrederea că "tovarăşii polonezi vor putea să depăşească rezultatele crizei", dar a prezentat limpede urmările groaznice, dacă regimul dă greş. Jaruzelski "ar putea să conteze pe sprijinul partidului sovietic în lupta pentru a aduce Polonia înapoi la stabilitate socialistă". Aceasta a făcut să cadă toate vălurile, iar regimul polonez a început imediat să ia măsuri drastice.

In a doua jumătate a lui Aprilie, Gorbaciov în persoană s'a dus la Varşovia. Comunicatul convorbirilor cu Jaruzelski a omis menţinuea de rutină a "unanimităţii complete", frecventă între Moscova şi aliaţii săi din Pactul dela Varşovia. Semnificaţia: comuniştii polonezi încă nu acţionaseră suficient. Din nou, Sovieticii şi-au exprimat sprijinul deplin pentru campania lui Jaruzelski de a impune legea şi ordinea şi apoi a urmat avertismentul că dacă el nu ar putea să realizeze disciplina dorită de Ruşi, Uniunea Sovietică ar da orice "ajutor" care ar fi necesar. Aceasta a fost schema comportării sovietice sub Gorbaciov faţă de Polonia. Aşa se explică de ce mulţi kremlinologi cred că Gorbaciov, cel puţin la început, a luat calea stalinistă (calificativul experţilor) în relaţiile Uniunii Sovietice cu ţările satelite.

Ceea ce pentru Polonia înseamnă mai multă suferinţă. Represiunea ordonată de Gorbaciov a fost înfăptuită cu ajutorul unei serii de legi noi, care au făcut arestările şi deţinerile ridicul de uşoare pentru regim. Un judecător poate condamna un inculpat la doi ani închisoare fără prezenţa fizică a acestuia în faţa instanţei, fără apărătorul său şi chiar fără procuror. Obiectivul lui Jaruzelski este să epureze societatea de toţi activiştii angajaţi politic pentru acţiunea, acum ilegală, a Solidarităţii sau pentru a promova rolul Bisericii.

Să vedem cum reacţionează cealaltă supraputere. Când în Polonia, la începutul lui Iunie, au fost judecaţi şi condamnaţi la pedepse grele trei din cei mai proeminenţi dizidenţi politici, Ministerul de Externe american a publicat un avertisment sever care preciza: "Statele Unite explorează măsurile pe care le putem lua pentru a replica la această acţiune." Avertismentul a fost dat la 14 Iunie. Dar de atunci nu a fost întreprins nimic şi tot nimic nu s'a mai menţionat de guvernul Reagan. Pentru a fi realişti, ne dăm seama că avem de a face cu un reflux al Revoluţiei poloneze. □

ADEVĂRATELE "REPERE"

Alexie POENARU

La vechii "reperatori" din exil, se mai adaugă şi câte unul nou. Cum este autorul unei cărţi, apărute la München în 1982, şi care din capul locului se sprijină pe un document al partidului comunist din România: "Referitor la atitudinea comuniştilor români", iată ce se spune în "ANALELE DE ISTORIE" anul XXIII- nr. 2,1977, la pagina 12-13, sub semnătura lui Ion Popescu Puţuri: - "In directivele Cominternului 1939-1940 adresate PCR, în loc de a se aprecia justeţea luptei partidului nostru contra războiului hitlerist şi de a chema la intensificarea acestei lupte, dimpotrivă se aduc critici partidului, pentru activitatea desfăşurată împotriva agresiunii germane în Europa şi a agenturii ei GARDA DE FIER, recomandându-se colaborarea cu această agentură hitleristă (...) împotriva unor teze greşite din această perioadă care afirmau că, principalul pericol îl reprezintă imperialismul anglo-francez şi nu hitlerismul".

Cu alte cuvinte un Român, nou autor de cărţi, mutat din RSR în Europa liberă, foloseşte documente comuniste în sprijinul... "democraţiei". "Garda de Fier" ca "agentură hitleristă" este de patruzeci de ani "teza" comuniştilor, nedovedibilă pentrucă n'a existat niciodată vreo "agentură" românească a hitlerismului. Aşa ceva se spune în numele lui...Iuliu Maniu, ceea ce este o gravă insultă pe care i-o serveşte un zelos. Insuşindu-şi terminologia comunistă, refugiatul respectiv pledează indirect şi pentru altă teză, şi anume că orice era anti-sovitic era mai primejdios decât comunismul cu "directivele cominformului din 1939-40". Directivele celorlaţi, nici comunişti, nici naţionalişti, de unde veneau?

Deci primul reper: în 1940 cea mai mare primejdie pentru România erau naţionaliştii, nu Sovietele.

Trecem la alte "repere": "Profitând de haosul politic creat în urma desmembrării ţării, la conducerea statului s'a instalat un guvern legionar condus de generalul Ion Antonescu. Imediat noul guvern a cerut ataşatului militar dela Bucureşti să fie aduse în România trupe germane, material de război şi instructori militari care au şi sosit, la 10 Octombrie al aceluiaşi an. In următoarele patru luni, numărul militarilor germani instalaţi pe teritoriul nostru s'a ridicat la impresionanta cifră de 700.000 de ostaşi."

1. Nu a existat în România nici un "Guvern Legionar", ci un guvern Antonescu, în care intrau şi câţiva legionari.

2. S'a gândit vreodată acest "istoric" ce înseamnă staţionarea unei armate de...700.000 de oameni? ar fi bine ca respectivul analist să se mai "repereze" puţin în ordinea realităţilor.

3. Acest număr fabulos trebuia să fie cu orice preţ ajuns în cele patru luni de participare a naţionaliştilor la guvern.

4. Ce rost avea această imensă armată? Pe frontul românesc nu au fost decât trupe româneşti, al căror număr nu s'a ridicat nici la jumătatea lui 700.000.

Istoria mondială scrisă şi omologată azi, deci istoriografia din afara lumii comuniste, a stabilit următoarele "repere":

1934,9 Iunie: Sovietele renunţă la Basarabia, se face o convenţie de respectare a graniţelor între România şi Uniunea Sovietică.

1938,23 Martie, Inţelegerea cu Reichul German, România devine strâns legată economic de Germania.

1940. In urma victoriilor germane din Vest, România caută o alăturare de Puterile Axei, şi la 29 Mai face un acord asupra schimbului de petrol românesc, pentru armament german.

26 Iunie: Sovietele revendică ultimativ Bucovina de Nord şi Basarabia: A doua zi, România urmând sfatul Germaniei, cedează teritoriile cerute.

30 August: "Arbitrajul dela Viena", Ungaria primeşte Transilvania de Nord, cu garanţia graniţelor rămase. Se dezlănţuie o criză de stat.

4 Septembrie: Regele Carol îl numeşte ca Sef al Statului pe Generalul Antonescu.

6 Septembrie: Generalul Antonescu îl constrânge pe Carol să abdice, în favoarea fiului său, Mihai. La 7 Septembrie România trebue să cedeze Bulgariei Dobrogea de Sud. La mijlocul lui Octombrie o armată germană cu o misiune aeriană şi personal tehnic, vine în urma aderării lui Antonescu la "Puterile Axei".

23 Noembrie: intrarea în Pactul tripartit.

Aşa se prezintă lucrurile, istoric şi fără "teze", nici limbaj comunist. Un strateg german spunea: din momentul în care adopţi limbajul inamicului, războiul este pe jumătate pierdut. După pierderea întregii Românii, "reperişti" de acest fel lucrează sistematic şi tenace la consolidarea scoaterii României din istorie şi din Europa. Dacă ne luăm după tezele acestui fel de "reperişti", România după ce a fost victorioasă împotriva unei primejdii mai mari decât comunismul, astăzi este acolo unde merita să fie, adică în libertatea şi umanismul socialismului. De aceea e de mirare cum oamenii cu asemenea "gândire" se socotesc persecutaţi de cei ce le urmează în lupta contra Românilor. □

DIZIDENȚA SOVIETICĂ ȘI GORBACIOV

—Petre NICULESCU—

Uniunea Sovietică este astăzi o țară nenorocită. Cetățenii săi, străduindu-se să facă față unei economii precare, sunt oameni cărora li s'au făcut promisiuni care n'au fost onorate de conducători și cărora li se impuie capul cu propaganda amenințării nucleare de către Statele Unite. Dar nu a fost întotdeauna așa. Acum 25 de ani, societatea sovietică era cuprinsă de o stare emoțională aparte și de speranțe. Amintirea victoriei din cel de al doilea război mondial mai era vie. Țara supraviețuise epurărilor sângeroase ale lui Stalin, supraviețuise industrializării forțate și colectivizării brutale staliniste. Nichita Hrușciov a demascat crimele tiranului și a eliberat mii și mii de deținuți politici; el a dat ordin ca sute de lagăre ale Gulagului să fie desființate. Era o aerisire într'un fel, chiar dacă nu o liberalizare cum o înțelegem noi.

Deși Gorbaciov a promis unele schimbări dramatice în sistemul sovietic, totul indică aceeași represiune care stăpânește țara de când ne aducem aminte și nu contrariul. Nimic nu s'a schimbat. Să ne apropiem de cazul dizidentului Andrei Sakharov.

Fizicianul, în vârstă de 64 de ani și laureat al premiului Nobel nu a fost văzut în public dela începutul lui Aprilie, când el a început greva foamei pentruca soția sa bolnavă Elena Bonner să obțină permisiunea de a pleca în Occident pentru tratament medical urgent. Bonner, în vârstă de 62 de ani, fusese condamnată în August 1984 la 5 ani exil intern în orașul închis Gorki, unde soțul ei se afla dinainte în exil.

Intr'o încercare neîndemânatecă de a contracara speculația că Sakharov era, posibil, mort, Sovieticii au făcut două filme pentru consumul străinătății, prezentându-l pe dizident în stare voit decentă. Oricând vor fi fost făcute acele filme dubioase, pe care le-am văzut la televiziune, secvențele neau înfățișat un om lovit. De nenorocire, de durere? Nu știm.

De curând a sosit o scrisoare expediată în Noembrie 1984. Ea descrie modul în care "îngrijitorii" sovietici au reacționat la greva foamei de anul trecut, hrănindu-l forțat pe Sakharov, întâi intravenos și apoi printr'un tub indesat pe gât. Considerând grava boală de inimă a lui, este îndoielnic ca el să poată supraviețui tratamentului impus și izolării absolute la care este supus de autoritățile sovietice. Chiar dacă Gorbaciov poate opri suferința lui Sakharov numai cu un cuvânt, el nu o face. Intr'adevăr, Kremlinul continuă să insiste că soarta dizidenților sovietici e o problemă internă, care n'ar trebui să preocupe Occidentul.

La fel, persecutarea lui Iuri Orlov continuă fără atenuare. Orlov, fost membru fondator al primului Comitet Helsinki, înființat pentru a urmări dacă autoritățile respectă drepturile omului în Uniunea Sovietică, a fost exilat recent în Siberia. (Comitetul Helsinki, grup neoficial înființat de 20 de persoane particulare în Mai 1976, a redactat și difuzat 195 de documente. Din Februarie 1977 până în 1982, șeful KGB Iuri Andropov a reprimat dur pe membrii grupului, care și-a încetat activitatea în aceste condiții.) Respectatul om de știință Orlov, care a fost ținut șapte ani în închisori și lagăre de muncă forțată, a ajuns o epavă, o umbră a fostei sale ființe. Cu toate acestea, el mai e supus la loviri sălbatice din partea bătăușilor străzii. Bătăile aplicate dizidenților proeminenți nu se petrec, desigur, fără aprobarea tacită a KGB, care se află în subordinea lui Gorbaciov.

Matematicianul Anatoli Saranski, în vârstă de 37 de ani, poate cel mai dinamic din curajosul Comitet Helsinki, condamnat la 13 ani închisoare, se află într'un lagăr de lângă munții Ural. Dizidentul evreu a fost purtat prin închisori și lagăre de muncă dela arestarea sa în 1978. I s'au înscenat crime constând în a fi criticat oficialitatea sovietică pentru violările sistematice ale drepturilor omului și i s'a adus învinuirea de trădare pentrucă voia să părăsească țara. Pentru aceste "încălcări ale legilor", el a fost bătut, înfometat și i s'au administrat droguri care dislocă rațiunea în scopul de a-i frânge dârzenia. Desigur suferințele lui Anatoli Saranski ar putea lua sfârșit, dacă Gorbaciov ar ordona încetarea torturilor și eliberarea dizidentului.

Grav este și cazul geoloagei Malva Landa, care se află exilată într'un colț îndepărtat al Siberiei și este supusă la tot felul de cazne. Cu voia lui Gorbaciov ea ar putea fi trimisă acasă.

De mult, Uniunea Sovietică a instituționalizat infamul Gulag care, pe lângă cei patru menționați înainte, mai cuprinde multe mii de deținuți politici (unii sunt activiști religioși și practicanți ai credinței creștine) dintre care o bună parte sunt continuu distruși în faimoasele clinici de psihiatrie politică, în care tratamentul e aplicat de medicii KGB.

Ne întrebăm și întrebăm ce fel de om este Gorbaciov și care sunt modalitățile politice ale acestei generații noi, căreia i se transferă puterea în Uniunea Sovietică.

Răspunsul ne este dat de soarta lui Sakharov, Orlov, Saranski, Landa și a colegilor lor, care au luat în serios Acordurile dela Helsinki semnate acum 10 ani (1 August 1975).

Reticența lui Mihail Gorbaciov privind persecutarea acestora și a celorlalți deținuți politici este grăitoare și ne dezvăluie filosofia sa. Atitudinea față de veșnica represiune rusească e piatra de încercare a lui Gorbaciov.

Din păcate el nu face deschideri pentruca aerul și lumina să primenească și să înviorez cât de cât țara. Intr'adevăr, Gorbaciov este moștenitorul lui Stalin, atât în mod spiritual cât și în mod cronologic. In plus, el este și discipolul lui Iuri Andropov. In Rusia cu cât mai mult lucrurile se schimbă, cu atât mai mult ele rămân aceleași. □

Eureka

—Virgil CORBU—

Vorba aparține lui Arhimede, care rămâne până azi unul dintre cei mai mari matematicieni, fizicieni și constructori ai lumii antice, și ea înseamnă "am descoperit", "am găsit". Ce anume descoperise Arhimede? Unii spun că descoperise quadratura cercului. Dar cuvântul a rămas în istorie și este utilizat și azi în vechea limbă greacă dela Siracusa, unde Arhimede se născuse și a murit. Mai ales în ultimile luni, nu poți deschide un ziar din Occident fără să nu vezi un reportaj sau un articol scris asupra lui Eureka.

Cel ce a pus în circulație contemporană "Eureka", este președintele Franței Mitterand. Pentru Mitterand EUREKA înseamnă o realizare a Europei prin ea însăși. Mai precis spus, fără de o contribuție majoră a Americii. Iar pentru a înțelege și mai bine semnificația legată de EUREKA lui Mitterand, vom face o incursiune în politica occidentală a timpului de acum.

Din cauza nerușinatei expansiuni a excrocheriei comuniste pe intreaga planetă, practicată sub toate formele, poporul Statelor Unite și-a ales un Președinte ce corespunde instinctelor și intereselor lui: pe Reagan, care, văzând clar pericolul ce amenință omenirea, a propus lumii, ca "ultima ratio", o apărare militară împotriva comunismului în spații interplanetare, pe scurt, numită SID.

Desigur la acest plan nu va renunța nici el, nici succesorii lui. Proiectul este mare, pe măsura poporului american. Va costa cam 30-35 miliarde de dolari. Dacă Europenii nu vor să participe la el, acest proiect va fi împlinit cu Japonezii.

Președintele Reagan, cu ocazia unei întâlniri cu șefii marilor puteri industriale ale lumii, a făcut propagandă pentru planul său, împărțind chiar și dividende fiecărei țări europene dispusă să adere la el. Dar aderenți, în Europa, n'a găsit. Căci Europa a răspuns cu planul Eureka. Deci, Eureka vis-à-vis SID.

O sfidare, o provocare? O nouă victorie a comunismului de a evita lovitura mortală? Desigur toate pot fi privite ca probabilități, căci nici un om de stat, începând cu Gorbaciov și Reagan, și nici un jurnalist, cât de mare ar fi, nu poate da un răspuns precis.

Cam la o lună după ce Reagan a părăsit Europa, toți șefii statelor europene occidentale, s'au întâlnit la Paris. Trebue menționat că la această întrunire au participat și unele țări neutre, ca de exemplu Elveția și Suedia. Și toți acești oameni, ce conduc lumea liberă din Europa occidentală, au aderat la planul "Eureka".

Fără îndoială, pare surprinzător faptul, că la planul "Eureka" au aderat și țări care nu fac parte nici din Piața Comună nici din NATO.

Este planul "Eureka" născut mort sau este doar un fel de șantaj al Europenilor asupra Statelor Unite? Există o corelație, cât de secretă, între aceste două planuri? Nimeni nu o poate spune. Dar bănuieli sau mai precis supoziții, se pot face. Planul american de a face un "scut stelar" pentru apărarea lumii libere, ar avea un scop limitat, realizabil grație forței materiale și tehnice americano-japoneze. Planul "Eureka", are și el în program "scutul stelar", dar mai are și alte scopuri, care privesc direct lumea liberă și cea din sclavie. Si planul american și cel european, au ceva în comun: lupta împotriva comunismului imperialist sovietic.

Impotriva acestei agresivități sovietice, s'au născut cele două planuri: "scutul stelar" american și "Eureka" europeană, care cuprind aproape un miliard de oameni. Desigur că nu putem uita nici miliardul de Chinezi, care vor să se unească cu Occidentalii, și o fac.

Vrea Rusia Sovietică să continue provocările pe întreg globul? Să o facă. Si prin oricâte clipe grele vom trăi, cine va mai fi în viață, se va bucura de dispariția comunismului rusesc, al cărui prim dușman este omul. □

O GRUPARE POLITICĂ GERMANĂ PRĂBUȘITĂ

—George SOARE—

Nu prea de mult, acum doi ani, mulți Vestgermani moderați erau alarmați de popularitatea crescândă a Verzilor, o adunătură de apărători ai mediului natural, activiști antinucleari și alți diferiți radicali marxiști.

Insă mișcarea pare actualmente că a slăbit mult în parte ca urmare a propriilor conflicte interne și în parte din cauza modificării factorilor politici din Germania Federală.

In timpul anilor 1983 și 1984, când ei se întăreau, Verzii câștigau cu regularitate 8% din voturile alegerilor regionale și existau previziuni că, în cele din urmă, și-ar putea dubla sprijinul.

In alegerile a trei landuri (state din componența R.F. Germania), spre deosebire, ei n'au putut să adune peste 5% din voturi, limită sub care legea nu admite reprezentanți în parlamentele landurilor. Așa încât platforma lor, care includea propuneri drastice astfel că neutralizarea Germaniei occidentale și retragerea ei din alianța atlantică, nu mai are semnificație.

In oarecare măsură, Verzii datorează necazurile lor social-democraților, care au condus Germania până în 1982, când partidul creștin democrat al cancelarului Helmut Kohl a preluat guvernarea.

Social-democrații, percepând ecoul Verzilor în masa alegătorilor, au adoptat unele poziții ale acestora, ca de exemplu opoziția la instalarea rachetelor americane de rază medie în Europa apuseană.

In același timp, Verzii înșiși au început să fie fracționați de dizidențe destructive.

Mișcarea, înființată acum șase ani, a fost la origine un liman de refugiu pentru elemente variate ca anarhiști, oameni ostili oricăror forme de guvernământ, și conservatori, care susțineau o mai mare apărare a mediului ambiant natural. Treptat, totuși, ei s'au divizat în două grupuri principale, "fundamentaliștii" și "realiștii", iar diferențele lor au devenit tot mai ireconciliabile.

Fundamentaliștii au perseverat în ideile lor utopice, care pledau pentru transformarea Germaniei occidentale într'o societate agrară, doar cu industrii rurale. De asemenea ei au cerut desființarea armatei, a poliției și a majorității închisorilor.

Realiștii, pe de altă parte, au susținut un compromis. Disputele interne dintre grupurile rivale au degenerat atât de rău încât mișcarea n'a fost în stare să elaboreze o linie politică coerentă. Fragmentarea a fost evidentă, în luna Mai anul acesta, la campania electorală din Rinul de Nord-Westfalia, cel mai populat din landurile Germaniei Federale.

Anarhiștii din rândurile Verzilor au reușit să introducă un nechibzuit punct de program categoric pentru a intra în conflict chiar cu alegătorii "avangardiști", ca să nu mai vorbim de cetățenii de rând respectabili. Acest punct susținea relații sexuale neînfrânate pentru toată lumea, inclusiv pentru copii.

Un număr de candidați Verzi au încercat să repudieze pe extremiști, însă era prea târziu; prejudiciul fusese făcut. Verzii au fost înfrânți grav, social-democrații cucerindu-le majoritatea foștilor lor aderenți.

Dar eșecurile Verzilor reflectă mai mult decât greșelile lor grosolane. Mai profund, ele oglindesc o mutație care are loc în Germania occidentală și care, în mare măsură, evoluează pe coordonate paralele cu modificările asemănătoare din Statele Unite și din alte părți.

La debutul lor, Verzii au exercitat multă fascinație asupra tinerilor din Germania Federală, dintre care o bună parte credeau cu mâhnire că partidele politice tradiționale nu puteau să facă față problemelor majore ale țării, ca de pildă recesiunii economice și posibilității izbucnirii războiului.

Poate că politicienii vechi nu au răspunsurile cerute de necesități. Dar evenimentele au arătat că nici Verzii nu le dețin. Pe lângă aceasta, după cum a remarcat un alegător tânăr, "Ei au devenit tare plictisitori". □

DIN PRESA STRĂINĂ

SPULBERÂND ISTORIA

D. PAULESCU

In revista braziliană ISTO-E, din 24 Aprilie a.c., a apărut un articol plin de revoltă, referitor la țara noastră, unde guvernul comunist și nebunul de Ceaușescu, s'au apucat să dărâme bisericile din București.

Articolul în cauză este intitulat România-ARRASANDO A HISTORIA în traducere liberă s'ar spune-Spulberând istoria .

Sus, în fruntea articolului, apar mutrele răpănoase ale Elenei și a lui Nicolae Ceaușescu, cu zâmbetul lor diabolic. Sub fizionomiile lor de asasini ai neamului românesc, stau scrise în portugheză cuvintele: a igreja de Enei, obra grandiosa-Biserica Enei, operă grandioasă .

''Să ne imaginăm, scrie autorul articolului din susnumita revistă, că guvernul brazilian ar dispune să dărâme-Casario do Pelourinho-, din Salvador, vechea capitală a Braziliei, cu scopul de construi un centru monumental asemenea aceluia proiectat în capul neronic al lui Ceaușescu. Ori, să suprime Centrul Colonial din Ouro Preto, cu același obiectiv; ce-ar spune poporul brazilian, ar sta nepăsător? Lucru dureros și asemănător se petrece astăzi în România !''

Indrăgostit de lucrări faraonice, președintele ateu Nicolae Ceaușescu,''Conducătorul'', a hotărît să răstoarne la pământ Centrul istoric din capitala României. In spațiul creat prin dărâmarea construcțiilor din acest mare centru, se va înălța un complex arhitectonic neîntrecut, distinat să glorifice, după comentariul din ''Scînteia'' - cea mai luminoasă eră din istoria României-, adică cei 20 de ani ai domniei despotice și infernale, de sub sceptrul lui Ceauș Vodă, dărâmătorul bisericilor noastre strămoșești.

In fond este vorba, ca de obicei de o nouă și epocală afacere familială a clanului din Scornicești. Inspiratoarea principală a acestei opere, este prea puternica, Vice-Prima Ministră și cea dintâi Damă a țării, care a ajuns la sapă de lemn, -Doamna Elena Ceaușescu, iar arhitecta responsabilă a proiectului, este o vară a femeii lui Ceaușescu, Anca Petrescu.

Planul lucrării este grandios. Se compune dintr'o piață gigantică în formă de semicerc, prevăzută de ambele părți de două estrade decorative, sprijinite pe coloane înalte și acoperite, încercând să imite stilul din Piața Sfântul Petru din Roma. Spre interiorul acestui imens semicerc, va fi construită Casa Republicii, un monstruos edificiu de beton armat, care va adăposti Comitetul Central al Partidului Comunist și Administrația Guvernamentală. Din acest fabulos cadru arhitectonic, Ceaușescu, va ține discursuri istorice și științifice, în zilele de parade și festivități moscovite, în prezența a peste 500.000 de ascultători. De cealaltă parte a pieții, va apare - Calea Victoria Socialismului-, o arteră mare de 120 metri de largă, împrejmuită de statui și ministere, cu îmbrăcăminte exuberantă de marmoră.

Pentru a putea realiza acest faraonic proiect, guvernul comunist, disprețuind suferința și mizeria în care geme poporul român, a poruncit dărâmarea zecilor de biserici și mânăstiri ortodoxe, care formau unul din cele mai armonioase centre în stil bizantin din Europa Orientală. Târnăcoapele și tractoarele, au intrat în funcțiune, de câțiva ani, când sub pretext de a construi clădiri cu apartamente pentru victimele cutremurului din anul 1977, a fost prăbușită la pământ monumentala biserică Enei, construită în secolul XVIII. In ultimile luni, au fost distruse încă șase biserici, împreună cu mânăstirea Cotroceni, care datează din anul 1682. De puține zile, tractoarele au început să sfarme două din cele mai prețioase opere bisericești: mânăstirea Văcărești din secolul XVIII și mânăstirea Mihai Vodă, construită în secolul XVI. In același ritm al nebuniei faraonice, din ordinul lui Ceauș, au fost distruse o mulțime de clădiri, în care locuiau de ani de zile, 40.000 de persoane care au fost transferate cu forța, familii și copii, în centre de locuințe improvizate la marginile îndepărtate ale Bucureștilor.

Din cauza acestei măsuri draconice a tiranului Ceaușescu, cinsprezece șefi de familii s'au sinucis, refuzând să fie azvârliți din casele lor. Comisiunea Patrimoniului Istoric și Artistic al României, una din cele mai vechi din Europa, a încercat cu multă rezervă să reacționeze împotriva acestor sacrilegii, însă cel vândut Kremlinului satanic, înfuriat, a desființat dintr'un condei și fără drept de apel, nefericita Comisiune. Iată, cum ucide și ruinează, tot ce-i românesc și creștinesc, în România Românilor, - călăul și zbirul națiunii române, Nicolae Ceaușescu, nemernicul ciobotar din Scornicești.

Priviți-l, fraților, din țară și de prin străini, pe acest renegat luciferic, pe care-l va trăzni ca mâine, spada împletită din fulgere a Sfântului Arhanghel Mihail, pentru toate urgiile, umilințele, schingiuirile din temnițe, sacrilegiile și crimele comise contra neamului nostru românesc.

In fața acestei înspăimântătoare tragedii românești și creștinești, când tractoarele și târnăcoapele, sub cnutul vătafilor, în loc să sporească producția agricolă a țării informetate, sunt puse să dărâme monumentele istorice și altarele sfintelor noastre biserici și mânăstiri, întrebăm:

In Tara Noastră Românească și Creștinească, nu mai există preoți și slujitori ai altarelor, nu mai există ierarhi și apostoli ai Mântuitorului, nu mai există Patriarhie și Patriarh?

Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Iustin, păstorul suprem al poporului român creștin, nu vede, nu aude, nu simte și nu-l doare inima pentru capii de familie, care și-au curmat zilele, refuzând să-și părăsească locuința, azvârliți ca niște câini la marginile Bucureștilor?

Admite, Patriarhia și Patriarhul și permit în fața lui Dumnezeu, ca pe ruinele bisericilor și locuințele fraților noștri din capitala țării, să se ridice palatele de marmoră ale anticriștilor, iar pe acoperișurile lor în locul crucilor de pe turnurile străvechilor biserici, să fie cățărate și să strălucească în disprețul românismului, steaua cea blestemată a Moscovei păgâne, cu secera și ciocanul?

Luați aminte! Zilele Judecății celei înfricoșate se apropie ! □

Dece recompensăm România?

Chicago Sun-Times, 5 Septembrie 1985

Nu poți zvârli o cărămidă la Washington fără să pocnești în cap pe cineva nerăbdător de a impune sancțiuni economice Africii de Sud. Acest fapt ar trebui să ajute Congresului să tranșeze net și concis viitoarea dezbatere asupra acordării sau respingerii statutului ''națiunii celei mai favorizate'' Chinei, Ungariei, Afganistanului și României. (N.n. In engleză ''most favored nation'' și păstrăm prescurtarea MFN din original.)

Statutul (sau clauza) MFN implică favorizarea cu taxe de import reduse, credite și alte înlesniri echivalând cu subsidii. China a primit statutul MFN în deceniul trecut și e considerată special pentrucă... ei bine, e o țară mare și de aceea... In plus, regimul este doar ''așa-zis comunist''. In călătoria de întoarcere din China, președintele Reagan a vorbit de ''așa-zisul comunist chinez''.

Unii reprezentanți ai ministerului de Externe consideră Ungaria, care are statutul MFN, ca o dovadă că o politică americană terapeutică poate deplasa un satelit sovietic dela linia Moscovei către o independență mascată. Oare veți obiecta cumva că independența e invizibilă? Ce stupiditate, dacă nu o vedeți! Tocmai asta dovedește cât de bine e mascată.

Hotărîrea clauzei privind Afganistanul este neimportantă din punct de vedere economic. Singurul export însemnat al Afganistanului e populația sa, din care aproximativ o treime se află în lagărele de refugiați din străinătate.

România e un caz mai interesant, măcar că doar argumentul împotriva României nu este cu mult mai slab decât argumentul împotriva Afganistanului, și totuși o parte destul de mare a culiselor ministerului nostru de Externe sprijină România.

In predica sa de Crăciun, din 1983, pastorul Geza Palfi, în vârstă de 43 ani, a protestat împotriva unui decret al regimului, prin care Crăciunul devenise ''zi de lucru''. El a fost arestat și, la trei luni după aceea, a murit din cauza unor leziuni interne. In ciuda atitudinii oficiale aspre împotriva credinței religioase, cei care frecventează bisericile sunt mai numeroși decât în orice altă țară est-europeană, cu excepția Poloniei. Acest fenomen, care dovedește nemulțumirea intensă a populației față de regim, este citat de regim ca dovadă a toleranței sale.

In Statele Unite, dezbatem înregistrarea armelor de foc. In România, mașinile de scris trebue obligatoriu înregistrate la poliție. Tot în România, ''spitalele'' de psihiatrie sunt folosite pentru torturarea dizidenților. Pentru a obține statutul MFN, România a renunțat formal la abuziva ''taxă a despăgubirii pentru instruire'', aplicată celor care voiau să emigreze. In prezent acele sume sunt colectate, neoficial, ca mită.

Comisia Helsinki a Congresului USA consideră România ''una din țările Est-europene cu cele mai grave violări ale Drepturilor Omului''. După trei ani și jumătate la București, ambasadorul Statelor Unite, David B. Funderburk, care vorbește românește și a studiat în România timp de doi ani, a demisionat pentru a-și exprima exasperarea față de convingerea fermă a ministerului de Externe american că regimul președintelui Nicolae Ceaușescu duce o politică externă considerabil de independentă. Dovada acestei ''independențe'' este o garnitură de acte care, în mod izolat sau reunit, sunt niște fleacuri.

Ambasadorul Funderburk afirmă că personalul său dela ambasadă ''a observat o mare prezență sovietică în România, ceea ce a fost o știre neplăcută pentru unii reprezentanți guvernamentali dela Washington. Din propria noastră inițiativă ne-am uitat în unele înregistrări, am avut informații dela școli, am urmărit numerele de circulație ale automobilelor și am ajuns la un număr blestemat de mare de rezidenți sovietici, inclusiv agenți sovietici din fabrici, supraveghiind exporturile către Uniunea Sovietică''. Posibil că strășniciile ocazionale ale României irită Kremlinul.

România a criticat invaziile Cehoslovaciei și Afganistanului, nu a rupt relațiile diplomatice cu Israelul după războiul din 1967 și nu permite manevre militare sovietice pe pământ românesc. Dar astfel de gesturi sunt greu de crezut că ar constitui independență. Ele sunt praf în acei ochi, inclusiv ochii ministerului nostru de Externe, care nu vor să vadă conformarea completă a României cu cele două pretenții absolute ale Kremlinului - stalinism în politica internă și sprijinire a complexului militar-industrial care este Uniunea Sovietică.

Arborii, care cresc numai prin voia lui Dumnezeu, mor așa încât dezbaterile, pe care le ține Congresul, să poată fi transcrise pe hârtie. Următoarea dezbatere asupra statutului ''națiunii celei mai favorizate'' nu ar trebui să coste mulți copaci.

George F. WILL

STIL PSEUDO-ACADEMIC

Corneliu FLOREA

S'a anunțat că Academia Română, prin adoptarea unei măsuri speciale, l-a ales pe Președintele Nicolae Ceaușescu, membru titular și Președinte de onoare al ei.

Asta cu ''Hotărîrea specială'' este scuza de azi și de mâine a Academiei Române, este de fapt tinicheluța legată de coada fracului noului ''academician'', pentrucă și de data aceasta a trebuit ceva ''special''.

Gurile rele spun că ''Hotărîrea specială a Academiei'' a luat-o to'a'șa academician doctor inginer Leanța lui Petrescu, când într'o zi l-a chemat la ordine pe Radu Voinea președintele Academiei Române și i-a zis: ''îți place să fii președinte, să stai cocoțat, așa de unul singur în Aula Academiei? Nu crezi că sunt și alții demni de o asemenea funcție? Spirit înțelept de slugă, Radu Voinea a înțeles și a acceptat noua sarcină pseudo-academică, dar de partid, pentrucă vorba folclorului de tip nou:

''Cine se dă cu partidul bine
Avantaje într'una-i vine'';
Cine se dă cu partidul rău
Va mânca numai dudău''

Poate credeți că pentru un președinte de academie, înțelepciunea asta folclorică e prea populară, nu-i titrată, dar ați uitat că înțelepciunea poporului a făcut academia și nu invers? Vorbesc, până acuma și să nu uităm, că avem noi și academicieni ne-titrați. Așa se face că Radu Voinea, a înțeles să-și împartă funcția cu un ''coleg'' pentru care a creat un curent de propuneri pozitive și de unanimitate!

Ce spectacol, ce imagine, ce rușine pentru prezent și viitorime, să vezi câțiva academicieni speriați, cătrăniți și dezonorați, pierduți printre ''demnitarii'' statului român, printre rectori și profesori, care știu precis că învățământul românesc este în afara epocii moderne. De când cu epoca ceramicii de Scornicești, e doar epoca când toți calcă în străchini.

Solemnitatea a deschis-o Radu Voinea, care a spus, că alegerea noului coleg se datorește ''sentimentelor de recunoștință și stimă''. E clar că Academia are alte criterii de selecție în Epoca Ceaușescu. Ai stimă și recunoștință, chiar și false, devii academician și președinte de onoare. Unii spun, că noile criterii de selecționare se mai datoresc și penuriei de merite reale academice. Dar nu-i așa, pentrucă acad. Ion Ursu, în tămâierea oficială din Aula Academiei, a spus: ''Opera sa, cuprinde un număr impresionant de volume''. Dacă ar fi zis numai atâta, ar fi fost destul. Dar bravul acad., calcă strașnic mai departe în străchinile culturii de Scornicești, spunând că noul lor coleg a creiat o economie naționala modernă. Curat modernă, cu zece miliarde dolari datorie și eu o politică economică, care a dus dela o alimentație satisfactoare la o rație de metabolism bazal cartelizată. Si pentru asta, acad. Ion Ursu îl alege academician.

Noul coleg, a venit și cu soluții de îmbunătățire a Academiei, iar prăpăstiosul său stil, inovator, va lovi ca un cutremur Academia Română, pentrucă le-a spus-o:''...oamenii de știință români sunt ferm hotărîți să facă totul pentru a contribui la triumful rațiunii, la dezarmare, la pace, la o colaborare egală între toate națiunile, la a unei lumi a dreptății sociale și naționale, a unei lumi mai bune''.

Cât de mobilizator sună pentru voi stimați academicieni, când ați dat iama la Pomul Lăudat și vi l-ați făcut coleg de breaslă. Lăsați acum tomurile și puneți mâna pe o lozincă și un portret și mergeți în piața publică și scandați ''pace, pace'' în umbra Pactului dela Varșovia, pact care are ca regulă generală ''șase țări să nu dea PACE celei de-a șaptea țări''. Lăsați-vă ideile și cercetările voastre și urcați-vă pe bicicletă, plecați în jurul lumii și adunați semnături pentru pace, pe care apoi aduceți-le plocon noului vostru coleg. □

Dovezi de ordin lingvistic privitoare la continuitatea Românilor în fosta provincie romană Dacia

-ÎMPRUMUTURILE LATINE DIN DACO-ROMANĂ ÎN BIBLIA LUI WULFILA (Sec. IV d.Hr.)-

—Isabelle SABAU—

Intr'un articol precedent am arătat cum textele istoricilor latini Entropius şi Flavius Vopiscus, au fost interpretate în mod eronat ca să servească interesele celor care contestă drepturile Românilor asupra teritoriilor româneşti. In realitate populaţia daco-romană nu s'a retras din Dacia în anii 271-275, la ordinul lui Aurelian. De fapt, Aurelian a retras administraţia romană şi doar o mică parte din populaţie din provincia cedată Goţilor. Faptul rămânerii pe loc a maselor populare majoritare este, în acelaşi timp, confirmat indiscutabil de latinismele din Biblia Episcopului got Wulfila, tradusă în anii 340-350 d. Hr.

Wulfila s'a născut undeva în Nordul Dunării, în anul 311 (sau 312), fiind, după bunicii de pe mamă, **de origine greacă.** Aceştia fuseseră luaţi sclavi şi aduşi în Dacia în urma unei incursiuni a Vizigoţilor în Asia Mică, în anul 267. Invăţând greceşte dela mama sa, a însoţit o misiune a Vizigoţilor creştini la Constantinopol, în anul 326, pentru a solicita protecţia şi sprijinul împăratului în propagarea creştinismului printre Goţi. In anul 341 a fost învestit Episcop pentru Dacia unde a propăvăduit apoi până în anul 348, când din cauza persecuţiilor regelui got Athanaric împotriva Goţilor creştini, a obţinut permisiunea de a trece în Sudul Dunării împreună cu 15000 de prozeliţi, stabilindu-se în regiunea Nicopolului. In ultima parte a vieţii sale, Wulfila a fost în conflict cu autorităţile bisericeşti dela Constantinopol, întrucât îmbrăţişase arianismul care nu recunoştea divinitatea lui Isus Christos. Biblia lui Wulfila, pe care el a tradus-o pentru a-l ajuta în activitatea sa de propagare a creştinismului **în rândurile populaţiei** gotice din Dacia, a fost foarte răspândită în lumea germanică.

Faptul că Biblia gotică abundă în elemente lexicale latine, a fost unanim recunoscut de toţi lingviştii care au studiat textul acestei traduceri, iar Profesorul Virgiliu Stefănescu-Drăgăneşti, la care ne-am referit în articolul nostru precedent, îi enumeră pe cei mai reputaţi lingvişti care arată acest lucru, dar nu vom mai discuta această problemă aici. Ceea ce profesorul român arată, ca un fapt deosebit, este că numai un număr mic din lingviştii străini se pronunţă asupra condiţiilor şi locului unde au avut loc aceste împrumuturi lingvistice. Singurii care lasă să se înţeleagă că o serie de cuvinte latine au fost împrumutate dela populaţia vorbind limba latină în Dacia, în Sec. II-III, sunt lingviştii italieni Vittoria Corazza şi Piergiuseppe Scardigli, care arată că aceste împrumuturi au avut loc în cadrul contactelor cu caracter social dintre Goţi şi Români, fără a preciza însă unde au avut loc aceste contacte. (La lucrările acestor lingvişti **italieni nu se mai referă nici** un alt lingvist român în afară de Profesorul V. Stefănescu-Drăgăneşti.)

Fapt este că Vizigoţii au conlocuit cu Daco-Romanii, începând cu anul 271 şi chiar şi mai înainte de această dată, în partea de Nord-Est a Daciei, unde pătrunseseră deja de câtva timp. Părăsind însă Dacia în anul 376, când au trecut Dunărea în Peninsula Balcanică, Vizigoţii nu ar mai fi avut timp să împrumute acolo bogatul material latin lexical şi gramatical, pentru a mai putea fi folosit de Wulfila, în puţinii ani cât a mai trăit până la moartea sa în anul 383. Imprumuturile au avut loc prin urmare numai în Dacia.

Wulfila a tradus aproximativ 90% din întreaga Biblie, o operă titanică dacă ţinem seama de condiţiile în care se scria în acele vremuri. Din traducerea lui s'au păstrat în forma unei copii, trei pătrimi din Noul Testament şi câteva fragmente din Vechiul Testament, reprezentând în total 9% din tot textul tradus. Copia aceasta se află la Biblioteca Universităţii din Upsala (Suedia).

Din analiza lingvistică a textului gotic rezultă următoarele:

In primul rând, Wulfila traducând după un text în limba greacă (în acea vreme Biblia nu fusese încă tradusă în limba latină, traducerea Sf. Ieronim fiind efectuată după moartea lui Wulfila), nu poate fi vorba de preluarea unor latinisme dintr'un text latin (latinismele aparţineau deci limbii gotice); de altfel la Constantinopol se foloseau numai texte greceşti. In ceea ce priveşte împrumuturile latine existente în textul gotic, observăm că acestea se împart în două categorii: elemente lexicale şi elemente gramaticale.

A. Elementele lexicale se subdivid, la rândul lor, în următoarele sub-categorii:

1. Un număr mare de cuvinte simple, ca de exemplu: anakumbian = a sta la masă; arka = ladă; awo = bunică; karkara = închisoare; katils = ceaun; lukarna = lumânare; mes = masă; sakkus = pânză de sac, etc.

2. Cuvinte derivate din cuvinte gotice cu ajutorul prefixului latin dis sau a sufixului latin areis, de exemplu: distairan = a rupe în bucăţi; bokareis = scrib; liuthareis = cântăreţ; wullareis = pâslar, etc.

3. Cuvinte compuse dintr'un cuvânt gotic şi unul latin, de exemplu: Lukarna-statha = sfeşnic; weina-gards = vie.

4. Traducerea în limba gotică a unor cuvinte latine compuse (calcuri), de exemplu: gud-hus = Casa Domnului (latineasca vulgară: Casa Domini); arma-hairtei = îndurare (lat. miseri-cordia); mana-seths = seminţia omenească.

Imprumuturile de categoria acelora dela numerele 2,3 şi 4 de mai sus, sunt deosebit de importante, deoarece au loc numai în cazuri în care exista o situaţie de conlocuire foarte apropiată între două populaţii vorbind limbi diferite.

B. Ca elemente gramaticale latine observăm existenţa următoarelor:

1. Aspectul continuu al conjugării active format cu ajutorul verbului auxiliar a fi şi participiul prezent al verbelor, corespunzător conjugării perifrastice din limba latină, formată în acelaşi mod, paralelă cu construcţiile româneşti de felul: "ce-or fi zicând ei", "unde or fi întârziind", etc. Această conjugare nu se mai întâlneşte în nici una din limbile germanice vechi, de unde rezultă că ne aflăm în prezenţa unui împrumut din limba latină, o limbă mult mai evoluată datorită bogatei sale literaturi. Exemple:

was Iohannes daupiands = Ioan boteza (era botezând);

was laisiands = (el) învăţa (pe alţii), (era învăţând).

2. Conjugarea pasivă formată tot cu ajutorul auxiliarului a fi şi participiul trecut al verbelor, ca şi în limba latină şi în aceeaşi structură - adică participiul trecut urmat de verbul auxiliar. De exemplu:

daupiths was = a fost botezat.

3. Construcţia acuzativ cu infinitiv, o altă structură gramaticală latină, existentă şi în prezent în limba franceză şi italiană contemporană, este la rândul ei frecventă şi în gotică. De exemplu:

gatauia inkwis wairthan nutans = vă voi face să deveniţi năvodari.

4. Construcţia latină acuzativul cu participiul, de asemenea întâlnită în limbile romanice contemporane (franceză, italiană, română), se întâlneşte în gotică în numeroase cazuri. De exemplu, construcţii de felul:

gasah Iakobu Jah Iohanne manuwiandans natia = Il văzu pe Iacob şi Ioan pregătind năvodul.

Existenţa şi a unor asemenea împrumuturi de ordin gramatical constituie o dovadă şi mai evidentă a unei puternici presiuni din partea limbii daco-romane asupra limbii gotice, exercitată de o foarte numeroasă comunitate lingvistică, deoarece sistemul gramatical al unei limbi cedează foarte greu influenţelor din partea unor alte limbi. Menţionăm totodată că exemplele de mai sus constituie numai o mică parte a împrumuturilor.

In ceea ce priveşte acum vocabularul împrumutat, latinismele: a-şi tunde părul, a sta la masă, haină de purpură, sandale, parfum, lumânare, sfeşnic, **ştergar, sunt legate de** aspectele vieţii comune a celor două populaţii, menţinând între ele relaţii paşnice şi chiar prieteneşti, şi astfel explicând şi mai bine intensele contacte lingvistice.

Schimburile lingvistice între două populaţii având loc, de regulă, în ambele direcţii, vom întâlni desigur şi împrumuturi gotice în limba română, care era în acea vreme în formare în cadrul conlocuirii celor două populaţii în Dacia. Ne vom referi la acestea într'un articol ulterior precum şi la condiţiile speciale care au dus la romanizarea rapidă a a Daciei. □

Foto: A.Petit

Biserica din Densus (Haţeg), clădită pe ruinile romane din pietrele cetăţii Sarmisegetuza (Transilvania)

NU UITAŢI "APELUL PENTRU TRANSILVANIA"

Apelul nostru pentru Transilvania nu înseamnă suportul regimului comunist din Bucureşti, care prin teroarea exercitată deopotrivă asupra Românilor şi minorităţilor a dat ocazia de a se pune în discuţie o problemă de mult rezolvată prin "tratatele internaţionale".

Fraţi Români, continuaţi şi trimiteţi cărţile poştale, ca să putem ajunge la 1.000.000 de răspunsuri. Pentru cei care au cerut informaţii suplimentare, le comunicăm: Toţi senatorii au aceeaşi adresă. Aceasta nu înseamnă că urmează să se trimită o singură carte poştală, ci adresându-ne fiecăruia în parte, se vor scrie, de fiecare dintre noi 17 cărţi poştale, adică fiecărui senator indicat pe listă.

Acelaşi lucru în cazul congressmen-ilor unde avem în primul comitet 42 de membri, iar în al doilea 36 de membri, în total 78 de congressmen-i. Totalul cărţilor poştale ce fiecare poate să le trimită (senatori şi congressmen-i) este de 95.

Pentru a câştiga timp şi a reduce munca depusă de Dl. Traian Golea, anunţăm că s'au constituit noi centre de difuzare a cărţilor poştale, atât în Europa, cât şi în Statele Unite:

GERMANIA: Dl. Alexandru Suga, Jakorde Str. 21, 5000 Koln 1;

Dl. Alexandru Pană, Adolf Bayer Damm 42, 8 000 Munchen 83;

FRANTA: Dl. Filo Verca, rue Leon Hutin, 93220 Gagny

SPANIA: Dl. Nicolae Roşca, Calle Gervasio, Nr.20 5, Barcelona 6;

STATELE UNITE: Dl. Traian Golea, 1029 Euclid Ave, Miami Beach, Fla.33139;

Dl. Stefan Gheorghe Theodoru, 28-18, 29 Str. Long Island City, New York, 11102;

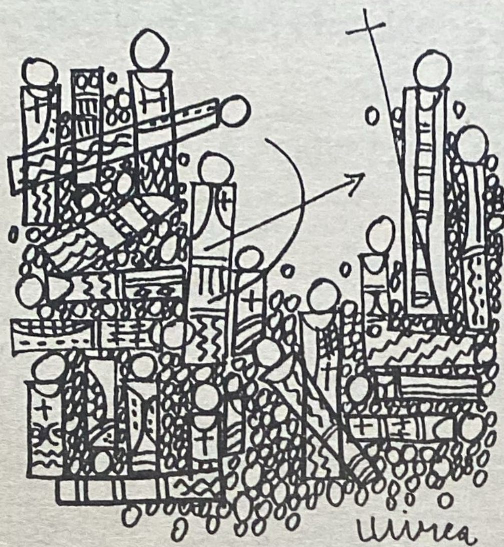
Dl. Cornel Popa, 1881 Larkmoor, Berkley, Michigan, 48072;

Dl. Ion Simicin, 7350 Oakdale Ave. Hammond, Indiana, 46324;

Păr. Doru A. Gage, 6075 Harrison St. Merrillville, Indiana, 46410.

Ca să se poată ţine o evidenţă a răspunsurilor trimise, vă rugăm insistent să comunicaţi unuia dintre centrele cele mai apropiate, numărul cărţilor poştale expediate. Acest lucru este absolut necesar. Ca să se poată ajunge la 1.000.000 de răspunsuri, să arătăm seriozitatea ce ni se cere, să trecem peste nepăsarea şi comoditatea ce ne caracterizează şi să facem din "APELUL PENTRU TRANSILVANIA" o victorie din istoria exilului românesc anti-comunist.

Incepând cu numărul viitor, vom publica lista persoanelor care au răspuns la acest apel.

SIMFONIA NOPȚILOR DE PIATRĂ

Închinare în rouă, lui Ioan I. Mirea

...acolo șezum și plânsem... In sălcii
ne-am atârnat harfele noastre.
Părinte, se face noapte, o altfel de piatră,
de unde să mă'mprumut de eu și de cântec?
"Verticala - înălțarea în Nedispariției!...",
dar noaptea aceasta de unde începe?
Si tu mă întrebi: "Frumusețea petalelor,
sau ghimpele trandafirului,
care l'a înțepat, l'a ucis pe Rilke?"
Imi caut dumerirea, iar tu întrebi din nou:
"Ce se ascunde în ce nu știm?...
dar ce e îndărătul lui ce știm?...
unde privirile minții s'au oprit?..."

O, noapte a nașterii mele
mărire fie tainei și Crinului Alb
dela'nceputul lumii!
Rătăceam pe malul de ocean
și toată Pustia se pregătea de logodnă;
mai toarnă untdelemn în candelă,
că drumul e lung Ierusalime, Ierusalime...

... acolo șezum și plânsem... Ioane,
cum să numim piatra aceasta? E forma tăcerii
începutul? Săvârșitul? Esența e-un fel de tăcere?
E visul de îngeri din Noaptea-Lumină?
Să-i zicem Bethel că aici Dumnezeu
s'a arătat la porțile nopții
pe unde'ncepe timpul să curgă
în florile de măr și în coroanele de spini.

Spre luceafăr ai întins mâna
și dela vecinul Dumnezeu
ai rupt câteva nopți ce-abia și-atât de crud
noptaseră în geană o lacrimă de înger.
Iată, aici șezum și plânsem și cu noi
salcia Lui e plină cu lacrimi.
De aici începe tărâmul pe care vreau să te duc
amirosind a cimbru sălbatic și-a odihnă de tei...
Priveam, la vama întâia, copacul rotund,
norul jumătate vultur și chipul frumos al Fecioarei -
constelația timpului nostru sub veacul Regelui Pește.
O lume de abur vedenia-și schimbă,
pe malul Câlniștei și'n munți, în apus și în zori,
Maica urcă și trece prin piatră până'n icoane
de sunet, de dor, de tremurul frunzei în vis.
Niciodată nu am văzut Munții I-ului atât de înalți
ca Missa lui Bach și atât de transparenți
că totul era I - făclie de genune și mamă,
I dela Ioan, dela Ichthys, iradiind lumină
și rădăcini luminii pretutindeni
și aripa luminii, troiță regăsirii și fluier vertical.
Ce răcoroasă e umbra luminii lui în pridvor!
Pruncul suge după copacul rotund
privighetoarei ultimul tril, iar în luceafărul de ziuă
o creangă de măslin.
Aici m'am născut
și Tara se numește Acasă și lumina ochilor mei
e Mielul Alb cu care te aud zi de naștere...

Spre luceafăr ai întins mâna
și mâna a zburat din mână
și timpul a zburat din timp
și dorul a zburat din dor...
Privesc noaptea cu linii și'ncerc să-mi amintesc
adusul aminte al luminii și spusul vertical.

Dumitru ICHIM

Comunicat A.R.A.

Secția de Presă și Editură a Academiei Româno-Americană de Arte și Stiințe transmite spre publicare următorul Comunicat:

In luna Iulie 1985 a avut loc la Universitatea California din Davis o consfătuire a membrilor Comitetului Executiv al Academiei Româno-Americană de științe și arte (ARA).

Problemele discutate:

-pregătirile pentru al XI-lea Congres ARA, care se va desfășura între 7-10 Mai 1986 la Universitatea Colorado din Boulder, organizator local fiind profesor universitar Mircea Fotino;

-procedura de primire a noilor membri;

-definitivarea temelor de cercetare ale Institutului de cercetări ARA.

-măsuri pentru întocmirea unei Enciclopedii care să reflecte contribuția personalităților românești la cultura universală.

Dna prof. Maria Manoliu-Manea a precizat scopul principal al Institutului de cercetări ARA, care este de a oferi mijloace organizate de sprijin a activității științifice a membrilor Academiei și de canalizare a efortului spre teme majore, care să contribue la cultivarea și dezvoltarea valorilor spirituale ale poporului român.

Din Consiliul științific al Institutului fac parte: Academicianul Eugen Ionesco, profesorii: Ghiță Ionescu, Vintilă Horia, Nicolae Iliescu, Vlad Georgescu, George Duca, Constantin Corduneanu, Cicerone Poghirc și Alain Besancon.

In legătură cu Enciclopedia pe care ARA intenționează să o publice, se fac următoarele precizări: Enciclopedia se va ocupa de personalitățile românești în cultura și știința occidentală, începând cu deceniul al 4-lea. Pe de o parte, ea va contribui atât la cunoașterea reciprocă, precum și la întărirea legăturilor între creatorii de valori spirituale de origină română, stabiliți în lumea liberă, iar pe de altă parte, se va pune în lumină aportul spiritualității românești la cultura universală.

Enciclopedia va apare în limba română și engleză și va cuprinde 4 părți:

1. articole și studii de sinteză privitoare la disciplinele științifice, sau la sectoarele artistice și literare, unde contribuția românească în lumea liberă s'a dovedit interesantă și importantă.

2. bio-bibliografiile oamenilor de cultură, știință și artă.

3. Instituții de cultură românească în Occident.

4. presa românească publicată în lumea liberă.

Academia a desemnat ca Redactori Sefi ai Enciclopediei pe profesorii Maria Manoliu - Manea, Aurelio Răuță și Nicolae Timiras.

In Conferința ARA din luna August dela Los Angeles, Dna Prof. Maria Manoliu-Manea a stabilit etapele de lucru pentru realizarea Enciclopediei, a numit persoanele care se vor ocupa de coordonarea activităților și acei ce vor realiza studiile de sinteză.

Pe lângă Enciclopedie, ARA mai are și alte proiecte editoriale:

O antologie a artiștilor plastici români stabiliți în lumea liberă, în care vor fi prezentate creațiile pictorilor, sculptorilor, graficienilor de origină română, răspândiți în lumea liberă. Lucrarea va fi realizată sub supravegherea cunoscutului critic de artă Ionel Jianu din Paris.

-Criticul literar Ion Negoițescu, stabilit în Germania de Vest, va publica o Istorie a literaturii române într'o viziune modernă.

-Se studiază modalitățile de actualizare a normelor ortografice elaborate de Academia Română.

Membrii Comitetului Executiv ARA au luat cunoștință cu interes de propunerile mai multor membri ai Academiei care locuiesc în Europa, de a se organiza un Congres extraordinar ARA la Paris, în cursul anului 1987.

Secția de Presă și Editură ARA

CREZ

Făcutul strădaniei mele în expoziția dela "Goethe Institut", Toronto (5-27 Sept.85), poartă nume ca: "Recunoștință mumelor noastre", "Acceptare", "Invocație", "Permanență", "Gânduri pentru trecut", "Veghe".

Nu sculptez să mă aflu într'un domeniu sofisticat intelectualizant
Nu mânuiesc uneltele pentru a împodobi locuințele cu obiecte abil fasonate
Nu cioplesc ca să creez interesante motive decorativ agreabile și plăcute ochiului
Nu utilizez diverse speciale scule și materiale spre a-mi petrece timpul în mod convenient și distractiv.

Ridic trunchiul copacului doborît - prezența vie a totcuprinsului
Apuc cu nădejde firezul și securea
Aplec privirea asupra tradiției
Mă adăp la înțelepciunea înaintașilor.
Cu respectuoasă sfială cutez să crestez gândurile și atitudinea mea față de ceea ce mă înconjoară
Tin seamă și de timpul și de locul unde și când mă aflu.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

IOAN ŞTEFANCU

FERICIREA FURATĂ

Editura
TIPOGRAFIA CORESI
Freiburg, 1985

Editura TIPOGRAFIA CORESI, într'un timp destul de scurt a putut oferi iubitorilor de limbă românească o adevărată bibliotecă în care varietatea predomină.

Printre ultimile titluri apărute e şi cartea "Fericirea furată", aproape de 300 de pagini, scrisă de Ioan Stefancu, după care se va turna în curând un film cu acelaşi *titlu*. Ideea turnării unui film după această carte merită felicitări gândindu-ne la succesul de care s'a bucurat pe vremuri "Dreptul de a te naşte". Si totuşi, oricât de reuşit va fi acest film nu va ajunge la Premiul Oscar, sau altul de renume şi în tot pesimismul meu aş vrea să fiu prooroc mincinos.

Trăim într'o lume în care e o ruşine să fii normal şi sănătos la minte. Tesătura urâtului se întinde tot mai mult peste iazul veacului . Unul din cele mai răspândite jocuri pentru copii e "D and D" - o iniţiere în vrăjitorie şi satanism. In preajma Crăciunului, deci Naşterea Pruncului, cea mai răspândită păpuşă e "E.T.", un personaj extra-terestru atât de urât că nici câinele nu s'ar juca cu el, dacă nu i-ai lega un os pe după gât. Dece se vinde atât de mult? Pentrucă e "modernă". Ce să mai vorbim de teologia modernă!? Homosexualul încearcă la televizor să mă convingă că eu, şi nu el, e cel care nu e normal, că se face "discriminare" împotriva "minorităţilor", nu că nu îl las să fie profesor, dar că mă opun cu mintea mea "îngustă" şi "retrogradă" să-mi "educe" copiii în stilul de viaţă "modern". Si acestea sunt nimicuri, dacă faci comparaţia cu metodele de îndoctrinare zilnică în "modern life" în care toate valorile umane sunt răsturnate pe dos, o luptă acerbă de a distruge vocaţia spre frumos prin dez-sacralizare şi dez-dumnezeire.

Care e substratul acestui "modernism" şi ce se ascunde în spatele lui? Fiind vorba de cinematografie, când scriu aceste rânduri în Toronto are loc vestitul "Festival of Festivals". Unul din filme, de exemplu, e "Je vous salue, Marie", în care găsim o adevărată bătaie de joc la adresa creştinismului. Evident, e ceva... "modern"! Sfânta Fecioară e prezentată ca o prostituată, Iosif şi Ingerul Gabriel nu sunt lăsaţi mai prejos, iar Dumnezeu apare ca un vampir.

Din acest punct de vedere cartea lui Ioan Stefancu nu are nici un dram de "modernism", iar filmul neavând nimic din "Night Stalker" (vezi revista "People", Septembrie 1985, cu închinarea la Satan) nu se va bucura de nici un premiu al "celebrităţilor".

Despre ce este vorba în carte? Accentul e pus, acolo unde ar trebui să fie, pe om şi adevăratele valori umane. E o carte pe care când ai început să o citeşti e greu să o întrerupi.

Radu Damian e student la filologie. Se îndrăgosteşte de Valencia cu care se căsătoreşte. Ea găseşte în Radu pe lângă un caracter ales, un om cu o educaţie diferită de cea a materialismului vulgar, un om care respectă pe semeni şi crede în Dumnezeu. Timpul trece şi lui Valencia îi vine vremea să nască. La maternitate stă în cameră cu Aneta Baloş, o femeie dela ţară, soţia unui fost coleg de clasă a lui Radu Damian. Noaptea amândouă femeile nasc câte o fetiţă. Moaşa, Elena Manga, care voia să se încuscrească cu familia Baloş, schimbă pe cele două nou născute şi astfel fata Anetei merge la Valencia şi fata lui Valencia la Aneta. Destinul lor se pare că a fost pecetluit. Intâmplarea face ca în liceu cele două fete să se întâlnească. Una este Ramona Damian, cealaltă venită dela ţară - Elida Baloş. Prima este crescută într'o atmosferă religioasă, a doua într'o familie în care tatăl era un alcoolic şi viaţa nu avea nici un sens.

Cele două fete se împrietenesc şi Elida se simte în familia Damian cu adevărat acasă. Dela Ramona şi părinţii ei, Elida află că viaţa omului are un rost şi o valoare, că dincolo de "ură", cu care fusese îndoctrinată, există şi primăvara iubirii între oameni, că există o noimă în toate şi un Creator al lumii.

Lucrurile se complică în ultimul an de liceu, când Elida mergând la ţară, în vacanţă, găseşte pregătit totul pentru logodna ei cu George Manga, fiul moaşei, cea care a schimbat destinul celor două fete la naştere. Logodna are loc în ziua de Florii, iar nunta e programată pentru ziua de Paşte. Elida nu-l iubeşte pe George printre alte motive pentrucă este şi beţiv. Incercând să fugă de acasă, înainte de sorocul nunţii, e prinsă de George pe malul Mureşului şi siluită. Ajunge în familia Damian. Termină liceul. Dându-şi seama că a rămas însărcinată pleacă la Craiova unde o cheamă pe Ramona şi i se destăinuie. Aceasta o sfătuieşte ca în nici un caz să nu urmeze gândul cu care venise de a-şi ucide pruncul din sân. Soluţia găsită e ca Ramona să-i devină celui care se va naşte "mamă". Amândouă locuiesc la baba Ioana. Când aceasta află despre ce este vorba se oferă să-i facă avortul lui Elida pentru o sumă de bani. Ii arde casa şi cele două o iau cu ele la noua gazdă. Intre timp Ramona scrisese acasă că a rămas însărcinată. Intervine surpriza. In răspunsul scrisorii Radu şi Valencia îi aduc la cunoştinţă lui Ramona că sunt gata să devină "părinţi" copilului care va veni pe lume. Elida naşte. Telegramă la părinţi... Aceştia sosesc. Ramona "a născut" cu bine un băiat, care e înregistrat la starea civilă ca fiu al lui Radu şi Valencia. Ceea ce păruse atât de simplu se complică prin faptul că baba Ioana se sinucide şi lasă un bilet în care spunea adevărul.

Deznodământul cărţii creşte în intensitate dramatică precum în piesele lui Ibsen. Elida se căsătoreşte în ziua de Paşte cu George. Elena Manga i se spovedeşte lui Elida cum a fost luată dela mama ei adevărată. Se reîntoarce la părinţii adevăraţi. In final Elena Manga de frica trădării se sinucide cu şampanie din care îi dă să bea şi lui George.

Analizând personajele din "Fericirea furată" găsim foarte bine creionate pe baba Ioana şi pe Elena Manga, în schimb Elida, ca realizare, mi se pare că nu e destul de conturată în acţiunile ei. Nu iubeşte pe George, fuge cu el, îl detestă, iar când este liberă, vrea să se căsătorească cu el. Dece? Apoi fără nici un temei este şi gândul de a avorta. Care e raţiunea? George ştia că nu mai e fecioară. Ca medic, putea să descopere paternitatea copilului, deci un motiv în plus. Copilul nu putea să fie un impediment. In al doilea rând, dacă Elida este prietenă cu Ramona, dece acceptă ca aceasta să-şi ia chiar riscul onoarei şi viitorul când nu era nevoie, pur şi simplu, de aceasta.

Un alt lucru neclar pentru cititor este ce fel de creştinism practică familia Damian în care nu găsim pe Hristos aşa cum e venerat de creştini. Autorul precizează de două ori că a fost "răstignit de Romani" dar aceasta nu e totul. Dacă noi credem că Iisus Hristos a fost persoană istorică şi Dumnezeu atunci îi sărbătorim şi evenimentele legate de viaţa Lui, adică ne identificăm cu "începătura celor adormiţi" El fiind "capul Bisericii", cum ne spune Sf. Pavel.

Deci îi sărbătorim Duminica Invierii ca pe a Unuia care "a plinit Legea". Ori tocmai în ziua de Florii şi de Paşte vedem în familia Baloş că are loc logodna şi nunta ceea ce nu se întâmplă la Români. Si ce are aceasta de a face cu familia Damian? Această familie e diferită de celelalte care nu ştiu cine a fost Hristos. Nu găsim nici o reacţie, totuşi, că în Duminica Invierii va avea loc nunta şi nimic din care să deducem că acest eveniment istoric este luat în consideraţie. Ramona care este atât de strictă cu cele religioase, că nici măcar nu dansează, considerând dansul ca un păcat, în ziua de Paşti o găsim oriunde în afară de biserică şi vorbeşte de toate şi pentru toţi, dar nu are măcar un "Hristos a Inviat" cum obişnuiesc Românii să se salute de Paşte.

Evident, cred că e o scăpare a autorului pe care o consider destul de importantă pentru creştini în general şi Români în special.

Dacă Hristos nu a înviat, ne spune Pavel, zadarnică este propovăduirea noastră, iar dacă a înviat, adăugăm noi, atunci dece să ne ruşinăm de crucea şi Invierea Lui? Există vreun motiv? Absolut nici unul.

Dumitru ICHIM

"Pribegie şi dor"

de Alexandrina Isac

Volumul de versuri "Pribegie şi dor", de Alexandrina Isac, apărut în editura "Coresi", din Freiburg, în 1985, deschide o impresionantă pagină de sensibilitate şi trăinicie a sentimentului naţional românesc din exil.

Poezie cu ecouri îndepărtate în lirica noastră clasică, alături de Gr. Alexandrescu, V. Alecsandri, ori G. Coşbuc, autoarea, acolo şi-a găsit locul, acolo unde poezia naţională românească şi-a rostit cuvântul de iubire de ţară, de dor şi înţelepciune, dar şi de durere, de pribegie şi deşertăciune a Românului a cărui patrie a luat fiinţă odată cu el şi se continuă prin urmaşii urmaşilor lui, ca un testament al eternităţii.

Citind poezia Alexandrinei Isac, descoperim în ea sufletul românesc încărcat de suferinţă şi înălţare, acest suflet plin de dor nu-şi poate afla liniştea şi odihna decât pe pământul care i-a dăruit forţa şi dragostea deplină pentru tot ce este curat şi veşnic al neamului său.

Pentru Românul de astăzi exilat, dorul este mistuitor, o boală tiranică a sufletului, care îl cheamă stăruitor din depărtări spre cerul şi pământul părăsit din cauza urgiei vremurilor.

Dorul, jalea şi urâtul, aşa cum le vedea Lucian Blaga în "Trilogia culturii", sunt elemente ale substanţei spirituale româneşti, intraductibile, deoarece ele fac parte organică din componenţa sufletului românesc, de aici durerea Românului, o durere care ia forme concrete, materiale, o stare ce caracterizează sensibilitatea şi puternicele sentimente de dragaste, de jale şi revoltă. In acelaşi timp aceste sentimente sunt împletite cu credinţa creştină ortodoxă de veacuri a poporului român, credinţă care i-a dat Românului echilibru, puterea de a iubi, speranţa şi rezistenţa de martiri. Acest popor s'a născut pentru a crea, pentru a se ridica spre înălţimi prin forţa sa spirituală, în orice situaţie tragică s'ar afla.

De aceea oriunde ar fi Românul, el îşi găseşte sprijinul în credinţă şi în creaţie. Rezistenţa şi suferinţa Românului vin din adâncurile lui spirituale şi iau proporţii cu cât nedreptatea îi împovărează sufletul, cu cât depărtarea de locul lui de origine îl chinuie, iar acest chin nu este altceva decât dorul care îi zbuciumă fiinţa.

Având unele trăsături comune cu poezia lui St. O. Iosif, Alexandrina Isac îşi însăilează versul mistuitor al dorului pe suferinţa ei lăuntrică, dor care pribegeşte cu ea prin străinătăţi, departe de vatra strămoşească.

"Pare dorul meu pribeag,
Ce trece din prag în prag,
Să-şi găsească alinare
La a inimii chemare.

Si pe-o margine de nor,
Pe-al vrăjitului decor,
E scris litera'n cenuşă,
Dor ce vii tiptil la uşă.

Dor de neam şi dor de ţară,
Dor să-i simt căldura iară,
Dor să-i calc pământul sfânt,
Dor să râd pe el, să cânt."
(Dor)

Altă dată ca în poezia "Poveştile noastre", autoarea se apropie de simbolismul tradiţionalist al lui I. Pilat, versuri în care străbate o notă nostalgică din vremea copilăriei, o reînviere a unui trecut îndepărtat, sensibilizând momentul prezent, dar şi o suferinţă ascunsă discret, ce reiese din subtextul care marchează iroziunea faptei datorită microcosmosului nostru terestru.

Poveştile-s copilăria
Cu sufletul lor argintiu.
Dau somnul când sună chindia
Si numai bunicii le ştiu.

Poezia Alexandrinei Isac este scrisă într'o prozodie clasică, fără ornamente însă, o poezie liniară, în care tropii în general lipsesc, o poezie în care sentimentele ies la suprafaţă, o poezie descriptivă şi uneori discursivă, o poezie al cărei motiv izvorăşte dintr'o psihologie îndurerată, datorită etapelor de sensibilizare prin care a trecut autoarea.

Câteodată însă se intuieşte o încercare timidă de trecere spre o construcţie poetică cu caractere moderne, amintindu-ne de lirica blagiană, ca în versurile din poezia "Har", unde ideea se metamorfozează într'o imagine poetică plastică, durerea devenind un component propulsant de nedespărţit al spiritului, în creaţie.

In cele patru capitole de versuri: Aniversări, Meditaţii, Lirice, şi Gânduri triste, care sunt cuprinse în cartea Alexandrinei Isac, întâlnim acelaşi sentiment profund al dragostei pentru pământul natal, acelaşi dor pentru tot ce a rămas înscris în amintirea sa, ca un legământ sacru românesc, aceeaşi suferinţă a pribegiei care revine ca o obsesie a dureroasei înstrăinări, chiar şi acolo unde intervin unele licăriri erotice, acestea sunt estompate de aceleaşi sentimente naţionale, un leit motiv, un imperativ al spiritului românesc care îşi exercită forţa de peste veacuri.

Toate acestea descoperă o sensibilitate poetică care se cere să fie mărturisită ca o uşurare de chinul depărtării şi înstrăinării în singurătate.

Gheorghe RĂDULESCU

PERSPECTIVE ȘI CONFRUNTĂRI

CONTINUITATEA ROMÂNILOR

(Istoricul problemei)

—Cicerone POGHIRC—

Agitația intenționat provocată și artificial întreținută în ultima vreme în jurul Transilvaniei de guverne totalitare care vor să treacă drept patrioate a trezit un anume ecou, mai ales ca replică, și în emigrația românească. Pentru a oferi compatrioților noștri răspuns la propriile lor întrebări și obiecții fundamentate la eventualii contestatari, deschidem prin acest scurt istoric o serie de articole care vor prezenta argumentele științifice ale continuității. Cei doritori de a aprofunda problemele găsesc întreaga bibliografie și rezumatul teoriilor în trei cărți fundamentale: Adolf Armbruster, Romanitatea Românilor, Istoria unei idei, București 1972 (trad. franceză 1977), Ion Hurdubețiu, Die Deutschen über die Herkunft der Rumanen (Germanii despre originea Românilor), 1977, și Nicolae Stoicescu, Continuitatea Românilor. Privire istoriografică, 1980.

Contrariu celor ce se cred în general, și uneori se și afirmă până către sfârșitul s. XVIII toți cei care s'au ocupat de originile Românilor au fost de acord în a recunoaște descendența lor romană, latinitatea limbii și continuitatea lor neîntreruptă în Dacia Traiană.

In acest sens s'au pronunțat cronicarii bizantini Kekaumenos (s.XI) și Kynnamos (s.XII), ca și Nestor (s.XI), autorul primului Letopiseț rusesc, ori anonimul francez care la 1308 a scris o "Descriptio Europae orientalis" pentru Carol Robert, sau cronicarii polonezi. Primii călători italieni, ca și savanții umaniști recunosc cu uimire la noi nu numai limba, dar și obiceiuri romane: Ricardus (1237), Poggio Bracciolini (1451), Flavio Biondo (1452), Antonio Bonfini, cronicarul lui Matei Corvin (+1502), generalul Castaldo, comandant al armatelor austriece din Transilvania (1552), misionarul Antonio Bandini, mort în Moldova la 1650, ori Anton Maria del Chiaro, secretarul lui Constantin Brâncoveanu, și atâția alții.

Chiar și popoare mai îndepărtate au conștiința originii și permanenței noastre: Armeanul Movses Chorenați (s.IX), Arabul Mutahhar al-Maqdisi (966), Persanul Gardizi (s.XI), Islandezul Snorri Sturluson (+1241), Englezul R. Hidgen (+1363) ș.a.

De aceeași părere sunt și Germanii, Austriecii, ori compatrioții noștri sași, începând cu epopeea Nibelungenlied (scrisă pe la 1200, dar referindu-se la fapte mult mai vechi), Cronica lui Rudolf von Ems (+1254), Johann Boemus (1520), J. Lebel (1542), poetul Martin Opitz (1621), J. Troster (1666), L. Toppeltin (1667), sibianul V. Frank von Frankenstein (+1697) și atâția alții, până la martirul Stefan Ludwig Roth (+1859) ori istoricii sași contemporani K. Horedt și A. Armbruster.

Nu de altă părere au fost și cronicarii maghiari din toată această perioadă: primii cronicari - Anonymus Notarius al regelui Bella (s.XI), care atestă existența unor voivodate românești la venirea Ungurilor, Simon de Keza (s.XIII), Chronicon pictum (1358), M. Istvanffy (1582), Farkas Kovacsocsy, secretarul lui St. Bathory (1584), secuiul Lisznai Kovacs Pal (1692), Andras Huszti (1740), Ioszef Benkő (1788), și atâția alții.

Pentru prima dată continuitatea Românilor a fost contestată după ce Mihai Viteazul s'a proclamat domn al Transilvaniei. St. Szamoskőzy (Samoissius), care în 1593 afirmase că Românii sunt urmașii coloniștilor romani (studiind antichitățile din Dacia), se supără pe Mihai, făcându-l "adevărat Nero" și își retractează în parte ideile: Românii nu sunt urmașii Romanilor, care s'au retras toți în Sudul Dunării, ci niște Daci romanizați, care au păstrat doar limba latină. Dalmatinul Ioannes Lucius (1666) își exprimă și el unele îndoieli, pornind dela tăcerea izvoarelor. Martin Szentivanyi (+1705) consideră băștinași doar pe Munteni și Moldoveni, afirmând - fără dovezi - că de aici au venit cu timpul în Transilvania (idee care avea să fie reluată mai târziu). Ca un 'curiosum', cineva aruncă prin s. XIII-XIV ideea că Românii ar fi venit...din Asia (ca ei, cei ce o afirmau), dar ceea ce este și mai straniu, e că s'a găsit un 'savant' care să reia această idee năstrunșnică în secolul XX (Johann Peisker, Austriac, în 1917!).

Deosebit de importantă este recunoașterea acestor adevăruri din partea unor eminente personaje cu înalte responsabilități: împărații bizantini Constantin Porfirogenetul (+959) și Vasile Macedoneanul (980); papa Inocențiu al II-lea (1202) în scrisoarea sa către Ioniță Assan, ca și Pius al II-lea, pe numele lui de savant Andrea Silvio Piccolomini (1489), Clement al VI-lea (1345) și Clement al VIII-lea (1593); împăratul Ferdinand de Habsburg, în diploma de înnobilare acordată lui Nicolaus Olahus, primatul Ungariei (1548); împăratul Austriei Iosif al II-lea, care a afirmat că Românii sunt "incontestabil cei mai vechi și mai numeroși locuitori ai Transilvaniei", ca și contele Samuil Teleki, cancelarul aulic al Transilvaniei în aceeași perioadă, care s'a opus categoric acordării de drepturi Românilor, dar a recunoscut cinstit prioritatea lor.

Sfârșitul secolului falselor lumini, care a promis tot și nu a adus decât crime, a schimbat brusc această situație. In anul de grație 1781, 'principele luminat' Iosif al II-lea, sub a cărui liberală domnie a fost tras pe roată Horia, a dat edictul de toleranță, proclamând - în principiu doar - egalitatea Românilor cu 'cele trei națiuni'. Se știe care a fost reacția acestor națiuni pe plan politic.

Pe plan 'științific', însă, Franz Joseph Sulzer, magistrat militar, a scris o istorie a Românilor (Geschichte des transalpinischen Daciens, Viena 1781-1782, 3 vol.) care conținea destule lucruri interesante pentru vremea aceea, dar, sub influența patimilor politice, contesta Românilor nu numai drepturile, ci și trecutul lor: El încearcă pentru prima dată să fundamenteze 'științific' ideea că Românii nu se trag din coloniștii Romani din Dacia, întru cât aceștia au părăsit-o sub Aurelian. Românii s'au format în Peninsula Balcanică, de unde au venit îndărăt (nu se știe de ce exact în locurile de unde au plecat) mai întâi la sfârșitul s.XI, alungați de Isac Anghelos (pe vremea imperiului româno-bulgar), iar apoi după năvala Tătarilor din 1241, când Cumania fusese golită - pasă-mi-te - de toți locuitorii (obsesia 'vidurilor' istorice e specifică partizanilor acestei teorii). Argumentele sale sunt următoarele:

a) Limba română nu vădește influențe din perioada migrațiilor; b) cuvintele de origine latină nu ar reprezenta decât 1/8 din totalul lexicului românesc, iar influența slavă nu a putut avea loc decât în Sudul Dunării, căci Slavii n'au trecut prin Transilvania; c) Românii au devenit ortodocși tot în Sud, altfel ar fi devenit și ei catolici, ca popoarele învecinate; d) asemănările dintre dacoromână și aromână nu se pot explica decât printr'un teritoriu comun, tot sud-dunărean; e) Valahii au pierdut numele de Dacia, ceea ce înseamnă că au părăsit-o (v. cazul Francezilor, care nu-și mai numesc patria Gallia, deși n'au părăsit-o niciodată); f) numai venirea lor după cucerirea maghiară explică lipsa lor de drepturi (și nu invers, cum ar crede simplii muritori). Asupra argumentelor vom reveni mai târziu. Fiind pe atunci singura istorie vastă a Românilor, scrisă într'o limbă de circulație, lucrarea s'a bucurat de oarecare răspândire, și cu ea și ideile expuse mai sus, mai ales că ele au fost îmbrățișate și propagate de oficialități. Invățați obiectivi, sasul M. Lebrecht (1784), maghiarul Ioseph Kereszturi (1790) ș.a. au continuat însă să susțină teoria continuității.

In 1791, după revolta lui Horia Românii au înaintat împăratului acel faimos "Supplex libellus Valachorum" (editat și comentat recent cu mare competență de D. Prodan), în care în apărarea drepturilor lor făceau apel, printre altele, la originea lor romană, la prioritatea lor în Transilvania, la faptul că în timpul năvălirilor și-au păstrat identitatea, fiind conduși de voievozi de-ai lor etc. Memoriul a fost, cum se știe, respins (și nu pe argumente istorico-filologice!). El s'a bucurat însă și de comentariile pătimașe ale sasului J. C. Eder și maghiarului Martin Bolla, care reluau argumentele lui Sulzer, adăugând unele proprii, de talia afirmației lui Bolla, că Românii ar fi de origine bulgară. Lor le-au răspuns cu toată competența corifeii Scolii ardelene - Samuil Micu, Petru Maior, I. Budai-Deleanu; dar chiar unii conaționali ai lor nu s'au lăsat convinși: la o recenzie publicată germană la Jena, și în care se afirma că Valahii sunt fără îndoială cei mai vechi locuitori ai Transilvaniei, Eder a fost silit nu numai să recunoască acest adevăr, ci chiar și să declare că a scris "cu zel antivalahic". Ceea ce nu i-a împiedecat pe alții să continuie.

Astfel Johann Christian Engel a publicat în 1794 la Viena o lucrare în latină despre originea Valahilor, iar în 1804 la Halle o "Geschichte der Moldau und Walachei", în care, fără a accepta toate ideile lui Sulzer (ba chiar criticându-l uneori), îi aducea pe Români la Nordul Dunării abia în s.IX, împinși de țarul bulgar Krum. Disputa a continuat multă vreme, cu luări de poziție când de o parte, când de alta, și cu intervenții (nu întotdeauna fericite în această privință) ale unor mari lingviști ca P. J. Schafarik și Fr. Miklosich, precursori ai lingvisticii balcanice. Cele mai juste vederi asupra originilor Românilor aparțin fără îndoială inițiatorului balcanisticii, J. Thunmann, care într'o lucrare apărută în 1774 la Leipzig, afirma cu bun simț că Aurelian nu avea cum să-i strămute pe toți locuitorii Daciei peste Dunăre, și că mulți vor fi rămas pe loc, reușind să se salveze în timpul năvălirilor în munți. Un rol important a acordat Thunmann substratului balcanic. Astfel el considera că Macedoromânii sunt Iliri romanizați, iar Dacoromânii urmașii direcți ai Daco-Geților romanizați. Fragmentele cărții lui privind pe Români și pe Albanezi au fost recent reeditate.

Teoria noncontinuității a căpătat din nou amploare către deceniul al VIII-lea, al s.XIX când Transilvania constituia obiect de dispută între Viena și Budapesta. Principalul campion a fost Robert Rosler, după al cărui nume teoria a fost ulterior botezată "roesleriană", deși el nu a adus mai nimic nou, reluând vechi afirmații uitate înainte de a fi demonstrate. Temându-se , cum singur mărturisește, de apariția unei noi Dacii" de-i geograf ca pregătire, el s'a considerat îndreptățit să legifereze nu numai în domeniul istoriei, dar și al limbii române, unde cunoștințele lui erau atât de vagi, încât - așa cum a arătat B. P. Hasdeu - încerca să explice pe "înșiră-te, mărgărite" prin...limba finlandeză! După două studii publicate în 1866-67, el a dat la iveală în 1871 cartea "Romanische Studien", care a devenit biblia roeslerianismului: a) Daco-Romanii au trecut toți la Sudul Dunării, iar puținii Daci rămași au fost asimilați de Germani; b) Românii, formați la Sud, au trecut în Nord abia în s. XII-XIII; originea lor sud-dunăreană este 'dovedită' de c) absența lor în izvoare 'demne de crezare' (Anonymus Notarius nu merită, după Rosler, considerare); d) de împrumuturile slave, care nu se puteau produce decât la Sud, căci în Dacia ar fi locuit Slavi 'de viță ruteană'; e) cuvintele 'albaneze' din română nu puteau fi împrumutate decât tot la Sud; g) limba veche bulgară (slavona bisericească) este o amintire a traiului lor îndelungat în Bulgaria, f) absența germanismelor vechi dovedește absența Românilor din Dacia.

Teoria lui Rosler a devenit doctrina oficială. Ea a fost reluată de P. Hunfalvy în lucrări cu caracter mai degrabă politic decât științific, către 1881, când congresul Românilor transilvăneni ceruse autonomia, și apoi cu ocazia "Memorandumului" din 1883. Chiar în această epocă teoria a fost criticată de savanți obiectivi ca Germanul Julius Jung, Francezul Edouard Sayous, prieten al Ungariei, J.L. Pie dela Universitatea din Praga, iar o serie de germani și maghiari ardeleni au recunoscut prioritatea Românilor în Transilvania (j. Kemeny, E. A. Bielz, J. Fessler ș.a.) Tot în sprijinul continuității s'au pronunțat celebrități mondiale ca istoricii Th. Mommsen și L. Ranke, geograful H. Kiepert ș.a. Lor li s'au adăugat, desigur, savanți români ca B. P. Hasdeu, A. D. Xenopol, D. Onciul, N. Iorga. Printre ei notă aparte fac doi filologi - Ovid Densușianu și, în parte, Al. Philippide (amândoi adversari personali ai lui Hasdeu). Cel dintâi, unul din marii noștri lingviști, făcând paradă de obiectivitate științifică, a devenit victima a două erori de judecată: Crezând că asemănările lingvistice nu se pot explica numai printr'o bază etnico-lingvistică identică sau asemănătoare, ci că trebue neapărat și un teritoriu comun, el îi ducea pe Români lângă Albanezi ca să explice cele câteva zeci de cuvinte de substrat (după el ilire, și nu tracice comune românei cu albaneza, și cuvintele latine ale acesteia (ca și când pentru a explica asemănările spaniolei cu româna ar trebui să-i aducem pe toți fie în Balcani, fie în Peninsula Iberică!) In plus, din cauza unui singur fenomen fonetic a>o prezent doar în patru nume (Olt, Lotru, Mureș, Someș, de râuri, ei consideră că toate cele vreo 25 de hidronime de origine dacică ne-au venit prin Slavi (asupra problemei vom reveni). Din motive similare, Philippide credea că "românismul s'a dezvoltat numai în Peninsula Balcanică", deși nu excludea existența unor Dacoromani la Nordul Dunării. Autoritatea lor a indus în eroare pe mulți savanți, străini și chiar români, dând apă la moară adversarilor.

După reunirea Transilvaniei, originea sud-dunăreană a devenit aproape o dogmă la majoritatea savanților maghiari - J. Melich, I. Kniezsa, A. Alfoldi, L. Galdi, L. Makkai, L. Tamas ș.a. - mai ales în preajma celui de al II-lea război mondial, în legătură cu tendințele politice revizioniste.

Puțini au fost savanții străini care li s'au alăturat: F. Lot (care studia invaziile barbare "comme introduction à l'intelligence des derniers traités de paix"!), G. Stadmüllwe (specialist în istoria Albaniei, care credea că numai astfel poate explica unele paralelisme româno-albaneze), G. Weigand (care, urmând pe Densușianu, îi plasa pe Români și Albanezi în triunghiul Sofia-Niș-Skopje), și alți câțiva. La aceștia este vorba de puncte de vedere eronate, explicabile parțial prin fapte cu aparențe de adevăr, dar nicidecum prin reacredință.

Cercetările atâtor savanți români, ca N. Iorga, G. Brătianu, C. C. Giurescu, C.

Continuare în pag. 13

RUGĂM SĂ FIE TRIMISE ASOCIAȚIEI "HYPERION" EVENTUALELE SUGESTII ȘI COMENTARII REFERITOARE LA ACEASTĂ PAGINĂ. DORIM SĂ POATĂ DEVENI PRILEJUL UNEI CÂT DE LARGI DISCUȚII. NICIDECUM POLEMICĂ, ÎN CIUDA PASIUNILOR VREMII. CÂT MAI APROPIATĂ DE IDEALUL FORMULAT DE SPINOZA: NON RIDERE, NON LUGERE, NEQUE DETESTARI SED INTELLIGERRE.

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

O CARTE SURPRINZĂTOARE

—Vintilă HORIA—

Deşi nu a apărut la Madrid, cartea lui Basarab Nicolescu depăşeşte limitele unui spaţiu linguistic, şi-mi cer iertare, în numele acestei universalităţi, de a vorbi despre ea fără să am alt titlu pentru această întâietate decât acela de a fi întrezărit tema tratată de autor încă de acum un deceniu şi jumătate. Intr'adevăr, imediat după ce am avut o serie de întrevederi cu Werner Heisenberg, la München, cu Ferdinand Gonseth, la Lausanne, cu Sir Bernard Lowell, la Manchester şi cu alţi savanţi contemporani, în a doua jumătate a anului 1969, mi-am dat seama că problemele fundamentale ale fizicei, ca şi cele ale astronomiei şi matematicei, aveau o legătură sine qua non cu ceva foarte subtil şi foarte neştiinţific care s'ar chema spirit, sau suflet, sau eternitate, sau pur şi simplu Dumnezeu. M'am convins atunci că ştiinţa secolului nostru avea să răstoarne nu numai teorii şi ipoteze dar şi felul însuşi în care omul de laborator, cercetătorul şi filosful ştiinţelor aveau să gândească despre ştiinţă. Fizica cum îmi spunea Heisenberg, devenea dintr'odată o metafizică.

Cartea lui Basarab Nicolescu, intitulată "Noi, particulele şi lumea", apărută de curând la Paris (Editions du Mail) dă acestei posibilităţi un fel de structură epistemologică şi nu face, în fond, decât să demonstreze ştiinţific ceea ce Platon şi Plotin, Sfântul Toma din Aquino şi Dante, sau câţiva din filosofii cei mai de seamă ai Renaşterii, au gândit şi au intuit de veacuri încoace. Chiar şi misticii din secolul al XVI-lea, ca Sfântul Ioan al Crucii, în Spania, şi Jakob Boehme, în Germania, sunt citaţi de Basarab Nicolescu cu scopul de a ne face să înţelegem până la ce punct gândirea mistică - contradicţie în termeni, devenită inactuală ca stare-poate coincide azi, în perspectiva creată de noii fizicieni, cu gândirea ştiinţifică. Principiul pe care-l utilizează Basarab Nicolescu în cartea sa, dar şi în alte scrieri risipite prin reviste occidentale, este aşa numitul "Bootstrap", devenit în limba franceză "principiu de auto-consistenţă", elaborat de Geoffrey Hew în 1959, după care, citez: "Galaxiile, stelele, planetele, omul, atomul, lumea cuantică apar ca unite într'o singură şi permanentă auto-consistenţă." Ceea ce pune în evidenţă această singularizare a cosmosului este problema unicităţii lumii observabile.

Evident, această unicitate relaţionează într'un mod surprinzător pentru unii, de de mult aşteptat pentru alţii, sfera ştiinţei cu sfera religiei. Omul întreg, sau integral, aparţinând tradiţiilor religioase şi mai ales creştinismului, alcătuieşte o entitate asemănătoare cosmosului integral de care azi se ocupă oamenii de ştiinţă, având în vedere că microcosmosul uman nu este decât o sinteză a macrocosmosului.

In cadrul unui fals misticism actual, pe care Nicolescu îl numeşte "mistică pop", toată lumea e tentată să afle soluţii şi deslegări în mistica indiană sau în Tao, până la aşa punct încât se afirmă, în cadrul acestei falsficări, că toate aceste deschideri care propun o apropiere între ştiinţă şi religie se găsesc soluţionate în religiile orientale. Dacă acest raport ar exista, susţine Basarab Nicolescu, atunci ar fi normal să căutăm deslegarea problemelor ştiinţifice actuale în religiile orientale, sau cel puţin în spaţiul lor spiritual. Ori, fizica modernă s'a născut în spaţiul spiritual occidental. "In mod paradoxal, scrie gânditorul român, ştiinţa modernă ar putea să ne ajute a redescoperi propria noastră tradiţie." Formulare simplă şi extrem de substanţială, care sugerează celor ce sunt la curent cu desfăşurarea actuală a polemicelor în cadrul aşa ziselor studii tradiţionale, o întoarcere la tradiţie, în sensul religios al cuvântului, însă nu pe linia René Guénon sau Julius Evola, convinşi că tradiţia şi esoterismul s'au îndepărtat de creştinism pentru a se concentra în islamism sau în budism. Legătura profundă pe care Basarab Nicolescu o stabileşte între religie şi ştiinţă dărâmă dintr'odată acest eres şi ne obligă să ne întoarcem de pildă, la o ştiinţă a goticului, epocă în care, ca de exemplu în Dante, arta, religia şi ştiinţa mergeau unite către o descoperire a omului integral situat într'un univers integral. Unitate pe care, două secole mai târziu o descrie în versuri Sfântul Ioan al Crucii, discipolul Sfintei Teresa din Avila.

In aparenţă, sau, mai bine zis, din punctul de vedere determinist al perspectivei materialiste, putem susţine că omul de ştiinţă dă socoteală de o realitate care nu are nimic de a face cu mistica, că metodele celor două aspecte ale lumii sunt diferite şi chiar opuse, ca şi limbajele pe care le utilizează. Dacă, însă, privim realitatea în sine, vreau să spun în integritatea ei, atunci ştiinţa şi tradiţia ne apar "ca cei dei poli ai unei singure contradicţii, ca semnele unei realităţi unice şi indivizibile". Jakob Boehme vorbeşte de natură ca de un "corp al lui Dumnezeu". Ideea însăşi de mişcare şi de discontinuitate, care domină cercetările fizicienilor moderni, Nicolescu o află în misticul german, ca şi legea trinităţii, caracteristică, pe de altă parte, logicei antagonistice descoperită de Stefan Lupaşcu.

Mergând mai departe pe acelaşi drum, atât de original în secolul al XX-lea atât de strâns legat de o veche tradiţie, pe deasupra capriciilor materialiste, Nicolescu descifrează în simboluri o altă posibilitate de a pune în legătură religia şi ştiinţa. Scria: "Este evident că ştiinţa nu poate constitui o înţelepciune, având în vedere că ea nu contemplă decât un aspect parţial al realităţii omului." Este cert că atât una cât şi cealaltă coexistă în cadrul a ceea ce Gonseth numea o "completudine", o realitate interioară, pradă a misticilor, în cadrul tuturor tradiţiilor, şi o realitate exterioară, domeniu al ştiinţei. Insă, ne putem întreba, care este diferenţa între lumea interioară şi cea exterioară, astăzi când Heisenberg a distrus frontierele între lumea subiectivă şi cea obiectivă, falsă diferenţă stabilită de Descartes între res cogitans şi res extensa. Astăzi ştim, după Heinsenberg, că o cunoaştere obiectivă ne este interzisă, că orice cunoaştere este, deci, condamnată la subiectivism, ceea ce, încă odată, ne apropie de o viziune mistică a întregului, limitat la o permanentă subiectivizare, la o răsfrângere a obiectului în oglinda subiectului. Ceea ce ne-ar situa într'un fel de cunoaştere mistică, pe care Sfânta Teresa îl numea "calea unitivă", între subiect şi obiect, din punct de vedere ştiinţific, sau între om şi Dumnezeu din punct de vedere mistic. Insă aflaţi cum ne aflăm într'o întoarcere a lucrurilor, într'o adevărată metanoia, asemănarea care era până ieri o contradicţie şi o imposibilitate, devine o nouă posibilitate de a prinde lucrurile în capcana unei noi cunoaşteri, mult mai subtilă şi mai completă decât copilăriile epistemologice din cadrul falselor realisme care ne-au dus unde ne-au dus, din nefericire nu numai pe terenul ştiinţei dar şi pe acela, mai teribil pentru fiecare, al trăirii politice. E posibil ca tezele lui Basarab Nicolescu să creeze o nouă mentalitate în lumea occidentală, preparată pentru această schimbare încă de pe vremea când marii fizicieni germani dela începutul secolului deschideau, prin descopererirea atomului, o poartă nepreţuită către adevărata ştiinţă şi către o cuprindere a omului în limitele lui autentice. □

Vasile GURĂU: ZÂMBET PRINTRE LACRIMI

-1985 VOL. II-

(extrase)

-Si ca pedeapsă pentru gestul tău necugetat, în seara asta vei curăţa întreaga baracă...la două mâini, în genunchi, ca lămâia!

Aceasta era expresia lui favorită când era vorba de curăţirea barăcii. "La două mâini", însemna că trebuia să frece podeaua cu ajutorul a două perii de sârmă, ţinute fiecare în câte o mână. "In genunchi", însemna că nu numai culoarul dintre priciuri trebuia curăţat, ci, lăsându-se în genunchi, cel pedepsit urma să se bage dedesubt şi să spele şi duşumeaua de sub priciurile de dormit. "Ca lămâia", însemna că pardoseala din scânduri de brad grosolan fasonate, trebuia de atâtea ori şi atât de bine curăţată cu peria şi cu apă, până când scândurile îşi recăpătau culoarea galbenă, ca de lămâie, pe care au avut-o când erau noi.

Din experienţă proprie, pot spune că aşa ceva era imposibil, oricât de mult ar fi fost frecate scândurile. Uneori am frecat fiecare scândură în parte şi de câte zece ori, şi totuşi culoarea galbenă, ca de...lămâie, tot n'am obţinut-o!

Asta o ştia la fel de bine şi Pompiliu. Totul nu era decât o diabolică metodă de pedepsire a oamenilor, metodă probabil învăţată şi aplicată în faimoasa şcoală ce-o urmase la Piteşti.

Majoritatea celor din brigadă erau tineri, dezbrăcaţi până la brâu, etalând vederii corpuri voinice şi bronzate, iar din când în când îşi contractau demonstrativ muşchii de credeai că urmau să prezinte un număr de circ!...

Ni s'a ordonat apoi să ne aliniem în ordine alfabetică, în spaţiul dintre priciuri, în rând câte unul, orientaţi astfel încât să stăm cu spatele la geamuri şi cu faţa spre priciul suprapus. Am fost număraţi apoi de un tip necunoscut, poate vreun pontator de la brigada respectivă, după care, acesta a comunicat cu voce tare cifra "18". Deci eram în total 18 inşi, cei aduşi în seara aceea la brigada de studenţi...

In clipa următoare a apărut în partea din faţă a sălii, ţăranul Gheorghe Sandru, ţinut de mâini de Lie Pompiliu şi de Enăchescu, brigadierul dela 14.

Un urlet ca de fiare înjunghiate a răsunat atunci atât de puternic în baracă încât am avut impresia că s'au cutremurat pereţii. Ca un stol de ulii porniţi asupra prăzii, "reeducaţii" ne-au abandonat pentru un moment şi s'au năpustit cu toţii asupra celui nou adus. Pumnii, bâtele, picioarele, cădeau ca o grindină asupra bietului ţăran de pe valea Târnavelor...

Când, după un timp Bogdăneacu a strigat "încetarea" şi hoarda s'a retras, am putut observa în ungherul camerei, un maldăr de haine rupte, înroşite de sânge proaspăt, iar cămaşa sfâşiată lăsa să se vadă părţi dezgolite din trupul care zvâcnea spasmodic...

Câteva luni după aceea, am întâlnit întâmplător pe "platou", o stârpitură de om, cocoşat, paralizat de un picior şi care se deplasa anevoie, cu ajutorul a două cârje. Era de nerecunoscut, atât era de mutilat, iar părul complet albit, îi atârna ca nişte smocuri. Când m'am uitat în ochii lui am tresărit, simţind o strângere de inimă. Nu sunt nici acum sigur, dar parcă privirea nenorocitului mi-a reamintit, pentru câteva clipe, privirea lui nea Sandru. Poate mă înşelasem, poate că îl confundam, sau că totul a fost doar o stranie asociere de imagini. De atunci n'am mai auzit nimic de mândrul ţăran transilvănean... □

CONTINUITATEA ROMÂNILOR

Urmare din pag. 12

Daicoviciu, R. Vulpe, S. Puşcariu, N. Drăganu, A. Rosetti, I. I. Russu, sau ale generaţiei tinere de după război, au făcut lumină în această problemă, şi de mult timp imensa majoritate a specialiştilor (în afara celor interesaţi) au acceptat teoria continuităţii şi chiar au adus argumente în sprijinul ei; citâm dintre ei, la întâmplare, istoricii C. Jirecek, T. Tamm, Al. Budinszky, R. Bergner, R. Briebrecher, D. Garasanin, P. W. F. Lehman, O. von Dungern, F. Müller, F. Klein, Fr. Altheim, Fr. Pall, E. Schmidt, A. Malaschofsky, I. Pihulyak, H. Siegert, A. Helmstaedt, A. Thierry, A. Ubicini, A. de Martonne, M. Besnier, R. E. Seton-Watson, Zoltan Székely, sau filologi ca K. Jaberg, E. Gamillscheg, W. von Wartburg, Alvin Kuhn, Al. Iaţimirski, Alf Lombard, C. Tagliavini, M. Ruffini, D. Decev, K. H. Schroeder şi atâţia alţii. Ceea ce nu a împiedicat pe un neoroeslerian, care semnează cu pseudonimul André du Nay, să publice de curând în S.U.A. o carte în care, pe un ton de aparentă obiectivitate, dar cu o bibliografie ultraînvechită, ignorând cu superioritate atât cercetările româneşti cât şi pe cele străine, reia argumentele răsuflate ale roeslerianismului. Căci pentru cel convins dinainte nu există argumente.

Argumentele noastre fundamentale şi irefutabile sunt că eram aici în antichitate şi suntem şi astăzi, fiind majoritari în toate teritoriile care ne aparţin, ba chiar şi în altele. Chestiunea continuităţii nu e pentru noi decât o senină problemă ştiinţifică, aşa cum spunea încă pe la 1800 poate cel mai genial dintre corifeii Scolii ardelene, I. Budai Deleanu:

"Toată cercetarea este sângur pentru un adevăr istoricesc, sau pentru apropiarea cătră adevăr, fiindcă, de alte, fieştecărui cetitoriu, precum şi Românilor celor mai pricepuţi, adiafor /= indiferent lucru este şi trebue să fie: ori să purceagă naţia sa dela Romani sau dela Daci, ori dela macar ce alt neam. Destul că neamul românesc custă /= există / şi face în Dacia o naţiune de frunte, dintru mai multe milioane alcătuită, care nu doreşte alta numa ca prin o mai mare cultură să să poată apropia de celelalte neamuri polite a Europii!"

Viitorul, astăzi revolut, i-a adeverit cuvintele profetice. □

Cicerone POGHIRC

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

EVANGHELIA EXILULUI (Octombrie 1985)

Moartea sufletului

Sergiu GROSSU

Dintre toate evenimentele, moartea este cel care a zguduit mai puternic, din temeliile ei şubrede, fiinţa umană de-a lungul vremurilor. Trăieşte omul un număr oarecare de ani, dă din coate şi luptă pentru o vremelnică existenţă, minte, fură, ucide, înlătură pe alţii pentru a se ridica el, face tot soiul de compromisuri, pentruca într'o zi, istovit de alergare, măcinat de îngrijorări, apăsat de povara deziluziilor şi a visărilor deşănţate, să încline steagul în faţa supremei bariere: moartea. Cât de adevărat grăieşte Ecleziastul: "Omul nu este stăpân pe suflarea lui şi n'are nici o putere peste ziua morţii.

Evanghelia celei dintâi duminici a lunii - învierea fiului văduvei din Nain - ne înfăţişează, prin pana sobră a Sf. Luca, un impresionant tablou: la poarta cetăţii se vede un convoi mortuar, sau, cum relatează evanghelistul, "duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al maicii lui, care era văduvă" (Luca, 7.12). Durerea este mare şi adâncă. Doliul a cuprins o mulţime de oameni. Drumul spre cimitir, racla, mortul, lacrimile, se împreunează, parcă, spre a contura sumbra realitate a morţii.

Când totul părea pierdut, când toţi se aşteptau ca pământul să-şi primească prada nevrâstică, apare Isus, biruitorul morţii, căruia "i S'a făcut milă" de suferinţa omenească şi-a zis: "Tinerelule, scoală-te, îţi spun!"

Dacă am căuta semnificaţia duhovnicească a acestei pericope evanghelice, actualizând-o, ne-am da seama că este vorba de un mort, de o raclă şi de o groapă care ne priveşte, că asistăm la procesiunea mortuară a sufletului omenesc, a propriei noastre înmormântări. Fiindcă, din nefericire, noi dăm importanţă numai morţii fizice, ignorând faptul că mai grozavă, mai tragică este moartea sufletului, acea moarte la care se referă Apocalipsa: "Stiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort."

Se vor întreba, poate, unii dintre cititorii "Cuvântului Românesc": Ce înseamnă moarte spirituală? Sufletul a fost creat de Dumnezeu nemuritor - cum poate muri? Proorocul Ezechiel ne atrage atenţia: "Sufletul care păcătuieşte, acela va muri" (Ezechiel, 18.20). Iar Ap. Pavel ne lămureşte şi mai bine, când spune: "Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară după mersul lumii acesteia..." (Efeseni, 2.1-2.)

Cel dintâi adevăr, pe care s'ar cuveni să-l recunoaştem, este viaţa de păcat în care trăim, această aşa-zisă "viaţă", în virtutea căreia suntem capabili de toate josniciile şi fărădelegile, socotită de noi tumultuoasă şi splendidă, dar care înaintea lui Dumnezeu nu se arată a fi decât moarte. Să ne înţelegem. A trăi în greşeli şi în păcate nu presupune a fi viu, ci numai a avea iluzia vieţii, acel "îţi merge numele că trăieşti." Inseamnă că mă înşel că trăiesc (mă înşel pe mine însumi, bineînţeles, dar şi pe ceilalţi oameni cu care vin în contact), fără să realizez că am sufletul mort, că sunt mort "în greşelile şi în păcatele" mele, mai precis, că sunt mort din cauza greşelilor şi păcatelor, care reprezintă conţinutul real al existenţei mele fără Dumnezeu.

Parafrazând pe Sf. Ioan, după care "toată lumea zace în cel rău", putem afirma că toată lumea zace în moarte, deoarece este compusă din oameni morţi "în greşelile şi în păcatele" lor. Ei bine, încercaţi să staţi de vorbă cu astfel de oameni "din lume" şi veţi vedea că nu se recunosc morţi, pentrucă nu se recunosc păcătoşi. Si nu se recunosc păcătoşi, fiindcă, trăind în păcat, îşi închipuie că păcatul este o stare naturală de existenţă. Ascultaţi-i, scuzându-se: "I-am făcut un necaz lui cutare, e drept, însă fapta aceasta nu este un păcat, ci o reacţie normală, ţinând cont că şi el m'a jignit acu' o lună...Trăiesc în concubinaj, sau în adulter, de ani de zile, e drept, însă lucrul acesta nu este un păcat, ci o atitudine naturală, ţinând cont că sunt tânăr, şi, pe deasupra, mai există şi instinctul sexual..." Si aşa mai departe...

Această regretabilă categorie de oameni "morţi în greşelile şi în păcatele" lor (pe care o întâlnim, cu prisosinţă, participând la viaţa culturală şi politică a exilului românesc) nu cunoaşte nici măcar dualitatea tragică de care aminteşte sfântul din Tars: "Stiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească, pentrucă, ce-i drept, am voinţa să fac binele, dar n'am puterea să-l fac...Si dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine" (Romani, 7. 18-24). Pentrucă, în lumina acestor versete, omul pământesc, "vândut rob păcatului", ar trebui să nu-şi justifice fapta rea, ci să accepte că a săvârşit-o din cauza neputinţei sale spirituale: "I-am făcut un mare rău lui cutare, însă nu datorită faptului că şi el mi-a făcut acelaşi rău, Eu am voinţa să fac binele, dar n'am puterea să-l fac!"

Oamenii cu sufletul mort nu sesizează - nu pot sesiza - legea păcatului care stăpâneşte în mădularele lor, nu tânjesc după legea păcatului care stăpâneşte în mădularele lor, nu tânjesc după legea lui Dumnezeu, care este slobozenie şi putere, şi nici nu vor să strige, de-a valma cu Apostolul: "O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?"

Scriindu-le Efesenilor: "Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară...", Sf. Pavel pune degetul adânc pe rană şi dă în vileag factorii care anulează voinţa binelui în om, împingându-l spre moarte. In ce constă acest registru de greşeli şi păcate "de odinioară"?

Despre factorul psihologic am vorbit deja. Urmează să ne oprim şi asupra celui de al doilea factor nociv - factorul social, adică al vieţuirii "după mersul lumii acesteia". In biroul, în care lucrez, se înjură - înjur şi eu; la întreprinderea, în care îmi câştig pâinea, se fură - fur şi eu; de vreme ce în lumea sus-pusă răzbat numai cei vicleni şi răi, de ce n'aş merge şi eu "după mersul lumii acesteia"? In plus, se adaugă influenţa nefastă a cărţilor pornografice sau de ideologie anti-creştină, a teatrului imoral, a filmelor care propagă ura, dezmăţul, senzualitatea, a radio-ului şi televiziunii, a ziarelor şi revistelor lipsite de orice preocupare spirituală. Ca să nu mai vorbim de rolul involutiv al relaţiilor şi prieteniilor noastre adeseori refractare principiilor morale şi liniei directoare a Evangheliei lui Hristos.

Cel mai dăunător dintre factorii generatori de moarte sufletească rămâne factorul metafizic, suprafiresc, extrem de activ în prăbuşirea omului în păcat, pe care Ap. Pavel îl numeşte "domnul puterii văzduhului", acel duh satanic "care lucrează acum în fiii neascultării." Impotriva acestei realităţi invizibile a Negaţiei, avem de luptat fără încetare, ca unii care ştim că obiectivul primordial al Satanei este moartea sufletului, periclitarea vieţii veşnice la care am fost chemaţi.

Tehnica morţii spirituale este admirabil descrisă în epistola Ap. Iacov: "Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; şi păcatul, odată făptuit, aduce moartea" (Iacov, 1.14-15).

Insă Biblia ne arată şi posibilitatea izbăvirii: "Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul Dumnezeu. Nu doresc mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască?" (Ezechiel, 18.23) Ap. Pavel este şi mai explicit când spune: Da, este adevărat că eraţi morţi "în greşelile şi în păcatele voastre", pentrucă făceaţi nu voia lui Dumnezeu, ci "voile firii pământeşti şi ale gândurilor." Dar, bucuraţi-vă! Nu sunteţi iremediabil pierduţi! Si ştiţi de ce? "Dumnezeu, care este bogat în îndurare - subliniază el -, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos..." (Efeseni, 2. 4-5).

Evanghelia trâmbiţează mereu, pentru lumea cu sufletul mort, pentru oamenii prăbuşiţi în moartea păcatului, pentru fiecare dintre noi, Românii, exilaţi pe toate meridianele pământului: "Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi!..." (Efeseni, 5.14) Fă o alegere, fratele meu, cititorule. Soarta ta, pentru veşnicie, astăzi ţi se pecetluieşte. Eşti bolnav, eşti mort sufleteşte? Nu-ţi fie teamă! Moartea sufletului tău poate fi biruită prin Cel ce-a biruit moartea, pe cruce. Cei morţi sufleteşte, cadavrele ambulante, hoiturile, nu vor putea intra în Impărăţia lui Dumnezeu. Să nu pierdem ocazia. Chiar acum, pe lângă convoiul mortuar al fiinţei noastre, trece Isus, Domnul Luminii şi-al Vieţii. Chiar acum, El poate desfiinţa legea neiertătoare a raclei, legea morţii spirituale: "Scoală-te, îţi spun!"

In pofida fărădelegilor care ne-au sluţit chipul lăuntric, transformându-ne într'o "vale plină de oase" (conform imaginei din cartea lui Ezechiel), învierea noastră este posibilă. Cu condiţia de a ne lăsa modelaţi de focul cel sfânt al Duhului lui Dumnezeu, crezând fără poticnire în puterea sa de regenerare. Si să-I strigăm: "Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învieze!"

Si morţii vor învia. Vom învia, cu toţii, devenind o mare şi irezistibilă "oaste" românească, gata să lupte pentru cauza lui Hristos şi pentru mântuirea, îndelung aşteptată a Neamului. □

PROF. DR. WILHELM GIESE LA 90 DE ANI

Dr. Luminiţa FASSEL

Născut în 1895, Profesorul Wilhelm Giese dela Universitatea din Hamburg trăieşte un jubileu deosebit, pe care nu numai oamenii de ştiinţă germani au motive să-l sărbătorească, ci şi Românii de pretutindeni. Profesor de Filologie romanică şi Celtologie, Wilhelm Giese beneficiază, la 90 de ani, de o mare capacitate de muncă şi o inimă mereu tânără, ceea ce explică faptul că până nu de mult în 1983, a mai predat cursuri universitare.

In filologia românească, contribuţiile Profesorului Giese constituie titluri de referinţă pentru atâţia specialişti în literatură, lingvistică, etnografie şi folclor. Primele preocupări în domeniul culturii româneşti datează din 1930, când Wilhelm Giese se apleacă asupra studiului formulelor introductive şi finale din basmele istroromâne. Aceste preocupări completează progresiv formaţia sa largă de romanist. In reviste cunoscute de specialitate din Vestul Europei, dar şi din ţară sau din diaspora românească ("Buletinul Bibliotecii Române din Freiburg"), Profesorul Giese a fost prezent cu studii, articole şi recenzii. Publicului străin i-a făcut cunoscute importante publicaţii de filologie şi etnografie românească, în discuţii şi recenzii apărute în cele mai de prestigiu reviste europene de specialitate ("Romanische Forschungen" din Frankfurt, "Zeitschrift für romanische Philologie din Halle-Tubingen", "Orbis" din Louvain, "Revista de Filologia Espanola" din Madrid ş.a.).

Cunoscător al culturii şi limbii române, Profesorul Giese participă de mulţi ani la numeroasele activităţi publice ale Institutului Român din Freiburg, centru al Românilor din exil, doritori de lărgire a formaţiei intelectuale şi de comunicare umană şi spirituală cu confraţi întru gândire şi simţire înălţătoare. In publicaţia acestei nobile instituţii, Profesorul Giese, urmaş al bunelor tradiţii ale şcolii germane de filologie romanică - să nu uităm că această disciplină s'a născut în ţara care găzduieşte Institutul - scria în 1976 un articol concis, dar atotcuprinzător, privind problema naşterii poporului român. Aşa cum au făcut cândva Wilhelm Meyer-Lübke, titanul romanisticii tuturor timpurilor, şi mai apoi Ernst Gamillscheg sau G. Reichenkron, Wilhelm Giese adoptă poziţia teoriei formării Românilor pe un teritoriu mare şi continuu, dela capetele de Nord ale Daciei şi până în miezul Dardaniei: "In anul 271, Romanii s'au retras din Dacia. Acest fapt nu înseamnă nicidecum că teritoriul respectiv a rămas pustiu. A fost retrasă doar administraţia romană şi soldaţii, în timp ce populaţia amestecată romano-dacă a rămas în cea mai mare parte a ei, ca şi marii proprietari romani, care desigur nu şi-au părăsit noua lor patrie.

Acest lucru este valabil mai ales pentru Banat, Oltenia şi Sudul Transilvaniei".

Reafirmarea azi a acestui adevăr confirmat de istoria, arheologia şi lingvistica românească face o dată în plus, din personalitatea Profesorului Wilhelm Giese, un prieten al Românilor.

De aceea, Institutul Român din Freiburg, printre ai cărui membri de onoare Profesorul Giese se numără de atâţia ani, cu prilejul acestui jubileu aduce omagiile sale nu numai savantului şi Profesorului Wilhelm Giese, ci şi prietenului şi susţinătorului fiinţei noastre naţionale. Să-i dorim în continuare aceeaşi putere de muncă şi aceeaşi sănătate a gândului şi a trupului, prin care s'a îndreptat către noi. □

Noutăţi din Cimitirul Bellu

In August 1985, ducându-mă la cimitirul Bellu, am trecut prin faţa mormântului - mausoleu al familiei BANULUI GHICA, care a fost mai de mult declarat monument istoric şi am văzut pe dalele mormântului o cruce albă nouă, purtând numele unui CRACIUNEANU-FOST ADVOCAT, înmormântat anul acesta.

Din familia Ghica, ultima înmormântată în acest cavou a fost, dacă nu mă înşel, SANDA FILITTI, născută Ghica, sora bunicii mele MARIA GHICA - CESIANU - NEGULESCU, -aceasta din urmă fiind înmormântată în mormântul Ghica, la Paris, lângă soţul ei Demetre Negulescu şi fiul ei - fratele mamei mele - CONSTANTIN CESIANU.

Nu am nimic împotriva "sufletului" răposatului CRACIUNEANU, dar aş vrea să ştiu dece a fost înmormântat acolo? In ce calitate? Mai ales fiind vorba de un monument istoric ales. - CU VOIA CUI?

***

In Iunie 1985, la cimitirul Bellu din Bucureşti, locul 14 din Figura 49, mormântul familiei SOLACOLU, a fost violat de către trei ţigani în vârstă de 18 şi 19 ani, dintre care doi au fost prinşi. Piatra de marmoră foarte grea care acopere mormântul a fost ridicată cu două cricuri pentru automobile, şi toate sicriile au fost deschise şi osemintele răspândite în căutare de aur.

Mormântul a fost lăsat deschis, în starea în care se găsea şi după trei săptămâni, o rudă îndepărtată a familiei, trecând pe acolo, s'a dus să înştiinţeze administraţia cimitirului (Doamna NEATA, administratoare). Piatra a fost pusă la loc după ce s'au măturat resturile mortale şi au fost adunate într'un sicriu comun. □

Ştefana SOLACOLU

TREBUE SĂ MODERNIZĂM PAVILIONUL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC" DIN HAMILTON

Aşa am început...

Fraţi Români,

Acum 28 de ani un grup de pribegi care optaseră pentru libertatea de a rămâne oameni liberi, au pus bazele Asociaţiei Culturale Române din Hamilton.

Era temeiul unui început de viaţă nouă şi manifestare românească, o piatră de credinţă în tradiţia şi valorile culturale ale neamului rostru. Prin acest act se schiţa nu numai un gest simbolic de filiaţie istorică cu strămosii, ci mai ales se implanta, la răscrucea căutării prin lume un semn concret de exprimare şi continuare a modului de a fi Români. Se deschidea o perspectivă, se semna un angajament, se marca o prezenţă.

Incă dela începuturile Asociaţiei Culturale Române şi mereu, de-a lungul anilor de sârg şi căutare, gândul de căpătâi al întemeietorilor şi al tuturor lucrătorilor pe acest ogor s'a învârtit neîncetat, atras fiind ca de o forţă misterioasă, în jurul fondării unei ctitorii care să exprime firea românităţii noastre aici.

După o lungă cale de cercetare, ideea s'a realizat, visul s'a împlinit şi cu ajutorul organizaţiei frăţeşti - "UNIUNEA SI LIGA", în anul 1973 s'au pus bazele Câmpului Românesc, simbolizând dorul de a împământeni în spaţiu exilul românesc.

Câmpul Românesc, care este proprietatea Asociaţiei Culturale Române, a fost creat cu gândul şi dorinţa de a fi pus la dispoziţia Românilor din împrejurimi. Putem spune acum că încetul cu încetul, acest lucru s'a realizat. Si nimic nu poate fi mai înalţător şi mai mângâietor pentru cei care au trudit să realizeze acest colţ de ţară românească, decât să-l vadă luminiş de popas, un colţ fericit şi însorit de viaţă românească.

S'a cumparat acest loc, rai de pământ românesc, s'a clădit, amenajându-se un pavilion ce adăposteşte o hală de festivităţi, o mică bibliotecă, şi facilităţile necesare. Totul a fost realizat la posibilităţile zilelor respective şi potirivit oricărui început greu.

Despre CâmpulRomânesc au spus: 1980, D.Ichim: "Fiecare copac e o semnătură pe pergamentul duhului românesc. Fiecare Român a semnat cu lopata la "Câmpul Românesc un arbore..."; 1984: Dl. Radu Budişteanu: "Eu văd Câmpul Românesc, unitate naţională în complex canadian, nu numai ca un loc de adunare a multor patrioţi din exil, ci ca un centru de educaţie naţională..."; 1985, Dl. M.F.Enescu: "Dar Câmpul Românesc adaugă la locul de repaus, tendinţa mai ambiţioasă a unei academii de vară. La petrecere şi înfrăţire, se alătură manifestări de intelect şi cultură. Astfel, Câmpul Românesc devine un exemplu de pedagogie naţională".

Pavilionul Câmpului Românesc a devenit neîncăpător faţă de numărul mare de Români ce îl frecventează în momentul de faţă; reamenajarea lui, ca şi modernizarea la cerinţele actuale de folosire, se impune cu necesitate.

Comitetul Asociaţiei Culturale Române, întrunit în şedinţa extraordinară, Duminică , 15 Septembrie 1985, a decis:

1. Alegerea unui Comitet de Construcţie a Pavilionului dela Câmpul Românesc, format din 10 persoane.

Pentru funcţia de Preşedinte al Comitetului de Construcţie a fost propus Dl. Nicolae Pora, a cărui experienţă în "business and project management" va aduce un aport deosebit în realizarea acestui proiect.

2. Construirea unui nou pavilion modern, constituit dintr'o hală cu o capacitate de 300 de persoane, adiacent căreia, 2 etaje vor acomoda bucătăria şi grupurile sanitare la parter, iar biblioteca, birourile şi o garsonieră pentru îngrijitor la etaj.

3. Deschiderea fondului: "Construcţia Pavilionului dela Câmpul Românesc", fond care va fi realizat din donaţii.

In acest sens, s'a adunat deja o sumă de $8.000, donaţi de parte din membrii comitetului.

In afară de aceasta, un grup de tineri ingineri, arhitecţi, artişti şi tehnicieni calificaţi în construcţii şi-au oferit aportul prin donarea costului întregii proiectări, construcţia instalaţiilor mecanice şi electrice, precum şi a asistenţei tehnice.

Apreciem în acest moment, că suma de bani ce va trebui adunată, exceptând donaţiile de mai sus, se ridică la $75.000.

Aşteptăm acceptarea Dlui N. Pora de a fi Preşedinte al Comitetului de Construcţii, pentru a putea publica în fiecare număr al ziarului, numele persoanelor ce contribuie la realizarea acestui proiect.

Nu uitaţi!

- Nici o donaţie nu este prea mică;
- Inceperea construcţiei este stabilită pentru 1 Mai 1986;
- O placă memorială va fi instalată în hala Pavilionului, cu numele persoanelor a căror donaţie va fi dela $1.000 în sus.

Contribuţia Dvs. este absolut necesară ca să putem moderniza Pavilionul dela Câmpul Românesc.

Trimiteţi contribuţiile Dvs. pe adresa: Asociaţia Culturală Română, Box 4127, Station D, Hamilton, Ontario, L8V 4L6, cu menţiunea "FONDUL DE CONSTRUCTII"

PRESEDINTE,
George Bălăşu

SECRETAR,
Mihaela Moisin

Aşa vom continua...

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"TRIBUNA CAILOR VERZI"

In 1981 Guvernul din București a încercat, cu ocazia a 100 de ani dela nașterea lui George Enescu, să-i aducă osemintele în țară, să-i cânte Internaționala și să-l fac post-mortem membru de partid.

Planul a eșuat. Moștenitorii legali au respectat dorința maestrului, care a precizat că nici mort nu vrea să se întoarcă în țară.

George Enescu a avut oroare de comuniști.

Asta nu împiedică pe culturalnicii dela "Tribuna României" (nr. 294, 15 Iunie, '85, p.2) să publice "...s'a stins la Paris, în urmă cu 30 de ani, George Enescu....Visul maestrului a fost să fie înmormântat în pământul pe care a crescut, în mijlocul naturii care l-a inspirat, nu într'un cimitir aflat la mii de kilometri de țară."

Cel care a visat ce-a visat maestrul George Enescu se numește Michael Ben Izrael, un fost mecanic din România, care acum trăiește în orașul Naharia din Izrael.

Un exemplu clasic de "dezinformare".

Faci pe uitucul și publici aiureli dela oamenii naivi și neinformați.

DORUL DE PACE... DUȘMANUL PĂCII

Pentru "detentiștii" care cedează totul de dragul "păcii" reproduc o frază din cartea lui Kissinger: "White House Years" (p.70):

"But the root dilemma of our time is that if the quest for peace turns into the SOLE objective of policy, the fear of war becomes a weapon into the hands of the most ruthless; it produces moral disarmament."

Sau, mai pe românește, dacă vrei pace să nu-ți fie frică de război.

SINCER ȘI MÂNDRU

Adrian Zmed, fiul preotului G. Zmed din Chicago, joacă un rol în serialul dela TV "Love Boat".

El a fost selecționat atât pentru talent cât și pentru sinceritatea că nu și-a americanizat numele, declară cei care i-au oferit rolul.

GRIJA CEA DE TOATE ZILELE

O mamă din Banat scrie fiului din Detroit:

"...m'a lăsat lăptăreasa, prietena care-mi aducea de ani de zile o jumătate de litru de lapte..."

"Nu-i vina ei, azi nici eu și nici ea, nu mai avem lapte!"

Când cineva primește un pachet, mai înainte de a-l desface, începe să plângă!

Rația pe o lună, ce se acordă cetățeanului, ajunge pe o săptămână.

PLANURI PENTRU REALIZARE

Planul pentru recuperarea restanțelor prevede:

In lunile Martie, Aprilie, Mai și Iunie se va munci pentru achitarea rămânerii în urmă din lunile Ianuarie și Februarie; iar începând dela 1 Iulie, a.c. și până la 31 Decembrie 1985 se va munci, "însuflețit" pentru a se recupera munca nemuncită din cele patru luni: Martie, Aprilie, Mai și Iunie.

Anul 1986 va fi dedicat complectamente pentru terminarea, "la toți indicatorii," a planurilor neterminate în ultima jumătate a anului 1985.

Iar în următorii doi ani, 1987-1988, se va realiza, cu succes, "recuperarea restanțelor" din anul 1986.

AȘA CEVA...

Trei călugărițe dela Mânăstirea ortodoxă din Elwood City, Pa., s'au dus după târguieli în Pittsburg.

Un copil, când le vede, întreagă curios pe tată-său, ce sunt și de unde vin deoarece el n'a mai văzut femei îmbrăcate în rochii negre atât de lungi. Iar tatăl, care era familiar cu călugărițe îmbrăcate în rochii mai scurte, se uită și el mirat la maicile venite din România și până la urmă răspunde enervat:

"Lasă-mă în pace, că nici eu n'am văzut de când sunt, așa ceva!"

DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

In 1957, la Sedințele ONU-ului, cei trei miniștri de externe: Evanghelos Averov (Grecia), Popovici (Iugoslavia) și Constantin Priftu (Albania), când doreau să discute între ei, întrebuințau limba învățată la Vatra Părintească: Aromâna.

Notă: numele Priftu vine dela Preftu care înseamnă preot. La fel și numele Popovici, fiul popii. (Auzită dela d. Vasile Tega).

■

"Brevetul de inventator" al Cafelei Marghiloman, nu revine omului politic, junimistul Alex. Marghiloman, ci unchiului său, col. Mihail Marghiloman, prefectul Bucureștiului.

Inspirația a venit la o vânătoare când, după masă, mesenii au văzut că nu mai aveau apă pentru cafea.

Nevoia e mama invenției, și col. M.M. a avut ideea să umple ibricul cu rom!

Noua băutură a fost sorbită cu "gusto", s'au înveselit cu toții și au povestit la întoarcere cum au "învins" lipsa apei.

Așa s'a născut "Marghilomanul", o cafea turcească românizată.

(Auzită dela Dl. M. F. Enescu).

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

FELICITĂRI

MARIUS și KARIN, copiii, și ILIE, soțul, anunță cu bucurie, absolvirea de către KATHE VOICULESCU a Universității Waterloo cu un B.A. în germană.

Pentru rezultatele obținute ea a fost trecută pe Lista de onoare a Decanului.

In prezent ea își continuă studiile la Universitatea Brock din St.Catharines.

CĂSĂTORII

*Român situat în Argentina, văduv, 66 de ani, pensionar cu situație materială frumoasă. Nu sunt fumător și nici alcoolic. Am 1,70 m înălțime și nu sunt nici slab, nici gras. Ultimii ani ai vieții doresc să-i petrec lângă o Româncă cinstită și bună gospodină. Scrisori serioase, împreună cu fotografia recentă la adresa: Ion Bologa, Calle 12 Octubre, Nr. 199, 4220 Termas De Rio Hondo, Prov. Santiago del Esteri, Rep. Argentina.

*Canadian de origină română, 36 de ani, 1.74 m, 80 Kg, cu studii medii, fără copil și fără obligații familiare, trăind singur. Doresc să cunosc Doamnă sau Domnișoară în vederea unei legături trainice, eventual căsătorie. Fotografie și numărul de telefon sunt bine venite. Scrieți pe adresa: Mihai, Boite Postalel, Succzirsale, "Snowdon", Montreal, H3X 3T3.

*Român de 36 de ani, 1.68 înălțime. Businessman în construții. Doresc ca să cunosc o fată de 26-34 de ani, cu care să încep o corespondență pentru relații de viitor. Răspunsuri la: V.M., 4631 Manett, Dallas, Texas, 75204, U.S.A.

FELICITĂRI

MIHAI LUPU, fiul domnului Tony și al doamnei Maria Lupu din Toronto, a terminat studiile teologice la Facultatea de Teologie a Universității din Winnipeg, Mannitoba, Canada, iar Institutul Teologic "St.Andrew's" i-a acordat diploma cu "magna cum laude". La 26 Noembrie, anul acesta el va fi hiritonit întru diaconie de către Prea Sfinția Sa Episcopul Nathanael, conducătorul Bisericii Române Ortodoxe Libere, cu sediul episcopal la Vatra românească din Statele Unite.

Mihai, s'a născut în Toronto, Ontario, Canada și din copilărie a crescut pe lângă biserica ortodoxă română "Sf.Gheorghe" din Toronto, unde a fost activ ca băiat de altar, și a luat parte cu entuziasm la toate activitățile tineretului din parohie. După ce a ajuns la maturitate a făcut parte din diferite consilii parohiale.

Mihai este căsătorit cu Liliana, născută Suba, tot din Toronto și au doi copii: un băiat, în vârstă de trei ani și o fetiță, care s'a născut de curând.

Pe această cale le dorim, lui Mihai și soției sale Liliana, ca Bunul Dumnezeu să le dăruiască fericire și multă putere de muncă, cât și succese depline în activitățile lor viitoare în serviciul Credinței și al Bisericii.

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CEL DE AL 17-LEA FESTIVAL FOLCLORIC DIN KITCHENER

Dra Anca POPA – Miss Banatul 1985

De 17 ani, în fiecare an, în Kitchener, Ontario are loc Festivalul Folcloric Bănățean.

Este un prilej unic pentru Românii din Statele Unite și Canada de a se strânge împreună împrejurul unei vetre spirituale - moștenirea culturală a neamului nostru.

Anul acesta Festivalul Folcloric s'a ținut pe 30 August și 1 Septembrie la Bingeman Park, cel mai mare complex recreativ din Kitchener și împrejurimi.

Sâmbăta dimineața au avut loc picnicul și întrecerile sportive care au continuat și după amiază. Au participat șase echipe de fotbal din : Detroit, New York, Chicago, Hamilton, Toronto și Kitchener. Cupa Festivalului a fost câștigată de Toronto, iar Cupa Internațională donată de "Cuvântul Românesc" pentru întrecerile dintre echipele românești din Statele Unite și Canada, a fost câștigată din nou de echipa din Chicago.

Finala pentru această cupă internațională este jucată în fiecare an la Festivalul Bănățean din Kitchener, de către campioana echipelor românești din Statele Unite și cea a echipelor din Canada.

Seara a avut loc balul Festivalului cu orchestra "Valahia" din Chicago, având ca solistă pe Doamna Elena Marian, cântăreață la restaurantul "Bastion" din Timișoara.

Duminică dimineața - slujbă la Biserica "Sf. Ioan Botezătorul" săvârșită de preotul paroh Dumitru Ichim, iar după masă, programul artistic.

Deschiderea s'a făcut cu intonarea imnului Canadei și "Trei culori".

Anul acesta am avut surpriza plăcută de a avea în mijlocul nostru ansamblul de dansuri naționale "Mihail Eminescu" din Regina Saskatchewan, instruit de artistul emerit Petre Bodeuț. Frumusețea costumelor și dansurilor ne-a dus pe calea dorului prin suitele coreografice prin toate provinciile românești.

La concursul de dansuri naționale au participat în afară de concurs echipa de pitici dela parohia "Pogorîrea Sf. Duh" din Warren, Michigan, iar în cadrul concursului echipele "Ciocârlia" din Detroit, instructor Ion Păcuraru (premiul I), echipa "Dacia" din Toronto, instructor Ion Scrob (premiul 3) și echipa "Românașul", Chicago, instructor, Ion Mudure (premiul 2). Echipele de dansuri din Kitchener nu au participat, la concurs, fiind în doliu pentru instructoarea lor de dansuri, Marioara Tomici.

Concursul de costume naționale: au participat: Amalia Marian (Chicago), Dorina Verișan (Detroit), Gabriela Iancu și Ana Maria Manciu (Chicago). Premiul I a fost acordat de juriu Amaliei Marian, pentru un costum românesc, lucrat de mână, vechi de 50 de ani.

Concursul de soliști vocali: Florin Buțu, Păun Gruba (premiul 3), Marina Păun (Detroit), Ilie Scrob (Toronto), Todor Barbu George Barbu (premiul 1) - Detroit, Gabriela Iancu, Mihaela Iancu (premiul 2) - Chicago și Lucian Costin din Kitchener.

Concursul de soliști instrumentiști: Florin Buțu, acordeon (premiul 1) și Ionel Almăzan, fluier și flaut, (premiul 2), New York.

La concursul pentru alegerea Miss Banatul, au participat 10 fete, una mai frumoasă decât cealaltă, aleasa fiind Domnișoara Anca Popa din Toronto.

După masa de seară s'au anunțat câștigătorii de către Maestrul de ceremonie Ioniță Oprea, apoi a urmat o admirabilă seară de dans până târziu.

Corespondent

Echipa de fotbal din Toronto

Ansamblul de dansuri naționale "Mihail Eminescu" din Regina, Canada

PARASTAS DE 40 DE ZILE PENTRU NICOLAE PETRA

In ziua de 21 Septembrie 1985 a avut loc la "Câmpul Românesc" din Hamilton în capela "Sfânta Maria" un parastas de 40 de zile în memoria scriitorului și poetului Nicolae Petra oficiat de preoții Nicolae Zelea și Dumitru Ichim.

Cu această ocazie s'au rostit și rugăciuni întru pomenirea martirilor români omorîți în ziua de 21 Septembrie 1939, pe întreg cuprinsul României, în urma teroarei dezlănțuite de către regele Carol al II-lea în contra tineretului naționalist.

Au participat la acest parastas reprezentanți din comunitățile românești din Toronto, Hamilton și Kitchener.

ȘTIRI DELA PEACE ON EARTH PRESS

(vezi anunțul din Cuvântul Românesc, Februarie 1985).

Cu sprijinul instituției Americane PEACE ON EARTH PRESS, recent au sosit în Statele Unite primul lot de refugiați români din lagărele europene de refugiați.

Compatrioții noștri care au beneficiat de acest sprijin sunt următorii:

Ilie Racoveanu din Cluj, 74 ani, profesor universitar pensionar, sosit din lagărul Latina, Italia, și plasat în Westminster, California.

Ileana Pogany din Zanău, Sălaj, 34 ani, țesătoare, de naționalitate maghiară, sosită din lagărul Traiskirchen, Austria, și plasată în Tampa, Florida.

Irina Vintilescu din București, 27 ani, inginer, sosită din lagărul Latina, Italia, și plasată în Westwood, New Jersey.

Constantin Cojocaru din Plopeni, Teleorman, 43 ani, economist, sosit din Cairo, Egipt, și plasat în Wisconsin. Soția și fiica de 4 ani a domnului Cojocaru vor sosi din România la sfârșitul acestui an.

Pentru mai multe informații despre noii refugiați sosiți, vă rog adresați-vă la: Profesor Livius V. Fișteag, Peace on Earth Press, P. O. BOX 7557, Nashua, New Hampshire 03060, USA.

Următorul lot de refugiați sponsorați de Peace on Earth Press va sosi la sfârșitul acestui an. Ei se vor bucura de primul Crăciun sărbătorit în Statele Unite.

ANUNȚ BISERICESC

Comunitatea religioasă ortodoxă română "Maica Domnului" din Frankfurt, Germania Federală, anunță slujbele ce se țin până la sfârșitul anului în Mattha Kirche - Friedrich Ebert Anlage nr. 33 (în apropiere de Hauptbahnhof):

Duminică 20 Oct. 1985......ora 11,30
Duminică 17 Nov. 1985.....ora 11.30
Duminică 15 Dec. 1985.....ora 11.30
Joi 25 Dec. 1985...... ora 11.30

Oficiază Părintele Viorel Mehedințu (Heidelberg)

CUVENITA DEMONSTRAŢIE PENTRU 23 AUGUST ÎN GERMANIA

—Constantin MAREŞ—

De patru decenii, necazurilor de peste an ale Românului i se mai adaugă unul: este silit să-şi demonstreze o inexistentă bucurie cu prilejul fiecărei aniversări a zilei de 23 August, mărşăluind pe străzi până la epuizare şi îndemnat să strige lozinci în care nu crede nimeni. Care alegorice vor să prezinte realizări care se află doar în statistici mincinoase şi raportări contrafăcute.

'PREOTI CU CRUCEA'N FRUNTE..."

Pentru a demonstra adevăratele gânduri şi sentimente româneşti, s'au adunat în ziua de Sâmbătă **24 August 1985 în faţa clădirii** ambasadei R.S.R. din Bonn reprezentanţi ai mai multor organizaţii româneşti din Germania Federală, care au înţeles să demonstreze solidar şi sub semnul înţelegerii româneşti, pentru libertate în ţara asuprită, pentru eliberarea lui Radu Filipescu şi să exprime deschis, ceea ce Românii din România nu o pot face, protestul împotriva distrugerii de biserici, de monumente istorice şi a planurilor de distrugere a Deltei Dunării.

Că şi la Soultzmatt în Alsacia cu puţine luni în urmă, şi la Bonn, înţelegând că important este ce ne poate aduna şi uni, nu ceea ce nu trebue să ne separe şi dezbine, peste 50 de Români, cărora li s'au adăogat saşi şi germani care manifestă interes pentru probleme româneşti, s'au adunat în faţa clădirii în care funcţionează ambasada Bucureştiului. O construcţie nouă şi impozantă ale cărei costuri reprezintă cu mult peste echivalentul unui spital modern complet echipat, iată sediul ce a înlocuit pe **cel ceva mai vechi din Köln.** Cu toate că Germania Federală are o populaţie de trei ori mai mare decât a României, cu toate că în ţară mai trăiesc încă sute de mii de saşi şi şvabi şi în ciuda faptului că Republica Federală a Germaniei este una din marile puteri economice ale lumii, ambasada germană din Bucureşti apare ca o modestă atenansă în comparaţie cu edificiul din Bonn, unde la urma urmei s'ar putea desfăşura şi ceva activitate diplomatică.

Demonstraţia exilului românesc din Germania a înmănunchiat reprezentanţi a diverse organizaţii din lumea liberă: Uniunea Românilor Liberi, Consiliul Naţional Român, Asociaţia Românilor din RFG, Comunităţile ortodoxe din Frankfurt şi din Köln, Cercul Cultural Independenţa, Asociaţia românească din Stuttgart, Comitetul românesc din Societatea Internaţională pentru Drepturile Omului, Liga Anti-Yalta.

S'au desfăşurat pancarte cu lozinci în limbile română şi germană în care se expuneau scopurile demonstraţiei. S'au împărţit trecătorilor germani foi volante în care era arătată adevărata situaţie din România. Un stand prezenta materiale apărute în presa din Occident în legătură cu încălcarea drepturilor omului de către guvernul dela Bucureşti, cu dărâmarea lăcaşurilor de cult, cu distrugerea de monumente istorice şi ale naturii, pentru păstrarea cărora în statele civilizate se cheltuiesc mari sume, constituind o mândrie a naţiunii respective şi o parte din tezaurul mondial. Patru preoţi s'au adunat în jurul unei cruci de lemn, simbol al răstignirii şi al lui Isus, dar şi al neamului românesc. Au fost împărţite cărţi poştale în limba germană, care prezentau cazul tânărului opozant Radu Filipescu şi reproduceau chipul acestuia, precum şi o hartă a României în care erau arătate locurile de detenţie politică, din prezent şi din trecutul apropiat. De asemenea, a fost răspândit textul unei scrisori prin care se cere Preşedintelui Reagan, în numele Românilor din patrie şi care nu au posibilitatea să-şi spună deschis cuvântul, ca în întâlnirea ce o va avea în Noembrie cu Mihail Gorbaciov, să-i arăte acestuia că a sosit vremea ca Uniunea Sovietică să-şi îndeplinească obligaţiile asumate în urmă cu patru decenii, de a nu se amesteca în treburile interne ale ţărilor din Europa de Răsărit, care nu au cunoscut alegeri libere, ci jafuri, omoruri şi teroare.

Sub faldurile unui tricolor desfăşurat de demonstranţi, s'a cântat "Deşteaptă-te, Române", "Pe-al nostru steag" şi cu imnul religios şi patriotic "Cu noi este Dumnezeu" demonstraţia unui 23 August cu adevărat liber, a luat sfârşit.

***

In ziua următoare, Duminică 25 August, la Biserica românească din Frankfurt, pe lângă slujba ce are loc de obicei în a treia duminecă din lună, Preotul Iuliu Cezar Codreanu care luase parte împreună cu preoţii Mircea Dumitriu, Nicolae Cizmaru şi Mihai Caitar, la demonstraţia ce avusese loc la Bonn şi în care se protestase şi împotriva dărâmării de lăcaşuri bisericeşti, - a săvârşit o slujbă de pomenire a tuturor celor morţi în ţară în temniţe, în lagăre, în locuri de deportare. Au fost rostite numele Mareşalului Ion Antonescu, ale lui Constantin Dinu Brătianu, Iuliu Maniu şi Ion Mihalache. Au fost pomeniţi cei morţi pentru credinţă şi libertate dela 23 August 1944, precum şi ostaşii români căzuţi pentru credinţă, apărare şi reîntregire. La slujbă au asistat peste 60 de Români care au avut prilejul să asculte şi răspunsurile date de corul condus de Maestrul Gheorghe Crăsnaru.

Atât manifestaţia din faţa ambasadei din Bonn cât şi slujba de pomenire din Frankfurt se înscriu pe linia unor manifestări româneşti din pribegie, menite să arate solidaritatea cu acei de acasă, păstrarea datinilor trecute din generaţie în generaţie de Români, respectul şi dragostea pentru valorile culturale şi istorice ale neamului, supuse distrugerii aşa cum au fost distruse vieţi şi destine a nenumăraţi Români care au crezut în libertate şi demnitate.

Marcate de semnul unităţii, aceste prezenţe şi afirmări româneşti continuă pe cele din Ianuarie dela Heidelberg şi din Mai dela Soultzmatt, respectiv Ziua Unirii şi Ziua Eroilor. Manifestând pentru libertate şi cerând încă odată eliberarea lui Radu Filipescu, Românii din exil îşi fac o dublă datorie: faţă de cei ce suferă în ţară şi faţă de propria lor conştiinţă. La polul opus, a sta deoparte constituie o dublă greşală, iar a combate sau a defăima astfel de acţiuni, constituie o dublă vină. Aceasta apare cu atât mai vădit, cu cât repetarea şi intensificarea de acte de solidaritate românească sunt menite să trezească tot mai mult interesul opiniei şi cancelariilor din Occident, să clarifice adevărul despre situaţia din România. Să nu uităm că protestele repetate exprimate deschis şi hotărît de Români în Occident, au contribuit în mare măsură la crearea unui curent de opinie şi la deşteptarea interesului oficialităţilor şi personalităţilor din lumea liberă pentru Părintele Gheorghe Calciu şi poetul Dorin Tudoran, cărora, în cele din urmă, autorităţile dela Bucureşti au trebuit să le permită să părăsească ţara. Cât despre rapoartele făcute de simbriaşii ambasadei din Bonn, care priveau şi fotografiau de după perdele, nu pot speria decât pe cei meniţi să trăiască ducând-o dintr'o spaimă lipsită de demnitate, într'o îngândurare generată de gânduri necurate.

Iar despre ce pot cuprinde aceste rapoarte, care desigur poartă la transmitere menţiunea "strict secret", ştie şi un copil de clasă primară. □

'PE-AL NOSTRU STEAG E SCRIS UNIRE"

PROTESTELE ŞI GREVELE CONTINUĂ ÎN FAŢA AMBASADEI ROMÂNE DIN OTTAWA, CANADA

In ziua de 19 Septembrie a.c., Paulina Brânzei a început greva foamei în faţa ambasadei române din Ottawa, grevă pe care o va continua până când fratele Mihai Brânzei împreună cu soţia şi cei doi copii din România vor obţine paşapoartele de părăsire definitivă a României.

In August 1981, Paulina Brânzei împreună cu fratele dumneaei Mihai Brânzei, au părăsit ilegal ţara, fără paşapoarte, trecând prin Bulgaria în Iugoslavia. Mihai Brânzei a fost prins de autorităţile bulgăreşti şi întors silit în România, în timp ce Paulina Brânzei a reuşit să ajungă în Austria, de unde a emigrat în Canada.

Mihai Brânzei a cerut emigrarea în Canada în 1981 şi în 1982. După refuzuri repetate, în Martie 1985 a încercat să înmâneze personal preşedintelui Ceauşescu, un memoriu. A fost prins şi bătut de securitate; l-au schilodit, fracturându-i o mână. Din şofer de camion, a fost retrogradat. In disperare, în luna August 1985, a încercat să treacă fraudulos frontiera. A fost prins la Turnu Serverin. Acum se află în închisoare, aşteptând o sentinţă ce variază între 6 luni şi 3 ani. Mihai Brânzei se află în închisoare pentrucă doreşte să fie LIBER! Să nu mai fie sclavul comuniştilor, să nu mai fie torturat, anchetat şi supravegheat de securitate.

Paulina Brânzei este de asemenea hotărîtă să nu cedeze în faţa slăbiciunii fizice ce i-o va cauza această grevă a foamei; dumneaei nu va părăsi locul de protest până când fratele Mihai Brânzei din str. Gloriei nr.33, Bucureşti, împreună cu soţia şi cei doi copii nu se vor afla pe pământul canadian, liber.

Doamna Brânzei speră în ajutorul lui Dumnezeu, precum şi al celor pământeni, ce vor s'o ajute să-şi vadă familia aici, în libertate. □

COMERŢUL DE STAT-SOCIALIST

—George IOVA—

Este cunoscut de toată lumea că "şobolanii" s'au înmulţit enorm în România Socialistă şi s'au răspândit peste tot, mai ales că lipsa de alimente în magazinele de stat-socialist este din ce în ce mai acută, iar în cămara cetăţeanului pusă sub controlul statului suflă vântul sărăciei.

Pe vremuri, "şobolani" se spunea la hoţii de buzunare, la borfaşi, la spărgători, la delapidatori, care trăiau şi se huzureau pe spinarea societăţii. Asprele legi ale ţării şi poliţia, despre care şi propaganda ceauşistă bate toba, nu reuşeau totdeauna să-i depisteze şi să-i pedepsească exemplar.

In România Socialistă de azi, croită ştiinţific după calapod ceauşist, aceste vieţuitoare numite şobolani şi prezente peste tot în viaţa societăţii, sunt ocrotite de legi şi decrete şi au latitudinea să atace pe oricare cetăţean...

Corupţia porneşte de sus în jos, adică dela familia Roadetot şi dă exemple de conduită rău-mirositoare şi la figurat şi la propriu. (Vânzările de scalvi şi agoniseala de valută pe la băncile Occidentului, răbdător şi binevoitor, mai sunt o dovadă de "tupeu elastic", fiindcă dela o vreme caşcavalul a'nceput să prindă miros)!

Aşadar, încercăm să luăm la "bani mărunţi" - cum mai pe româneşte s'ar zice - specia acestor rozătoare. De altfel, banii mărunţi sau mari, în România socialistă, nu mai fac nici două parale. Sistemul totalitar din ţară, trage, târâş-grăpiş, cu bancnota-maculatură de-o sută de lei, ca să camufleze inflaţia totală la care s'a ajuns. Pentrucă o sută de lei, dacă cetăţeanul o are sau nu în buzunar, este totuna. Si-aşa nu poate face mare brânză cu ea singură, când o pereche de pantofi costă 500-600 de lei, când o cămaşă costă 160 de lei şi cam fiecare articol de strictă necesitate, depăşeşte suta...

In regimul din ţară comerţul de stat, socialist, aplică cel mai dur sistem de speculă şi jegmăneală, dacă şi un amărît de săpun de faţă, când mai apare din când în când prin prăvălii (marfă de import) se vinde cu 40 de lei bucata. Un săpun REXONA, PALMOLIV sau LUX, care în Germania Federală, de pildă, se vinde în magazine sau drogherii cu preţul de 0,88 Pfenigi, deci rotund: CINCI LEI româneşti. Un simplu exemplu care ne arată cum STATUL, prin comerţul lui de STAT, jegmăneşte cetăţeanul cu 800%, la un singur mic articol... Si omul dă şi 40 de lei, şi, cumpără două săpunuri deodată, fiindcă nu se ştie când va mai avea ocazia să ajungă la aşa ceva. Si mai cumpără omul un pachet de ţigări...şi-i gata SUTA.

Sau, dacă are ocazia, "la'nghesuială", (cu cartela în mână, se'nţelege), să cumpere un Kilogram de carne şi o jumătate de Kilogram de ghiare de pasăre (obligatoriu), iată că s'a dus şi altă sută, din două mişcări ...

Si aşa, bietul om al muncii, încolţit de toate neajunsurile în existenţa lui şi fără tangenţe cu "dijmuitul" la cântar sau cu "lipsa" de bani mărunţi la cassă, este obligat să-şi împartă sutele pe zile, pe săptămâni, între prima şi a doua chenzină din lună, în aşa fel, încât, nici să nu-i ajungă şi nici să-i mai rămână...

Si Partidul cunoaşte această situaţie...Si mai cu seamă şi Preşedintele ştie, fiindcă doar el a ales, ştiinţific, cea mai mică "linguriţă" cu care să se împartă sclavilor regimului, bunurile pentru existenţă...După patruzeci de ani de regim comunist, şi mai ales, după douăzeci de ani de "progres" social-ceauşist: 50 grame de unt, 5 ouă, 1 / 2 litru untdelemn, 1/2 kg. zahăr, 1/2 Kg. făină pentru rântaş, etc., toate pentru o persoană şi pentru o lună intreagă. Restul?... Cetăţeanul e lăsat pe mâna liberă a "şobolanilor" din prăvăliile comerţului de stat, să-l fure la cântar, să-l fure la restul de bani mărunţi, pentrucă preţul articolelor au toate, "două zecimale" în coadă, iar restul de mărunţiş, nu se mai dă clientului din pricina înghesuielii, sau din alte pricini, în favoarea casieriţei sau a gestionarului. Pentrucă şi gestionarul şi casieriţa, sunt membri de partid, verificaţi şi aleşi dintre cei mai cu merite în activitatea politică a partidului şi au latitudinea să lucreze "mână'n mână" cu marfa statului şi cu banii clientului...

Un alt aspect, murdar până în cele mai mici amănunte, îl constituie comerţul şi jegmăneala practicată de "şobolanii" PCR-ului, cu funcţia de vameşi. Un resort care crează statului - dar şi vameşului - venituri serioase.

Sub pretext că el, vameşul, îşi îndeplineşte misiunea aplicând legile statului (uneori îşi face şi singur legea), el încasează abuziv taxe vamale şi la articole care nu intră în prevederile aşa-zisei legi. Si cetăţeanul, care vine să-şi viziteze rudele sau prietenii şi are în geamantane şi câteva lucruri pe care le-a luat de-acasă cu intenţia de-a le dărui rudelor sau prietenilor, este obligat să achite taxele vamale impuse, în valută: dolari sau mărci germane federale, plus, cealaltă obligaţie de a schimba, pentru fiecare zi de şedere în ţară 10 dolari sau 25 de mărci federale germane...

Ceva mai nou este însă, "atacul şobolanilor" la coletele expediate din Vest, rudelor sau prietenilor din RSR; de obicei la pachetele cu alimente care fac tranzit prin Iugoslavia şi care ajung la destinatar în RSR, abia după două sau chiar trei luni de zile...unele, dacă mai ajung?!

Nimeni nu poate crede că în secolul douăzeci, trenurile din Iugoslavia mai circulă pe roţi pătrate...Dar un colet cu 20 de Kg. de alimente, expediat din Germania Federală la 15 Ianuarie 1985, a ajuns la destinatar, la Reşiţa, în ziua de 26 Martie 1985. Alt pachet cu alimente, expediat dela Dusseldorf, R.F.G., la 9 Aprilie 1985, a fost predat de vama din Bucureşti în ziua de 11 Iulie 1985...cazuri cunoscute. Mai sunt cunoscute cazuri în care unele pachete, n'au mai ajuns de loc la destinatar. Altele au ajuns cu lipsuri: în special la cafea, săpunuri şi ciocolată.

Faptul că sute de pachete se îngrămădesc şi zac cu lunile în magaziile vămii, are şi acesta un rost: dă posibilitate "şobolanilor" să găurească pachetele, să scormonească până ce dibuiesc săpunurile, cafeaua, care în RSR a ajuns la preţul negru de 2000 de lei per kilogram, şi ciocolata, care şi ea aproape că a dispărut complect din prăvălii. Iar bietul cetăţean, trebue să se mulţumească, dacă primeşte pachetul, cu ce-a mai rămas: făină, zahăr, orez, griş, margarină şi alte daruri, pentru care însă legile statului îl obligă să achite taxele de vamă după **"tarif"**, căci STATUL e pus numai pe câştig, indiferent cum şi indiferent dela cine, fără nici o milă...

Astfel, cetăţeanul trebue să "cumpere" dela STAT, cum s'ar zice, lucrurile trimise în dar de către rudele din străinătate, per kilogram şi per bucată: pentru un kilogram de zahăr, o taxă vamală de 8 lei, (80 % din preţul oficial în prăvălii); pentru un kg. făină, 5 lei; pentru un kg. de orez, 6 lei; pentru un kg. margarină, 16 lei; pentru o tablă de ciocolată, (100 grame) 8 lei; pentru un kg. cafea, (în R.F.G. 22 Mărci), 260 de lei vamă. Exact, sută la sută, valoarea convertită în lei româneşti. Şi taxele contimuă: pentru o pereche de ciorapi-chilot (strumpfenhoze), 40 de lei. Patruzeci de lei taxă vamală pentru o pereche de ciorapi care în Germania Federală costă 98 Pfenigi. Deci, cu câte sute la sută, sau, cu de câte ori preţul oficial al unui obiect, obligă STATUL SOCIALIST pe cetăţeanul său să plătească vamă, pentru o marfă care în realitate nu-i aparţine şi, logic, nu intră de loc în sfera comerţului?...Pentrucă expeditorul, oricine ar fi el, a cumpărat lucrurile cu banii lui şi a plătit şi taxele de transport, până la poarta destinatarului.

Dar în RSR, sistemul rămâne sistem, legile aşa cum sunt, iar comerţul pus pe jegmăneală... □

...CEL AFURISIT

—Mihaela RAICU-TRANDAFIR—

Nici rugile cele mai fierbinţi ale evanghelistului american Billy Graham în cele şapte localităţi ale României, începând cu Mânăstirea Voroneţ, nu vor mai ajuta la dezlegarea de păcate şi mântuirea celui odată afurisit prin dărâmarea bisericilor şi a lăcaşurilor de credinţă şi cultură, a monumentelor istorice, ce au stat în calea "constructiilor socialiste".

Cei 30.000 de Români (după cum raportează ziarele canadiene), încremeniţi de uimire şi şocaţi de cele ce se întâmplă în România comunistă şi atee - slujbe religioase - au ajuns la Mânăstirea Voroneţ cu automobile, căruţe cu cai, biciclete, cu multe ore înaintea începerii primei slujbe ce a avut loc Duminică 8 Septembrie a.c.

Nimeni nu poate şti ce rugi fierbinţi au ridicat spre cer cei 30.000 de Români. Pentru a cui sănătate s'au rugat. Se poate uşor bănui pentru a cui sănătate nu s'au rugat. Cel odată afurisit şi de milioane de ori blestemat nu mai are scăpare. I-a sunat ceasul.

Sfârşitul se apropie în ritm galopant, iar primele semne ale declinului imperiului ceauşist au început să apară: tot mai des în România se văd fotografii ale lui Nicolae Ceauşescu îmbrăcat în frac şi pantofi de tenis, arătând un trup îmbătrânit şi cocârjat de boală - aşa cum arată Ceauşescu acum - căruia i se adaugă un cap de tânăr, zâmbitor şi pocnind de sănătate, etc. , după cum descrie revista de largă publicitate Newsweek, din Septembrie, a.c.

Foarte curând el va ajunge în iad, după chinuri, care oricât de mari ar fi, nu vor egala chinurile pricinuite de el în cei 20 de ani de tiranie, populaţiei unei ţări.

Dar ce va fi după aceea?

Dacă există într'adevăr o altă viaţă dincolo de moarte, atunci el va privi din acea lume la cele ce se întâmplă pe pământ şi mai ales în România. Va privi la încurcăturile ce le-a lăsat în urmă, la tot răul pe care l-a făcut în cei 20 de ani; la ţara pârjolită ca după un război, la dărâmăturile şi norii de praf din Bucureşti; la dansul scheletelor celor ce au murit construind canalul morţii; la craniile dezgropate din cimitirele comuniste în locul cărora se clădesc cartiere noi de locuinţe.

Iar mai apoi, el va asista la lupta acerbă dintre mamă şi fiu pentru luarea puterii. Căci, pentru moment, cine va putea lua locul celui ce va dispărea curând dintre pământeni, locul "fiului iubit" al poporului, după ce el a înlăturat din jurul său orice potenţial conducător, cu cât de cât dram de minte şi urme de suflet?

Si va vedea cum se vor bate - mama şi fiul - precum hienele la împărţirea pradei. Si vor forma două tabere - ceauşeşti şi petreşti - şi se vor nimici între ei.

Iar el, perpelindu-se în focul Gheenei, va da neputincios din mâini, încercând să scape de crudul adevăr şi să întoarcă timpul înapoi. Dar va fi prea târziu, căci nici rugile fierbinţi ale evanghelistului Billy Graham, nici ale Patriarhului din România comunistă sau ale preoţilor comunişti împrăştiaţi cu misiuni prin lume, nu mai pot ajuta. □

ECONOMIA COMUNISTĂ DIN ROMÂNIA

CENTRELE INDUSTRIALE

—George NEGROPONTES—

Pe parcursul celor patruzeci de ani de economie socialistă, partidul comunist român a procedat la numeroase organizări şi reorganizări ale activităţii economice, menite să îmbunătăţească cât de cât, starea de lucruri falimentară a economiei.

Lansate cu mare vâlvă, izvorîte direct din geniala gândire economică a preşedintelui Ceauşescu, prezentate ca fiind paleativul în sfârşit găsit, aceste reorganizări au venit şi trecut fără să lase vreo urmă, nici în bine nici în rău în structura economiei şi cu atât mai puţin nu au reuşit să îmbunătăţească situaţia acesteia.

Cu ocazia unei astfel de mari restructurări, au fost înfiinţate în anii şaptezeci şi centralele industriale.

Din punct de vedere organizatoric, centralele industriale sunt plasate între ministere şi întreprinderile de bază, producătoare. Până la apariţia lor, fiecare minister avea în subordine câteva zeci de întreprinderi pe care le tutela în mod direct. Pentru, chipurile, îmbunătăţirea relaţiilor dintre minister şi întreprinderi au fost create aceste verigi intermediare, centralele industriale, astfel că acum fiecare minister are în subordine câteva centrale şi fiecare centrală cam până la zece întreprinderi. Obiectul activităţii centralelor este destul de greu de definit ele preluând sau dublând atât din atribuţiile rezervate până la apariţia lor ministerelor cât şi întreprinderilor.

Unele centrale sunt grefate pe mari întreprinderi, altele sunt cu totul separate, în ambele cazuri însă ele nu au sarcini de producţie proprii.

In ce constă practic activitatea unei centrale? Ea preia de sus dela ministere fluxul de hârtii şi îl distribuie întreprinderilor şi invers dela întreprinderi la minister, astfel că o scrisoare care înainte făcea cinci zile dela minister la întreprindere, acum face zece.

Centralele mai exercită de asemenea funcţii rezervate în genere oricăror organe tutelare - control, îndrumare, dublând astfel activităţile ministerelor, băncilor şi altor numeroase organe de control existente azi în economia românească.

In momentul înfiinţării lor, cât şi mai târziu, rolul centralelor industriale a apărut tuturor atât de nebulos, încât apăruse zvonul pe care îl consider cel puţin în parte justificat, că ele au fost "inventate" cu principalul scop de a oferi posturi de directori unor foşti membri ai C.C.-ului trimişi de Ceauşescu la munca de jos, dar care totuşi aveau încă, destulă influenţă pentru a ajunge măcar... directori!

Centralele industriale constituie una dintre culmile birocraţiei într'o economie de altfel plină de astfel de culmi; majoritatea lor sunt amplasate indiferent de profilul activităţii, în Bucureşti, de tot hazul fiind faimoasa Centrală a Sării, situată pe Calea Victoriei, nu departe de restaurantul Mărul de Aur (fostul Club al Milionarilor pe vremuri, dacă nu mă înşeală memoria) şi care are toate întreprinderile subordonate în Moldova şi Transilvania şi care pentru a nu fi luată la ochi, nici nu avea o firmă plasată la vedere, ci una pe o latură mai la fereală (m'am învârtit odată vreo oră până când s'o găsesc).

Activitatea practică a funcţionarilor (de altfel ocupaţi până peste cap) dintr'o centrală constă în primirea şi trimiterea de hârtii dela şi către ministere şi întreprinderi, telefoane, şedinţe şi binecuvântatele plecări pe teren. Cel care s'a găsit, ca mine, observator detaşat al unei centrale, dinăuntrul ei, nu poate evita senzaţia de absurd kafkian degajată de această febrilă şi absolut inutilă agitaţie.

Creaţie monstruoasă a unei economii sclerozate, centralele industriale supravieţuiesc graţie forţei inerţiei, forţă care îmi pare în mod paradoxal cea mai puternică dintre cele care acţionează în economia comunistă a României. □

Sport

* Campionatul de fotbal Divizia ''A'' s'a reluat, după întreruperea cauzată de meciul cu Anglia, la 15 Sept.a.c. Etapa a fost incompletă deoarece două jocuri au fost amânate. In clasamnet continuă să conducă Steaua Buc. urmată de U. Craiova, singurele echipe neînvinse. La polul opus al clasamentului se află 'Poli'' Timișoara care a pierdut toate meciurile disputate până acum. Dintre rezultatele etapei se remarcă victoria obținută de F.C.Argeș la București asupra lui Dinamo, care poate fi considerată o surpriză. Deasemenea remarcăm victoria Gloriei Buzău la Oradea, care a învins cu destulă ușurință echipa bihoreană, complect debusolată, probabil ca rezultat al plecării antrenorului V. Stănculescu și care a naufragiat la coada clasamentului. In numărul trecut al ziarului am menționat trecerea lui Geolgău dela Craiova la Sportul Stud. De fapt a fost transferat Ticleanu și nu Geolgău.

REZULTATE TEHNICE ETAPA A V-A

Univ. Craiova	- S.C. Bacău	3-1 (2-0)
„U" Cluj-Napoca	- Sportul studențesc	1-1 (1-0)
Corvinul Hd.	- F.C.M. Brașov	4-0 (4-0)
Dinamo	- F. C. Olt	2-0 (2-0,
A.S.A. Tg. Mureș	- Steaua	1-2 (1-1)
Gloria Buzău	- „Poli" Timișoara	3-0 (1-0)
Rapid	- F.C. Bihor	4-0 (1-0)
Petrolul Ploiești	- Victoria București	1-1 (0-0)
F.C. Argeș	- Chimia Rm. Vilcea	2-1 (1-0)

REZULTATE TEHNICE ETAPA A VI-A

Univ. Craiova	- „U" Cluj-Napoca	1–0 (1–0)
Dinamo	- F.C. Argeș	0–2 (0–1)
Steaua	- Petrolul	6–1 (5–0)
F.C. Bihor	- Gloria	1–2 (1–1)
A.S.A Tg. Mureș	- F.C. Olt	2–0 (2–0)
S.C. Bacău	- F.C.M. Brașov	3–0 (1–0)
Victoric București	- Corvinu'	1–0 (1–0)

CLASAMENTUL

1. STEAUA	6	6	0	0	13– 2	12
2 Univ. Craiova	6	5	1	0	11– 4	11
3. Dinamo	6	4	0	2	7– 3	8
Sportul stud.	5	3	1	1	15– 4	7
5. Gloric	6	3	1	2	9– 6	7
6 F.C. Argeș	6	3	1	2	5– 5	7
7. Victoria	6	2	3	1	5– 6	7
8. Corvinul	6	3	0	3	18– 6	6
9. Petrolul	6	2	2	2	7–11	6
10. „U" Cluj-Napoca	6	2	1	3	6– 8	5
11. F.C Olt	6	2	1	3	5– 8	5
12 Rapid	5	2	1	2	7–12	5
13 Chimia	5	2	0	3	10–10	4
14 A.S.A. Tg. Mureș	6	2	0	4	5– 6	4
15 S.C Bacău	6	2	0	4	6– 9	4
16. F.C.M. Brașov	6	1	1	4	2–12	3
17 F.C. Bihor	6	0	3	3	2–12	3
18. „Poli" Timișoara	5	0	0	5	3–12	0

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

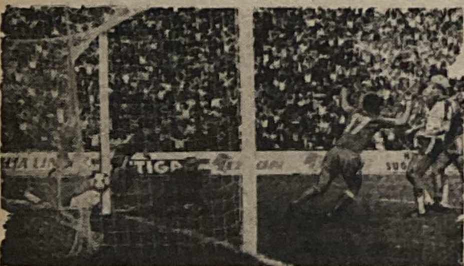
* La 18 Sept. a.c. s'au disputat prima manșă din cadrul primului tur al cupelor europene la fotbal, la care participă și patru echipe românești. In ''C.C.E.''echipa Steaua a jucat în deplasare cu campioana Danemarcei, obținând un rezultat egal, prin golul marcat de Radu II. Militarii au au prima șansă în meciul retur. In ''Cupa Cupelor'' Monaco i-a învins cu 2-0 pe studenții Craioveni. Românii nu prea se simt în largul lor când joacă cu echipele franceze. In ''Cupa U.E.F.A.'' Dinamo a învins destul de greu echipa Iugoslavă Vardar Skoplje, prin golurile marcate de Rednic și Augustin (din penalti). Sportul Studențesc a pierdut la scor meciul cu echipa elvețiană Xamax, la care joacă și vest germanul Stielike, care a înscris al treilea gol al echipei sale. Studenții mai păstrează totuși ceva șanse pentru calificare. Meciurile retur se vor disputa la 2 Oct.

Rednic, tricou alb, înscrie primul gol al echipei Dinamo

REZULTATE TEHNICE

C.C.E.:	Vejle - Steaua	1-1	(0-0)
Cupa Cupelor:	Monaco - U. Craiova	2-0	(1-0)
Cupa U.E.F.A.:	Dinamo - Vardar Skoplje	2-1	(1-1)
	Xamax - Sportul Stud.	3-0	(2-0)

Mateuț (min. 56),în stânga imaginii,înscrie cel de al doilea gol al echipei române. Fază din meciul România-Finlanda 2-0 (1-0) disputat la 28 August a.c. la Timișoara. Primul gol a fost înscris de Hagi (min. 6).

* In cele trei serii ale Diviziei 'B'' de fotbal s'au disputat șase etape. In seria I-a continuă să conducă Poli Iași urmată de numai un punct de Otelul Galați. F.C.Constanța, o altă candidată la șefia clasamentului se află pe locul 5 la numai 4 puncte de lider, diferență recuperabilă, cel puțin teoretic. In seria a 2-a, pe primul loc se află Flacăra Moreni, urmată la numai 2 puncte de C.S. Târgoviște și A.S.Drobeta. C.S.Târgoviște (antrenor C.Dinu) este, după părerea noastră principala candidată la promovare din această serie. In fruntea seriei a 3-a, trei echipe se află la egalitate de puncte, printre care și proaspăta retrogradată Jiul, care are ca antrenor-jucător pe Mulțescu. UTA, care se află în a doua jumătate a clasamentului se pare că nici anul acesta nu se va număra printre protagonistele seriei.

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. POLIT. Iași	6	5 1 0	11- 3	11
2. Oțelul	6	5 0 1	17- 4	10
3. Ceahlăul	6	4 0 2	7- 5	8
4. A.S. Mizil	6	3 1 2	10- 9	7
5. F.C. C-ța.	6	3 1 2	7- 6	7
6. C.S.M. Suc.	6	2 2 2	6- 4	6
7. C.F.R.	6	2 2 2	10- 9	6
8. Dunărea C.	6	2 2 2	5- 6	6
9. F.C.M. Delta	6	3 0 3	7- 9	6
10. Prahova CSU	6	3 0 3	7-10	6
11. Met. Plop.	6	2 1 3	10- 7	5
12—13. Min. V.D.	6	2 1 3	3- 6	5
Aripile	6	2 1 3	6- 9	5
14. Olimp. R. S.	6	2 1 3	4- 9	5
15. F.C. Progr.	6	2 0 4	7- 8	4
16. C.S. Botoș.	6	1 2 3	5- 8	4
17. Chimia Fălt.	6	2 0 4	8-14	4
18. Dun. C.S.U.	6	1 1 4	5- 9	3

CLASAMENTUL SERIA II-A

1. FLACĂRA	6	4 2 0	8- 3	10
2. C.S. T-viște	6	3 2 1	8- 2	8
3. A.S. Drobeta	6	3 2 1	10- 8	8
4. Chimica	6	3 1 2	12- 6	7
5. Avîntul	6	3 1 2	6- 5	7
6—7. Progresul V.	6	2 2 2	9- 6	6
Tractorul	6	2 2 2	7- 4	6
8—9. Sp. muncit.	6	2 2 2	8- 9	6
Mec. fină	6	2 2 2	9-10	6
10. Muscelul	6	3 0 3	8-10	6
11. I.M.A.S.A.	6	2 2 2	8-10	6
12—14. Șoimii I.P.A.	6	2 1 3	10-11	5
I.C.I.M.	6	2 1 3	10-11	5
Carpați	6	2 1 3	8- 9	5
15. Electroputere	6	2 1 3	6- 8	5
16. Gaz metan	6	2 0 4	8-10	4
17. Automatica	6	2 0 4	10-15	4
18. I.C.S.I.M.	6	1 2 3	3-11	4

CLASAMENTUL SERIA III-A

1. GLORIA B-ța	6	4 2 0	16- 3	10
2. F.C. Maram.	6	4 2 0	12- 1	10
3. Jiul	6	5 0 1	8- 3	10
4. Olimp. S.M.	6	4 1 1	18- 8	9
5. C.S.M. Reș.	6	2 3 1	7- 4	7
6. Min. Cavnic	6	3 1 2	8- 6	7
7. C.F.R. Tim.	6	3 0 3	7- 5	6
8. C.I.L.	6	2 2 2	4- 5	6
9. Minerul Lup.	6	2 2 2	5- 7	6
10. Aurul	6	2 1 3	6- 7	5
11. Strungul	6	1 3 2	9-10	5
12. Metalul	6	2 1 3	8-13	5
13—14. C.S. U.T.A.	6	2 0 4	7-11	4
Mureșul	6	2 0 4	5- 9	4
15. Mecanica	6	1 2 3	11-15	4
16. Unirea	6	2 0 4	9-16	4
17. Înfrățirea	6	1 1 4	1- 6	3
18. Armătura	6	1 1 4	4-16	3

ȘTIRI SPORTIVE PE SCURT

* Cea de a 3-a ediție a Campionatelor mondiale de box pentru tineret (amator) s'a disputat în prima jumătate a lunii Sept. la București. Tinerii pugiliști români au avut o comportare remarcabilă, reușind să cucerească două titluri de campioni mondiali prin M. Tudoriu (muscă) și D. Măeran (pană) două medalii de argint prin G. Gogal (semiușoară) și D. Beșliu (mijlocie) și trei medalii de bronz prin I. Pal (ușoară), V. Damian (semigrea) și I. Drăghici (super grea).

M. Tudoriu

D. Măeran

* La Campionatul mondial de canotaj disputat în Belgia la începutul lui Septembrie a.c. sportivii românii au avut o comportare remarcabilă reușind să cucerească un titlu mondial, patru medalii de argint și două de bronz, la fete, precum și o medalie de argint la băieți, astfel: medalii de aur (Elena Florea, Rodica Arba, la 2 rame), medalii de argint: la simplu -Valeria Răcilă și Maria Macoviciuc (la cat. ușoară), 4 - 1 rame (Olga Bularda, Chira Apostol, Maria Fricioiu, Florica Lavric, Viorica Ioja), 2 vâsle (Elisabeta Oleniuc, Marioara Popescu), medalii de bronz: la 4 vâsle (Anișoara Bălan, Veronica Cogeanu, Anișoara Sorohan, Titie Iordache) și 8 - 1 (Lucia Toader, Camelia Diaconescu, Carolina Matei, Adriana Chelariu, Mihaela Armășescu, Livia Tieanu, Mariana Trașcă, Doina Bălan, Ecaterina Oancia). In clasamentul general pe națiuni România s'a situat pe locul doi. La masculin, echipajul de 2 - 1 (Vasile Tomoioagă, Dimitrie Popescu, Dumitru Răducanu) a cucerit medalia de argint.

EL MUNDIAL MEXICO86

ANGLIA - ROMANIA 1-1 (1-0)

* La 11 Septembrie a.c., pe stadionul Wembley din Londra s'a disputat partida de fotbal dintre echipele Angliei și României din cadrul C.M. de fotbal, ediția Mexico, 1986. Românii au făcut o partidă foarte bună și cu puțină șansă puteau chiar și câștiga. Lovitura de începere o au Românii, dar apărarea respinge și Englezii atacă cu toată echipa. Prima mare ocazie de gol o au totuși Românii. Hagi (min.8) șutează excepțional dela 25 m., portarul Shilton atinge balonul, golul pare iminent, dar mingea lovește bara transversală. Românii mai au două ocazii favorabile în min. 13 și 14, dar ratează prin Stefănescu și Cămătaru, dar după ce, în prealabil, Hateley ratase și el o ocazie favorabilă; șutul lui din vole, fiind apărat de Lungu. In min.25, la o lovitură liberă dela 30 m, Hoddle se infiltrează printre apărătorii români, nesincronizați în jocul la ofsaid, și înscrie dela aprox. 12 m. In min. 35 Wright trimite cu capul peste Lung dar și peste bară. Românii puteau egala în ultimul minut al primei reprize, când Caras pasează excelent lui Hagi, iar acesta, singur cu portarul, trage în bară. Repriza secundă este mai echilibrată, Românii reușind egalarea în min.60.: Rednic pasează, dintr'o bucată, peste apărarea engleză, Cămătaru se infiltrează printre fundașii centrali și, deși jenat de Wright, reușește să suteze pe lângă Shilton, ieșit în întâmpinare. Românii joacă bine în continuare, reușind să termine într'o notă pozitivă această partidă. Următorul meci al echipei române este la 16 Oct. a.c., cu Irlanda de Nord, la București.

Formațiile echipelor: ANGLIA: Shilton - Stevens, Wright, Fenwick, Sansom - Hoddle, Robson, Reid - Lineker (min 76 Woodcock), Hateley, Waddle (min. 69 Barne).

ROMANIA: Lung - Negrilă, Iovan, Stefănescu, Ungureanu-Rednic, Boloni, Klein (min.87 Mateuț), Hagi - Coraș (min. 82 Gabor), Cămătaru. A arbitrat foarte bine K.H. Tritscheler (.R.F. Germania). Cartonașe galbene: Coraș, Stefănescu.

CLASAMENTUL

1. ANGLIA	6	3 3 0	16- 2	9
2. România	6	2 3 1	9- 5	7
3. Irl. Nord	6	3 1 2	7- 5	7
4. Finlanda	7	2 2 3	6-12	6
5. Turcia	5	0 1 4	1-15	1

Stefănescu șutând la poarta lui Shilton.

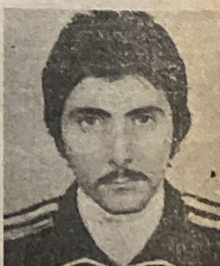

Elena Florea și Rodica Arba -campioane mondiale.

* La Campionatele europene de tir (Osijek-Iugoslavia, Sep.) sportivii români s'au comportat excelent reușind să cucerească cinci titluri continentale prin Silvia Kapostay și echipa României la pistol sport, Corneliu Ion la pistol viteză, Liviu Stan și reprezentativa României la pistol liber; două medalii de argint prin Sorin Babii (pistol liber) și echipe (pistol viteză), precum și o medalie de argint și una de bronz la întrecerile de pușcă.

Corneliu Ion

Liviu Stan

ȘTIRI DIN ȚARĂ

CRONICA RADIO

ROMÂNUL AȘTEAPTĂ ULTIMA TĂMĂDUIRE...

Plenara Consiliului Național ne-a dat ocazie să-l auzim încă odată pe tov. Indrumător și să auzim că s'au luat încă alte măsuri "care să asigure recuperarea tuturor rămânerilor în urmă, îndeplinirea ritmului în condiții de eficiență sporită a producției fizice, marfă și realizarea exemplară a planului de export..." (Radio Buc.)

Tov. Președinte a ținut să le reamintească, încă odată, despre "o serie de lipsuri, de neajunsuri care continuă să se manifeste într'o serie de sectoare și unități."

Iar pentru trezirea din comă a economiei, "S'a formulat un număr mare de propuneri, s'au luat angajamente ferme, solemne, s'au dat asigurări de către toate consiliile oamenilor muncii din ministere, de toți vorbitorii, că se va acționa cu cea mai înaltă răspundere pentru a asigura înlăturarea grabnică a stărilor negative și pentru îndeplinirea în cele mai bune condițiuni a planului din acest an, a cincinalului 1981-1985."

"Doresc să subliniez--spune tov. N. Ceaușescu--încă odată că trebuie să se acționeze cu cea mai înaltă răspundere, cu conștiință revoluționară patriotică pentru realizarea planului de producție și cu prioritate a producției de export."

S'a terminat plenara, s'au terminat discursurile, dar cozile din fața magazinelor încă nu s'au terminat.

Românul are totuși o speranță:

Ceaușescu e bolnav de cancer!

PREA FERICITUL ARE TOVARĂȘI

Pastorul Mihai Husan, preș. Cultului Baptist din România:

"Suntem pe deplin satisfăcuți că țara noastră a fost făcut cunoscută, și numele ei este arborat în inimile, în conștiințele a cât mai multor națiuni, prin purtătorul stindardului păcii, care este d. preș. Nicolae Ceaușescu." (Rad. B.)

RSR COMPROMITE URSS

Ziarul "Sovietskaia Rossia" răspunzând ziarului londonez "The Economist", arată cât de mult au progresat țările din CAER și dă ca exemplu:

Ungaria: "Una din țările cele mai industrializate din lume."

Bulgaria: "Cu o industrie electronică ce ocupă un loc de frunte în lume."

Polonia: "60% din export reprezintă articole cu un înalt grad de prelucrare."

Observăm că progresele României nu-s menționate!

NICULIȚĂ ÎMPARTE TINICHELE

Când s'au împlinit 30 de ani dela înființarea Pactului dela Varșovia, Bucureștiul a oferit ofițerilor ruși 109 decorații "Virtutea Ostășească", iar cu câteva săptămâni înainte (40 de ani dela încetarea războiului) RSR oferise 50 de decorații militarilor din zona sateliților.

N'A FOST ARAMĂ... A FOST AUR!

Când s'a dărâmat Spitalul Brâncovenesc, muncitorii au descoperit la temelia așezământului o cutie de metal, solidă, unde se găseau depuse actele referitoare la clădirea Spitalului.

Cutia, la început, s'a crezut că-i de aramă, dar s'a dovedit a fi aur veritabil . Au sosit imediat securiștii, armata și aurul a fost transferat...Unde?

AM PROBLEME... SUNT CREȘTINĂ

O scrisoare a unei eleve din țară a ajuns în Apus: "Iți scriu pentrucă am probleme la școală...sunt creștină".

Autoritățile RSR-iste au împărțit elevilor chestionare:

"Cum vă petreceți timpul liber, Sâmbăta? Ascultați emisiunile religioase la radio? Ce gândiți despre ele? Mergeți la biserică? La care biserică și de câte ori? Cine vă duce acolo și cine vă îndeamnă să mergeți la biserică? Ce învățați acolo? Ce este un creștin? Aparțineți unei secte? (dacă da, când vă întâlniți și la cât timp? Toți membrii familiei voastre sunt creștini? Care elevi din școală mai merg la aceeași biserică?"

S'a garantat elevelor anonimatul, dar după ce s'au completat chestionarele, cele care au declarat că-s creștine au fost ridicularizate în fața celorlalte eleve.

10 LEI... DAR FACE!

A apărut o coliță comemorativă care-i dedicată deschiderii Canalului.

Colița reprezintă chipul soților conducători: El taie panglica, ea aplaudă.

Oamenii au pus colița în ramă de sticlă și au agățat-o lângă ușă.

De câte ori se întoarce omul amărît dela piață, are și el pe cine să scuipe!

SPORTIVII PE URMELE CÂNTĂREȚILOR

Din "Junii Sibiului" au fugit un acordeonist și o dansatoare, iar din lumea sportivă au renunțat să se întoarcă în țară fundașul Constantin Dragomirescu ce era în turneu cu echipa de football în Iugoslavia precum și două jucătoare de tenis; Cristina Ileana Trocan și o prietenă a ei, din aceeași echipă, au cerut azil politic. Ele se află acum în lagărul "Latina".

AN ȘCOLAR DAR FĂRĂ ȘCOALĂ

Astă iarnă elevii n'au învățat pentrucă a fost frig și nu a existat energie. Clasele s'au ținut când s'a putut. Lipsă de căldură, zăpadă mare, etc.

A venit primăvara și elevii în loc să recupereze lecțiile din timpul iernii, umblă acum din casă'n casă, să strângă textile nefolosite, obiecte de plastic, etc.

DELA ATOMI LA CARTOFI ȘI CEAPĂ

In vizita de lucru prin jud. Neamț, tov. Niculae a dat sfaturi celor care vor să instaleze o centrală nucleară-electrică.

Viitoarea instalație "să nu ocupe o suprafață prea mare ca să afecteze terenul agricol...organizarea de șantier exemplară cu cale ferată și drumuri de acces ...urmărindu-se adoptarea de soluții cât mai simple, cât mai ieftine".

După sfaturile "atomice" tov. Indrumator și-a continuat vizita oferind sfaturi"... pentru producerea legumelor pe terenurile cultivate cu cartofi".

(Compilat din emisiunile Rad. Buc.)

PENTRU BLVD. VICTORIEI...

Inainte de dărâmarea cartierului respectiv, localnicii de pe unele străzi stau luni de zile fără curent electric. Lumânări nu se găsesc, iar gaz pentru lampă se găsește și mai puțin. (Cazul locuitorilor de pe strada Vânători este un exemplu).

ACUM ȘI RADIO

Stațiunile de radio Iași, Cluj și Târgu Mureș și-au întrerupt emisiunile. Radio Iași ar fi supărat pe Ruși deoarece Românii din Basarabia ascultau emisiunile. Motivul guvernului e că face economie de energie.

In timpul nopții cetățeanul R.S.R. este complet izolat de ce se întâmplă în lume. Dela 10 seara și până la 6 dimineața trăiește în "lumina Epocii Ceaușiste".

INDIPINDENTUL DIN BRAȚELE MOSCOVEI

In emisiunea în limba română, Radio Moscova precizează:

"In dezvoltarea legăturilor economice sovieto-române se acordă o atenție tot mai mare coordonării planurilor economice...URSS va mări livrările sale de petrol ...iar România va mări exportul de utilaje petroliere care va ajunge să reprezinte 2/3 din toată producția industriei de mașini din RSR."

"De notat--continuă R. M.--că în general relațiilor economice bilaterale pe o perioadă îndelungată, li se acordă acum o atenție deosebită...astfel URSS va acorda României în anii 1986-1980, concurs tehnic în proporție cu aproape trei sferturi mai mare decât în cursul cincinalului precedent."

Rușii țin să reamintească Românilor că "In cursul vizitei tov. Constantin Dăscălescu în URSS...a fost adoptată hotărîrea de a se întocmi un program de lungă durată de colaborare economică și tehnico-științifică sovieto-română eșalonat până în anul 2000."

VAMEȘII RSR-ULUI - SPERIETOAREA TURIȘTILOR

Ziaristul american Edward Cowan a avut proasta idee să-și petreacă vacanța în RSR. A doua oară cred că nu se va mai duce.

El descrie în ziarul "The New York Times" întârzierile și frustrațiile avute. Grănicerii cer vizitatorilor să descarce bagajele, după aceea se bagă pe sub mașină, fac perchiziții corporale. La unele mașini, vameșii au desfăcut scaunele, cu șurubelnița, etc.

La granița ungară, pentru a obține viza, a schimba banii și controlul bagajelor stai 24 de minute; la granița română, la aceeași operație, pierzi o oră și 53 de minute.

Când s'au terminat perchizițiile și erau gata să plece, soldatul care ridicase bariera, le-a pus ultima întrebare:

--Poate c'aveți o țigară pentru mine?

CRONICA PRESEI „România liberă"

În loc să fie pe cîmp, acest tractor a devenit loc de joacă pentru copii

Și la intreprinderea agricolă de stat Amzacea se pune problema accelerării transporturilor. Dar în timp ce majoritatea șoferilor și mecanizatorilor se străduiesc să facă zilnic cît mai multe curse, Costică Stroiescu după un transport s-a gîndit să se tragă la umbră. A oprit frumușel tractorul în fața casei, zăbovind aici cam multișor, timp în care copiii s-au plictisit să se joace de-a... șoferul

Foto-anchetă : Ion Popovici

Un muncitor român, trimis să lucreze în Irac, are o leafă pe hârtie de 610 dinari, dar el primește în mână între 55-70 dinari. Restul îl primește familia rămasă în țară (schimbat la cursul oficial, N. R.).Dar familia primește banii cu luni de zile întârziere. Muncitorii sunt păziți de securitate și începând din 1 Martie a.c. ei sunt siliți să mănânce la cantina care-i administrată de oamenii regimului din România.

Sedința comisiei permanente CAER pentru comerțul exterior ce-a avut loc la Moscova a decis: Schimbul de mărfuri al României cu celelalte țări membre ale CAER-ului să fie cu 13% mai mare decât anul trecut.

La Neptun, pe litoral, există "Zona a 11-a" unde vine familia Ceaușescu, inclusiv Nicu și a lui suită. Nimeni nu poate să pătrundă acolo pentru că-i păzită de securiști, de armată și de câini.

La Moscova a avut loc o întâlnire a scriitorilor din țările socialiste. Alecu Ivan Ghilea și Damian Necula au reprezentat România. S'a discutat dezvoltarea literaturilor naționale, în centrul atenției fiind munca constructivă a popoarelor în numele socialismului și comunismului...

Consiliul de asistență economică format din 10 țări comuniste, dă semne de neînțelegeri. Vietnamul a cerut să i se amâne datoriile iar Const. Dăscălescu, Premierul RSR-ului, a declarat că lipsa de materii prime, ulei și energie duc la stagnarea economică a COMECON-ului.

Cei care s'au opus mai mult planurilor URSS-ului au fost Ungaria, Germania de Vest și Polonia.

Salariul unei cameriste, la unul din hotelurile de pe litoral este 1462 lei pe lună. Dacă face o tură lungă de 24 de ore, capătă un plus de 8 lei pe zi.

In 1983 s'a înregistrat cifra cea mai scăzută de nașteri din ultimii 20 de ani, 13.6 la mia de locuitori. In 1984 cifra s'a ridicat la 15.6 Această creștere se datorește maturității celor născuți în 1965-66. (Circa 1/2 milion de nașteri).

A fost impus un impozit de 6-8% familiilor care n'au copii, iar un alt impozit se impune cetățenilor trecuți de 25 de ani care nu sunt căsătoriți.

Din 30.000 de refugiați Români ce se află în Germania de Vest, 1200 sunt doctori.

In ultimii 15 ani, peste 3 milioane de țărani au părăsit satele. Ei au avut de ales între două rele.

Cu toate că guvernul garantează libertățile religioase și egalitatea deplină a cultelor, totuși el recunoaște numai 14 culte:

Ortodocși, Romano-Catolici, Reformați-Calvini, Evanghelici de confesiune Augustană, Evanghelici sinodo-prezbiterian, Unitarian, Creștini Vechi, Armeano-Gregoriani, Baptiști, Adventiști de ziua a 7-a Adventiști de ziua a 6-a, Penticostali, Cultul Mozaic și Cultul Musulman.

Biserica Unită a fost suprimată printr'un decret acum vreo 4 decenii.

Pentru a face economii, tov. Ceaușescu cere "Să lucrăm o zi pe lună cu materiale, energie și combustibil economisite." In cazul acesta--spune R.B.--vom economisi 30 miliarde lei.

"Munca Patriotică", sau munca fără plată, a fost evaluată în anul 1984, că se ridică la valoarea de 39 miliarde lei.

Un grup de opt alpiniști români au reușit să se suie pe vârful Gurja Himal din munții Himalaia. Expediția a fost sub conducerea dr. Ovidiu Bujor care a învestigat flora regiunii.

Cu excepția României, țările din Europa de Răsărit, importă 90% din petrolul necesar din Rusia.

Animalele n'au de mâncare. 90 la sută din pierderi sunt produse de condiția proastă și de greșelile tehnologice comise de "inginerii" zootehniști. (Din scrisoarea unui doctor veterinar.)

In unele localități lipsește sarea, iar calitatea pâinii e și mai rea de cum era acum câțiva ani, spun vizitatorii.

Despre petrolul din Marea Neagră nu se mai scrie o iotă în ziarele din țară. In baza acestor "zăcăminte" prețioase, RSR a reușit să facă unele împrumuturi.

In primele trei luni ale anului 1985 mortalitatea infantilă a bătut toate recordurile.

Un detașament alcătuit din 2 nave de luptă ale forțelor maritime militare ale RSR, comandate de contraamiralul Angelescu, a făcut o vizită în portul Sevastopol.

La întreprinderea de construcții navale din Constanța s'a început construcția primului "ferryboat" românesc de 12 mii tone dw. Lungimea va fi de 185,5 m și lățimea de 26 m. Capacitatea sa de transport echivalează cu 108 vagoane de cale ferată.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

SOVIETICILOR NU LE PRIEŞTE ÎN ITALIA

In fiecare din ultimii patru ani, distinşi oameni de ştiinţă din întreaga lume s'au adunat în localitatea turistică Erice din Sicilia, pentru a organiza seminare despre pericolele războiului nuclear. Timp de patru ani, Uniunea Sovietică a trimis o delegaţie. Insă acest an, la conferinţele ţinute şase zile, în a doua jumătate a lui August, reprezentanţii sovietici nu au apărut. In schimb, Moscova, pur şi simplu, a trimis un mesaj organizatorului reuniunii, invitându-l în Uniunea Sovietică pentru a discuta "relaţiile noastre ştiinţifice". De ce n'au venit Ruşii?

Speculaţiile cercurilor informate s'au concentrat asupra dispariţiei în Spania, în primăvara aceasta a proeminentului matematician sovietic Vladimir Alexandrov. Expert al teoriei "iernii nucleare", care susţine că un război nuclear ar produce o nouă epocă glaciară prin ridicarea prafului care ar bloca razele soarelui, Alexandrov a fost văzut ultima dată în Madrid la 31 Martie. Sovieticii au pierdut şi un diplomat dela ambasada lor din Roma. E vorba de Vitali Iurcenko, care a dispărut fără urmă în August. Nu se ştie absolut deloc, unde se află nici Alexandrov, nici Iurcenko.

La reuniunea din însorita staţiune Erice, s'a discutat un plan pentru a se studia urmările folosirii armelor nucleare. Proiectul ar necesita un schimb de informaţii mai liber decât conducerea sovietică ar fi dispusă să accepte. □

CONDUCEREA CHINEI ÎNTINEREŞTE

DENG XIAOPING

Aşa cum se speculează de către agenţiile străine, Preşedintele partidului comunist chinez Deng Xiaoping nu a mai aşteptat până la cel de al 13-lea congres ce va avea loc în 1987 ca să transfere puterea revoluţionarilor generaţiei maoiste, generaţiei tinere.

In a doua săptămână a lunii Septembrie a.c., agenţia Xinhua a anunţat că, Comitetul Central al partidului comunist chinez a primit cererile de demisie din partea a 140 de membri în poziţiile cheie ale partidului. Printre aceştia se număra: Mareşalul Ye Jianying, 88 de ani, unul din cei 6 membri ai Comitetului Executiv al Biroului Politic (organul cel mai puternic de conducere), Deng Yingchao, 81 de ani, văduva fostului premier Chu En Lai, care ocupa cea mai înaltă poziţie ca femeie în Biroul Politic.

Pe lângă aceştia, au mai demisionat încă 24 de membri din Biroul Politic, 64 de membri din Comitetul Central, 37 de membri din Consiliul de Stat şi 32 de membri din Comisia de Disciplină.

Printre cei ce se pare că vor fi promovaţi în poziţiile cheie, vor fi Hu Qili, 56 de ani, conducător al secretariatului comitetului central, Li Peng, 57 de ani şi Tian Jiyun, 56 de ani.

Intrebarea se pune dacă tânăra generaţie va avea puterea să ţină în mână armata şi pe comuniştii maoişti, în momentul ieşirii din scenă a lui Deng Xiaoping. □

O DISPARIŢIE MISTERIOASĂ

Revista ştiinţifică britanică "Nature" a publicat o corespondenţă din Stockholm, în care se făcea cunoscută dispariţia cercetătorului sovietic Vladimir Alexandrov, pe când se găsea la o conferinţă în Spania, în Martie 1985. Despre această "dispariţie sub circumstanţe de neînţeles" cum a declarat un delegat sovietic, nu s'a dat nimic publicităţii de către Ruşi şi desigur ar fi trecut neştiută de nimeni dacă nu pomenea de ea, publicaţia "Nature".

RELUAREA RELAŢIILOR SOVIETO-ISRAELIENE

Primul ministru Shimon Perez, a declarat la întrunirea Congresului Mondial Evreesc, că: "Israelul este sincer interesat în reluarea relaţiilor diplomatice cu Uniunea Sovietică. Ruşii n'au fost niciodată duşmanii noştri. Cu venirea lui Gorbaciov la putere, se deschide o nouă fereastră spre posibilităţi asupra cărora nu ne-am aruncat privirea. Noi vom încerca să ajungem la un dialog asupra tuturor subiectelor cu Ruşii"...

Cum rămâne cu prigoana anti-evreiască din Rusia şi cu ajutorul de 4, 5 miliarde de dolari pe care Israelul îi **primeşte dela Americani?**

ANUL SPIONILOR

Am putea spune fără multă rezervă că anul 1985 a fost un dezastru pentru serviciile de inteligenţă, atât din ţările vestice, cât şi din Uniunea Sovietică. Numim numai câteva ţări în care recentele scandaluri, urmate de dezertări spectaculoase, au cauzat pagube care nu pot fi evaluate imediat.

STATELE UNITE - cunoscutul cerc de spioni al familiei Walker, care timp de 17 ani a vândut Uniunii Sovietice, informaţii foarte secrete despre flota de submarine dotate cu rachete nucleare.

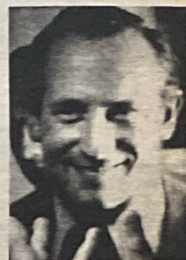
NORVEGIA - scandalul Arne Treholt, funcţionar superior în guvernul norvegian, în luna Februarie a.c., în momentul când încerca să vândă Uniunii Sovietice documente secrete aparţinând NATO-ului, referitor la depozitele şi mişcările de trupe din Vest.

ANGLIA - afacerea celor cinci aviatori şi doi soldaţi britanici care lucrau la un post secret de comunicaţii şi interceptare, situat în Cipru, prinşi că au vândut informaţii agenţiilor secrete din ţările comuniste.

GERMANIA FEDERALA - dezertarea la comunişti a şefului serviciului de contra-spionaj vest german, Hans Joachim Tiedge, cu urmări catastrofale pentru serviciile de contra-spionaj, atât din Germania, cât şi din ţările din Vest. Această afacere a dus la dezertarea a patru secretare aflate în posturi de răspundere, cu acces la date strict secrete. Iar recent, dezertarea familiei Wilner, Herta Wilner fiind secretara lui Klaus Koenig, şeful departamentului răspunzător cu afacerile domestice. Această ramură a guvernului german, cuprinzând cercetările nucleare şi datele secrete ale tehnologiei moderne militare germane. Herbert Wilner, soţul lucra la un institut de cercetări ştiinţifice. Ambii erau în poziţia de a divulga secretele Preş. Reagan asupra "Iniţiativei apărării strategice", cunoscută sub numele de "Star Wars".

GRECIA - Arestarea pe data de 12 Septembrie a locotenentului naval grec Vasilios Srepisodios şi a doi civili specialişti în electronică, acuzaţi că au vândut Uniunii Sovietice secrete militare şi echipament electronic. Aceştia au fost denunţaţi şi identificaţi de fostul şef al inteligenţei militare sovietice GRU din Atena, Serej Bakhan, care a defectat în Statele Unite în luna Mai, a.c.

UNIUNEA SOVIETICA - Dezertarea recentă a şefului KGB-ului din Londra, Oleg Gordievski a provocat un cutremur în rândurile serviciilor de spionaj şi contra-spionaj atât în Moscova, cât

Gordievsky

şi în celelalte capitale din Vestul Europei. Informaţiile date de acest dublu agent, care timp de 20 de ani a lucrat pentru serviciile de inteligenţă din Vest, au dus la descoperirea reţelei de spionaj din Anglia, precum şi a altor spioni activând în ţările vestice, Incluzând Statele Unite şi Canada. Informaţiile lui Oleg Gordievski pot fi comparate cu cele ale Colonelului Oleg Penkovski, prins şi condamnat la moarte în Uniunea Sovietică în anul 1963.

Defectarea în August a.c. a fostului funcţionar superior al Ministerului Afacerilor Externe sovietic, Vitali Iurcenko, cu poziţie înaltă în aparatul de securitate al KGB-ului, a dat USA informaţii asupra activităţii de spionaj din America. Iurcenko a identificat chiar mai mulţi angajaţi ai CIA-ului ca agenţi sovietici. □

COMUNICAŢII AVIATICE

Uniunea Sovietică, Japonia şi Statele Unite au ajuns la o înţelegere de probă cu privire la o reţea radiotelefonică între controlorii de zbor din oraşele Anchorage (Alaska), Tokio şi Habarovsk.

Se speră că legătura radiotelefonică va impiedica incidente viitoare ca doborirea, în 1983, a avionului de pasageri corean de către Uniunea Sovietică, când au murit 269 de persoane. Avionul se rătăcise în spaţiul aerian sovietic.

Noile instalaţii vor da posibilitate controlorilor de zbor să comunice direct între ei.

Acorduri ca cel privind legătura radiotelefonică pentru aviaţia civilă nu prea au multe consecinţe, însă ele indică realmente un dezgheţ uşor al relaţiilor dintre Uniunea Sovietică şi Statele Unite. □

REÎNARMAREA JAPONIEI SE DISCUTĂ

Odinioară, discuţiile despre armele atomice erau tabu în Japonia, dar pentru prima oară anul trecut, oamenii de ştiinţă japonezi au început să vorbească despre capacitatea lor de a produce arme nucleare în mai puţin de un an, dacă ar fi dispuşi să o facă. In cartea "The Militarists - The Rise of Japanese Militarism Since WW II" (Militariştii - Ascensiunea militarismului japonez dela al doilea război mondial încoace), autorul Edwin P. Hoyt spune: "In 1985 Japonia are o armată de uscat, o flotă militară şi o forţă aeriană, toate ilegale din punct de vedere constituţional.

Edwin P. Hoyt scrie: "Pe ce drum o vor apuca Japonezii în viitor nimeni n'o poate spune cu precizie, însă este evident că sunt activi pe calea de a deveni o putere militară mondială pentru a corespunde forţei lor economice, desigur sub presiunea evenimentelor."

Dacă Japonia ar începe să cheltuiască pentru înarmare tot atât cât cheltuieşte USA, în 10-15 ani, forţele japoneze vor ajunge cel puţin la jumătatea numărului forţelor americane. Acest lucru ar însemna că Japonia ar putea avea: 70 de submarine nucleare, 5 port-avioane, peste 2.000 avioane de atac şi o forţă nucleară de 500 de rachete dotate cu 5.000 de bombe nucleare.

In acelaşi timp, Statele Unite, care doresc ca Japonia să-şi asume mai multă răspundere pentru apărarea proprie, presează pentru reinarmare. □

GATA PENTRU ORICE

Sase soldaţi francezi îmbrăcaţi în cel mai modern echipament militar aparţinând Scolii Franceze de Apărare NBC (nucleară, bacteriologică şi chimică), situată în localitatea Caen, Normandia.

Cronica internaţională

FRANŢA, A DOUA ANCORĂ A GERMANIEI

Nicolae CHIACHIR

Franţa reanalizează şi reface strategia securităţii sale. Cauza este Germania. Pe drept sau pe nedrept, Francezii sunt tulburaţi de ceea ce s'a petrecut în Germania occidentală în ultimii ani. E vorba de sporirea (şi, de natură să linişteascǎ, atenuarea) terorismului, câştigarea de teren a Verzilor (grupare antinucleară de radicali de stânga) şi apoi colonizarea ideologică de către ei a partidului social-democrat german, şi în prezent redeschiderea, în dezbaterile şi discuţiile germane, a chestiunii reunificării Germaniei.

Parisul se teme că solidarizarea Germaniei occidentale cu Europa apuseană e în curs de slăbire, şi că propunerile sovietice de neutralizare şi unificare ar putea scoate Germania din sfera Occidentului. Franţa are frică de romantismul german. O carte scrisă recent de o diplomată cu educaţie germană, implicată îndeaproape în negocierile franco-vestgermane din ultima vreme, Brigitte Sauzay, se numeşte Le Vertige Allemand (Ameţeala germană). În carte găsim o evaluare inteligentă a Verzilor: "Incapabili de a se integra în realitate, lipsindu-le un simţ al compromisului cu viaţa, prăbuşindu-se precipitat pe o cale care duce la haos".

Brigitte Sauzay continuă afirmând că "prin creşterea antiamericanismului, Germania, fără Franţa pentru a o stabiliza, riscă să cadă încă o dată în aventurism. Izolată, riscă puternic ca demonii să pună iarăşi stăpânire pe ea, uitând încă o dată cui se datorează onoarea şi superioritatea societăţii occidentale: rolului primordial al individului..."

Unii vor spune că această îngrijorare este exagerată. Cu toate acestea, asta este ceea ce se află în spatele unei modificări a politicii franceze chibzuite de a întări şi a amplifica legăturile instituţionale dintre cele două ţări. Din îngrijorare s'a trecut la o schimbare importantă a pregătirilor de apărare şi la o reorganizare a armatei franceze, care şi-a creat o forţă nouă de intervenţie compusă din cinci divizii, după cât se pare, pentru a acţiona oriunde, dar destinată clar ca întărire, în timp de război, pentru cele trei divizii blindate franceze staţionate permanent în Sudul Germaniei.

Germania nu mai e considerată o fortăreaţă între Franţa şi armata sovietică, barieră umană şi teritorială care să absoarbă lovitura unui atac rusesc şi să permită Franţei luxul de a sta pe gânduri faţă de conflictul armat, posibil chiar luxul de a se menţine în afara războiului. În trecut, acestea au fost presupunerile neexprimate din spatele planurilor militare franceze, ale retragerii forţelor franceze de sub comanda NATO şi dezvoltarea forţei nucleare independente din ce în ce mai formidabilă a Franţei şi, mai recent, dezvoltarea capacităţii sale tactice nucleare şi a bombei cu neutroni.

Actualmente există o recunoaştere larg răspândită a necesităţii de a combate orice atac asupra Germaniei Federale chiar dela bun început, cot la cot cu Germanii. Directorul adjunct al recunoscutului Institut Francez de Relaţii Internaţionale, Pierre Lellouche, într'o carte nouă intitulată L'Avenir de la Guerre (Viitorul războiului), propune ca mărimea armatei franceze din Germania occidentală să fie dublată, la 100.000 oameni, şi trupele să fie mutate la Elba pentru a deveni parte din apărarea avansată a Germaniei Federale.

El susţine că ar trebui să fie create condiţiile care fac orice atac asupra Germaniei un atac automat asupra forţelor armate ale Franţei, forţe care posedă arme nucleare tactice, şi pregătite a le folosi, indiferent de opţiunea Statelor Unite de a-şi folosi sau nu propriile arme nucleare.

Francezii înţeleg că ei nu se pot aştepta să înlocuiască Statele Unite drept garant al Germaniei occidentale. Totuşi ei cred că o cauză a neliniştii germane este că plauzibilitatea garanţiei nucleare americane e mult mai slabă decât înainte vreme, cât timp cei care elaborează politica Washingtonului îşi deplasează continuu atenţia dela Europa occidentală şi problemele ei.

Desigur că Germanii nu vor conta pe Franţa pentru securitatea lor atâta timp cât se pot baza pe Statele Unite. Cu toate acestea, Francezii ar dori ca Germanii să se gândească de a se bizui pe Franţa în afară de Statele Unite. Nu poate fi de aşteptat ca Bonnul să facă o opţiune împotriva Statelor Unite, şi pentru Europa, pe teme controversate ca apărarea strategică spaţială, proiect lansat de preşedintele Ronald Reagan. Ce Francezii într'adevăr caută este ceea ce Bonnul tocmai a hotărît: să ajungă la un compromis între apărarea strategică spaţială americană şi programul european de cercetări strategice iniţiat de Francezi, cunoscut drept "Eureka".

Convingerea care constituie fondul este că atunci când, sau în cazul când, legăturile Germaniei cu America slăbesc, Germania trebue să aibă o alternativă serioasă a securităţii europene. De ce anume se tem Francezii este o Germanie abandonată la voia întâmplării ca urmare a divergenţelor politice ale Americii cu Europa şi a preocupării Statelor Unite faţă de America Centrală, Asia şi zona Pacificului. Ei se îngrozesc la perspectiva unei Germanii cuprinsă de panică provocată de atitudinea dârză a Americii faţă de Uniunea Sovietică.

Francezii doresc ca Germania să aibă o a doua ancoră în Occident. Totuşi e posibil să nu se dovedească o ancoră suficient de puternică. Pe de altă parte, Franţa ar dori ca Anglia să fie prezentă în Europa cu reticenţe mult atenuate, mai curând decât să privească permanent peste umeri în direcţia Statelor Unite. Fiindcă Anglia are o reputaţie de soliditate în Germania, ceea ce lipseşte Franţei. Aceasta îngrijorează pe Francezi.

Dar ce pot face mai mult?

Ei ştiu că atâta vreme cât Germania Federală şi Franţa sunt solidare, Europa există şi poate fi apărată. □

ÎN LOC DE AFRICA DE SUD

Am fi vrut să scriem o cronică despre situaţia critică din Africa de Sud. Dar nu o putem face.

Toată lumea protestează împotriva apartheidului rasial de acolo. Însă nimeni nu protestează împotriva apartheidului de partid din ţările satelite ale Uniunii Sovietice. Nimeni nu arată cu degetul ocuparea ţării noastre de către Români. Nimeni nu înfierează apartheidul pecerist aplicat unei populaţii în întregime de rasă albă, cu o istorie de peste două mii de ani.

Cu ocazia împlinirii a 40 de ani dela prima explozie atomică, am spicuit presa americană şi am cules câteva extrase disparate. Iată-le:

"Imperiul Est-european al Uniunii Sovietice nu trebue niciodată pus în discuţie" (U.S. News & World Report).

"Pentru generaţia de astăzi, Europa se termină la zidul Berlinului" (Newsweek).

"Nu provocaţi Uniunea Sovietică şi nu ameninţaţi interesele vitale sovietice" (Time).

"Nu încercaţi să determinaţi schimbări rapide în Europa răsăriteană" (Chicago Tribune).

"Statele Unite continuă să nu dorească a contesta dominarea de către Kremlin a ceea ce Sovieticii consideră provincia lor, anume Europa răsăriteană" (New York Times).

"Sovietizarea naţiunilor mândre odinioară din Europa răsăriteană este tragedia lor şi pierderea noastră" (Washington Post).

Se vede că esenţa citatelor se află pe drumul dela Yalta la Helsinki. O părere a lui George W. Ball, fost ministru adjunct de Externe al Statelor Unite despre Helsinki: "Pentru Sovietici, Acordurile dela Helsinki sunt echivalentul tratatului de pace în urma celui de al doilea război mondial, noi am declarat ferm că nu vom semna tratatul de pace, cât timp Europa rămâne împărţită".

George W. Ball a spus clar că înţelegerea dela Helsinki este o ratificare a Yaltei. Iar pe noi Românii ne doare. Din păcate, aşa stau lucrurile. Romancierul ceh Milan Kundera a definit cândva o naţiune mică drept "una a cărei existenţă însăşi poate fi pusă în discuţie oricând. O naţiune mică poate dispare şi ea o ştie." Cehoslovacia şi România sunt naţiuni mici. Pentru o putere mare, pentru o supraputere existenţa nu e niciodată o chestiune controversată. Preocupările unei mari puteri sunt interesele sale. Iar unele interese, în definitiv, pot fi abandonate, pot fi lichidate. De pildă, făcând o translaţie în actualitate, Vietnamul sau Libanul pot dispare din orizontul american, lăsând neschimbată viaţa de zi cu zi a Americii. Ţările mari au toleranţe de eroare mari. Ele cunosc insuccesul trecător sau eşecul de durată, dar nu dezastrul.

Nu ne gândim la moralitate, aşa încât despre cinism nu discutăm. Nu aveţi în faţă o cronică pesimistă, dar o publicaţie obiectivă trebue să fie într'adevăr obiectivă.

Ne amintim că a existat o retorică prezidenţială despre popoarele satelizate de Uniunea Sovietică. Dar atât, pentrucă faptele sunt altele. Vorbele frumoase nu ne aduc nimic bun. Nu ne putem îmbăta cu apă goală. Ne-ar sta foarte rău amăgiţi din nou. Pentru a câta oară?

De aceea n'are ursul coadă, iar noi nu putem scrie despre apartheidul din Africa de Sud. □

Efemeride

Se părea că vara aceasta va trece liniştită, până la întâlnirea dintre Preşedintele Reagan şi dictatorul sovietic, Gorbaciov.

Agenda acestei curioase întâlniri, în care nimeni nu crede că va ameliora cât de cât criza prin care trece omenirea, este meticulos studiată de cele două delegaţii şi studiul cere linişte şi timp.

Dacă partea americană, ca toate ţările din lumea liberă, caută să ducă totuşi o discuţie serioasă, partea rusească nu face decât să încurce toate combinaţiile. Bineînţeles că Ruşii, cu vechea lor şiretenie, apelează la "tovarăşii de drum" să intre în joc, în intenţia de a-i scoate pe Americani din ritmul lor de desfăşurare pe arena politică.

Artificiile ruseşti au fost aprinse la Capul Bunei Speranţe, cu intenţia ca întreaga Republică a Africii de Sud, va lua foc.

Au ieşit ca din pământ elevi şi studenţi, câţiva muncitori şi mai mulţi pierdevară, toţi îmbrăcaţi şi hrăniţi cum nu este nici un popor de culoare din Africa "eliberată" şi s'au pornit pe spart geamuri, devastat case, bătăi cu poliţia, cerând nici mai mult nici mai puţin, decât puterea statului.

Calmul dar hotărîtul Preşedinte al ţării, Botha, a introdus starea de asediu, în localităţile unde au avut loc tulburări. O măsură legală pe care o iau chiar cele mai avansate democraţii, în situaţii similare. S'a cerut populaţiei, păstrarea ordinei, Tulburările însă de abia se dezlănţuiseră. Haidamacilor nu le arde de ordine, ci de revoluţie. Că se poate alege praful şi pulberea de cea mai civilizată ţară africană, contează mai puţin.

Revoluţia să trăiască!

Este răspunderea fiecărui guvern să apere ţara de tulburări!

Aceasta era şi datoria guvernului Republicii Sud-Africane, să asigure ordinea în ţară, iar dacă duşmanii ordinii au încercat să o răstoarne, guvernul s'a aflat în legitimă apărare a intereselor naţionale şi a acţionat, prompt. Ciocnirea s'a soldat şi cu unele victime. Este un fapt regretabil, dar nu într'atât ca o parte din guvernele ţărilor vestice să treacă la sancţiuni.

Tonul l-a dat, destul de grăbit, Preşedintele Franţei, Mitterand. Dece s'a grăbit socialistul Mitterand să treacă la sancţiuni? este o întrebare nu lipsită de sens şi gândul ne duce la sancţiunile României pe timpul lui Titulescu, îndreptate împotriva Italiei. Cât ne-au costat aceste sancţiuni, s'a văzut în toamna lui 1940.

După actul domnului Mitterand, nevăzuta putere, a început presiuni şi asupra altor state apusene şi în special asupra Statelor Unite.

Preşedintele Reagan şi echipa pe care o conduce nu şi-au dezminţit înţelepciunea nici de data aceasta.

Abia scăpat de sub bisturiu, Preşedintele Reagan, a căutat mai întâi să se informeze asupra situaţiei reale. În acest scop a avut loc o întâlnire la Viena între reprezentanţii Statelor Unite şi Republicii Sud-Africane, după care poziţia Statelor Unite a fost fixată pe linia realistă: Condamnă politica de apartheid, dar abolirea ei trebue să se facă progresiv, în mod constructiv, cum a pornit deja de mai mult timp, Preşedintele Botha.

Guvernul Sud-African a făcut cunoscut public faptul că il va elibera pe Nelson Mandela, leaderul terorismului din acea ţară -condamnat pe viaţă-dacă acesta va da o declaraţie că renunţă la terorism.

Tinut în închisoare, în condiţii pe care nici nu le visau deţinuţii politici din România şi celelalte ţări comuniste, Mandela, nu numai că nu renunţă la terorism, dar i se dă posibilitatea şi transmite din "vesela puşcărie" că numai prin teroare trebue înlăturat guvernul legal.

În faţa acestei situaţii, ţările vestice, continuă să facă presiuni asupra guvernului din Pretoria şi cer eliberarea necondiţionată a teroristului Mandela. Faptul pare de necrezut sau de natură patologică.

Unde erau sau unde sunt aceste democraţii faţă de teroarea crescândă din ţările comuniste?

Unde este neamestecul în treburile interne - paravan după care se comit toate crimele de genocid comunist- care nu lucrează în cazul Republicii Africii de Sud?

Dece nu se pun faţă în faţă negrii din Etiopia cu cei din Africa de Sud pentru a se vedea pe viu unde este călcarea noţiunii de Human Rights?

Dece nu se iau sancţiuni împotriva Angolei, Nicaraguei, Etiopiei, etc?

Agitarea problemei apartheidului în Republica Africii de Sud, aduce prea mult a agitaţie de tip sovietic.

Tara care produce cel mai mult aur din lumea liberă, cu cele mai bogate zăcăminte de metale preţioase, trebue scoasă din circuitul lumii libere. Ea trebue să cadă în zona sovietică împreună cu laureatul Premiului Nobel pe anul trecut, Episcopul Tutu.

CRONICA VREMII

CREDINȚĂ, FERMITATE ȘI SĂNĂTATE MORALĂ

Ion BOIERU

Zilele trecute am văzut, din întâmplare, programul de televiziune "60 de minute" și am avut, încăodată, ocazia să înțeleg structura și calitatea jurnalismului american. **Intr'un segment din programul "60 de minute"**, a fost prezentat cazul unui American care se găsește într'o stare de avansată distrofie musculară și care și-a pierdut vorbirea într'o operație. Mintea lui este încă lucidă și cu toată gravitatea sănătății sale fizice, Americanul acesta suportă, promovează și ia parte activă la acțiunile majore ale conservatorilor americani. Nu ca simplu observator, dar ca mentor ideologic care indică și stabilește liniile de orientare și direcțiile de luptă politică.

Bob Harris este numele acestui conservator care s'a integrat și dirijează o parte din manifestările și activitățile conservatorilor politici. El luptă printr'o dedicație totală pentru cauza ideologiei politice conservatoare din America, deci împotriva liberalismului american. El a fost acela care a determinat în mare măsură pe Senatorul Jesse Helms din North Carolina, să nu se lase doborît de sondajele de opinie publică, care nu apăreau favorabile candidaturii sale, l-a determinat să-și mențină candidatura și să-și continue competiția propagandistică și ideologică. Mai mult, Bob Harris a analizat elementele politice ale competiției, și de pe patul său din spital, a pregătit materialul necesar campaniei electorale în suportul lui Jesse Helms, care a reușit să fie reales, într'o bătălie electorală unică în analele politicii americane.

Deși într'o condiție fizică extraordinară, de distrofie nemiloasă și lipsit de grăirea sa, Bob Harris a stabilit punctele esențiale ale campaniei politice a Senatorului Helms și a oferit lozincile învingătoare - în spiritul celui mai bun al politicii conservatoare. Comunicările le făcea - cu aparate de tehnologie superioară - ale căror sunete le pricepea și descifra numai mama sa.

Nu-mi pot da seama de motivările lui Mike Wallace, reporterul lui CBS, care a prezentat cazul lui Bob Harris și nici de lecția pe care a învățat-o, acest reporter agresiv și destoinic al televiziunii americane. Personal, mă îndoiesc că Wallace ar fi urmărit să-și arate vreo adeziune la ideologia conservatoare a politicii americane. In orice caz, n'am sesizat nimic în această direcție eventuală a lui Mike Wallace, din contextul reportajului său.

Bob Harris este un om grav bolnav, ca prezentare fizică, dar personalitatea lui este impresionantă și demonstrează sănătatea morală a poporului american. Sănătatea și orientarea spirituală a celor ce cred în valorile americane și nu trăiesc sub influența confuziilor liberaliste ale unei părți din presa din Statele Unite.

Deși aproape de mormântul care-l va despărți de noi, Bob Harris, întruchipează pe Americanii dăruiți **idealurilor celor mai înalte** și luptători pentru împlinirea aspirațiilor celor mai adevărate americane. Nimic, nici o boală, nu-i împiedică dela participarea lor în lupta pe baricade, pentru realizarea unor idealuri frumoase. Este spiritul de sacrificiu cu care se câștigă bătăliile ideologice. Este credința în ideal, ca măsură a demnității umane. Este fermitatea orientării morale și juste și speranța în victoria finală. Este certitudinea pozițiilor, a căror trăinicie nu poate fi diminuată de fluctuațiile vieții, căci prin certitudine se cuprind sensurile existenței, individuale sau naționale.

Bob Harris nu s'a lăsat doborît de boală și nu a părăsit baricadele de luptă. Mintea lui ageră și credința lui în frumusețea idealurilor morale nu au pierdut nimic prin ravagiile bolii corporale, care îl ține în lanțurile unui pat de spital. De pe patul sfârșirilor fizice - corporale - Bob Harris a luminat, încurajat și îndrumat pe camarazii de ideal și luptă, angrenați în viziunea conservatorismului ideologic american.

Dacă, cumva, intenția reporterului dela CBS a fost alta decât acea de pedagogie morală, pentru audiența televiziunii, efectul reportajului său a fost întremător și revelant pentru sănătatea spirituală a poporului american.

Pe lângă declasările morale ale unor categorii de cetățeni americani, pe lângă drogați, alcoolici, pacifiști, defetiști, stângiști, criptocomuniști și mincinoși în piețele publice, poporul american dispune, ca majoritate zdrobitoare, de resurse morale și energii aproape inepuizabile, dăruite aspirațiilor tradiționale pentru împlinirea unui destin național, care singur legitimează viețuirea poporului american pe acest colț de pământ al universului.

Numai cine se integrează în comunitatea morală, socială, istorică și tradițională a poporului american, care năzuiește să-și păstreze identitatea spirituală și să realizeze misiunea ce i-a fost încredințată de Dumnezeu, se cheamă american și face parte din lumea americană.

Ceilalți trăiesc la periferie și sunt mahalagii, în sensul în care a descris Caragiale mahalaua de tip românesc. Mahalaua americană a depășit, în proporții, structură și obiective pe orice Cațavencu din societatea românească, pentrucă mahalagiii americani își arogă pretenții și perspective de natură mondială.

Istoria americană se face, se construiește de către cei ce nu se pierd în treburi de tarabă mahalagească, de cei credincioși în valorile ideale ale Americii, de cei ce sunt capabili de sacrificii pentru credința lor în destinul național, de cei ce își păstrează luciditatea până **în ultimile clipe ale vieții**, de cei ce sunt fermi pe pozițiile lor ideologice și de cei ce știu să lupte. Așa cum face Bob Harris din spitalul unde este țintuit de o distrofie musculară și afectat în capacitatea lui de vorbire.

El este o energie și o călăuză spirituală. Un biruitor al materiei, care se dezagreghează, căci s'a plasat pe dimensiunea invincibilă a realităților spirituale, americane.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

NOTE SI COMENTARII

ODISEIA UNUI ROMÂN-AMERICAN ÎN R.S.R.

Continuăm povestirea din broșura A ROMANIAN ODYSSEY, începând cu sosirea la aeroportul Otopeni din București. Ajunși aci, autorul ne spuna că: "Fiind avertizați, am luat cu noi câteva cartoane de țigarete Kent ce sunt foarte căutate în România. Un pachet din aceste țigarete plasate ici și colo, unge de cele mai multe ori roțile oficialităților, permițând ca multe infracțiuni dela obișnuitele reglementări să treacă neobservate"...Pasând însă inspectorului un pachet de țigarete Kent, acesta le-a inspectat un singur geamantan și două bagaje de mână. Dar asta, spune dânsul "a fost partea ușoară", căci trebuiau să îndeplinească și alte formalități. Astfel, pentru cele 13 zile plănuite de a sta în România "a trebuit să schimbăm în lei un minimum de $10.00 de persoană pentru fiecare zi ce-o vom petrece în România la cota de 14 lei și 59 bani pentru un dolar american. Pentru $260.00 am primit aproximativ 3500 lei, căci ni s'a perceput o taxă suplimentară pentru formalitățile de schimb"...Pe urmă: "a trebuit să trecem prin controlul pașapoartelor...Având făcută rezervația pentru o singură noapte la Hotelul Intercontinental...agentul m'a interogat în amănunt (timp de 15 minute) asupra planului relativ la celelalte zile cât vom sta în România" (Pag.1). Motivul acestui amănunțit interogatoriu este explicat de autor în următoarele rânduri: "Dacă stai la rude, nu cheltuiești dolari pentru hrană și locuință și guvernul român este înfometat după valută vestică...Apoi oficialitățile se tem că un contact prea mare cu capitaliștii va dezvălui adevărul cu privire la propaganda cu care este bombardat (zilnic) omul de rând (din R.S.R.) Căci, spune mai departe dânsul: "Linia oficială (a guvernului este că Statele Unite sunt pline de gangsteri (că noi Americanii) ne temem să ieșim pe străzi și că populația noastră, de regulă, moare de foame. Straniu desigur pentru o națiune care se bucură de statutul de cea mai favorizată națiune din partea Statelor Unite în ceea ce privește schimburile economice"...

După un somn bun la Hotelul Intercontinental în prima lor noapte în București, coborînd pentru micul dejun în restaurantul hotelului, unde urmau să se întâlnească cu vărul lor și soția sa, respectivul turist român-american constată că: "Deși nu s'a spus nimic, a devenit aparent nespus de repede că cetățenii locali nu sunt deloc bine primiți în acest mare hotel. Cu adevărat, ei nici nu și-ar putea permite personal aceasta, așa că, fără noi, ei n'ar fi putut vedea un asemenea local. Un dejun compus din suc de portocale, chifle, unt, marmeladă și cafea stil american pentru patru persoane ne-a costat în jur de 87 lei. Considerând însă că un muncitor de rând din România câștigă aproximativ 2000 de lei pe lună pentru nevoile familiare, nu-i nici un mister că nu-și pot permite un asemenea lux". (Pag. 2).

Mărturisim sincer că este pentru prima dată că facem cunoștință directă cu asemenea oneste mărturisiri din partea unui Român-American care a vizitat România și care îndrăznește să descrie cu amănunte de nedesmințit, tragica situație din țara noastră de baștină.

Dar, să mergem mai departe cu aceste uluitoare și de necrezut mărturisiri.

Primind din partea unei mătuși din U.S.A. o oarecare sumă de dolari spre a face unele cumpărături pentru o verișoară a ei la un SHOP al Comturist-ului, în care se acceptă numai valută străină, aceasta i-a rugat să-i cumpere printre alte lucruri ce nu pot fi obținute pe piața liberă și câteva pachete de țigarete KENT. Si ne spune dânsul: "țigaretele nu erau pentru propriul consum ci, având o fetiță de opt ani bolnavă, are nevoie de ele pentru doctori. Căci, cu toate că serviciile medicale, se spune, sunt gratuite, dacă nu împingi un cadou doctorului, nu vei putea fi tratat de boala de care suferi, precum s'ar cuveni". (Pag.3).

De necrezut, desigur, dar trist de adevărat.

Sicanele continuă însă. Astfel, la părăsirea hotelului, prezentând nota de plată ce arăta suma de $94.00 specificând însă că poate fi achitată și în lei, casierul îi spune că: "puteți plăti și în lei, dar numai cu lei schimbați la rata de schimb a hotelului nu cu lei primiți pentru dolarii schimbați la aeroport"...

In sfârșit, după multe discuții cu casierul ce nu duc la nici un rezultat cere să vorbească cu Managerul hotelului, care apare cu o întârziere de o jumătate de oră și după ce-l ascultă, îi spune răspicat că: "va fi neplăcut pentru d-voastră dacă nu vă conformați regulilor". (Pag.4).

"...M'am resemnat plătind $74.00 și 292 lei"- încheie dânsul acest capitol al primei sale zile în R.S.R.

Hoții din Codrul Vlăsiei de altădată, și-au mutat, după cum se vede, terenul de operații la hotelul Intercontinental din București.

Nicolae NOVAC